

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1990 ΕΤΟΣ Μ' Ἀρ. Φύλλου 836

Τιμή Φύλλου Δρχ. 50

Γραφεία Κάνιγγος 32 - Ἀθήνα 106 82

ΤΗΛ. 36.28.280

ΜΕΤΑΣΤΑΣΙΣ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ 26η ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Θά ήταν πνευματική παράλειψις ἐκ μέρους τοῦ φύλλου μας ἐάν ποτέ δέν ἐγράφοντο ὠρισμένα τινα γύρω ἀπ' αὐτήν τήν ἀξιοσέβαστον θείαν προσωπικότητα τοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, καί τοῦτο διότι ἀναδιφόντες τά γραφέντα διὰ μέσου τοῦ χρόνου, δέν εὐρέθησαν τινα γύρω ἀπό τόν ἅγιον Ἰωάννην τόν θεολόγον.

Χαρακτηριστικόν εἶναι πῶς ἡ ὑψίστη αὐτή μορφή εὐρίσκεται πλησίον τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου εἰς Ναζαρέτ ἀπό νηπιακῆς του ἡλικίας. Υἱός τῆς Σαλώμης, τῆς παρα πολύ ἐμφανιζόμενης ἐν τοῖς Εὐαγγελίοις, ἡ καί Μυροφόρου, ἔζησεν εἰς τήν μικράν αὐτήν πόλιν τῆς Γαλιλαίας πλησίον τοῦ Ἰησοῦ· ὁ δέ Κύριος ἔτρεφε ἰδιαίτεράν ἀγάπην πρὸς αὐτόν, διότι ὅλος ἦτο πλήρης ἀπό τό πῦρ τῆς θεότητος, ἐξ οὗ καί ἀπεκλήθη ἀπό τό Πανάγιον Στόμα τοῦ Κυρίου μας ὡς «βοαναργές» (υἱὸς βροντῆς).

Ὁ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος ἐχρημάτισε καί μαθητῆς τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ καί φυσικῶ τῷ λόγῳ πήρε ἐκ μέρους τοῦ βαπτιστοῦ τό καθαρὸν ψυχῆς τε καί σώματος καί κατέστη ταμεῖον τῆς θεϊκῆς ἐπισκέψεως. Παρέμεινε ὁ Ἰωάννης πλησίον τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ὅλο τόν χρόνον τῆς ζωῆς του, ἥτοι παιδιόθεν μέχρι ἐνηλικίωσέως του ὅτε ὡς μαθητῆς ἡγαπημένος παρίσταται ἐν τῷ Σταυρῷ καί, ὡς γνωστόν ὁ Ἐσταυρωμένος ἀναθέτει εἰς αὐτόν τήν φροντίδα τῆς Παναμώμου Μητρός Του.

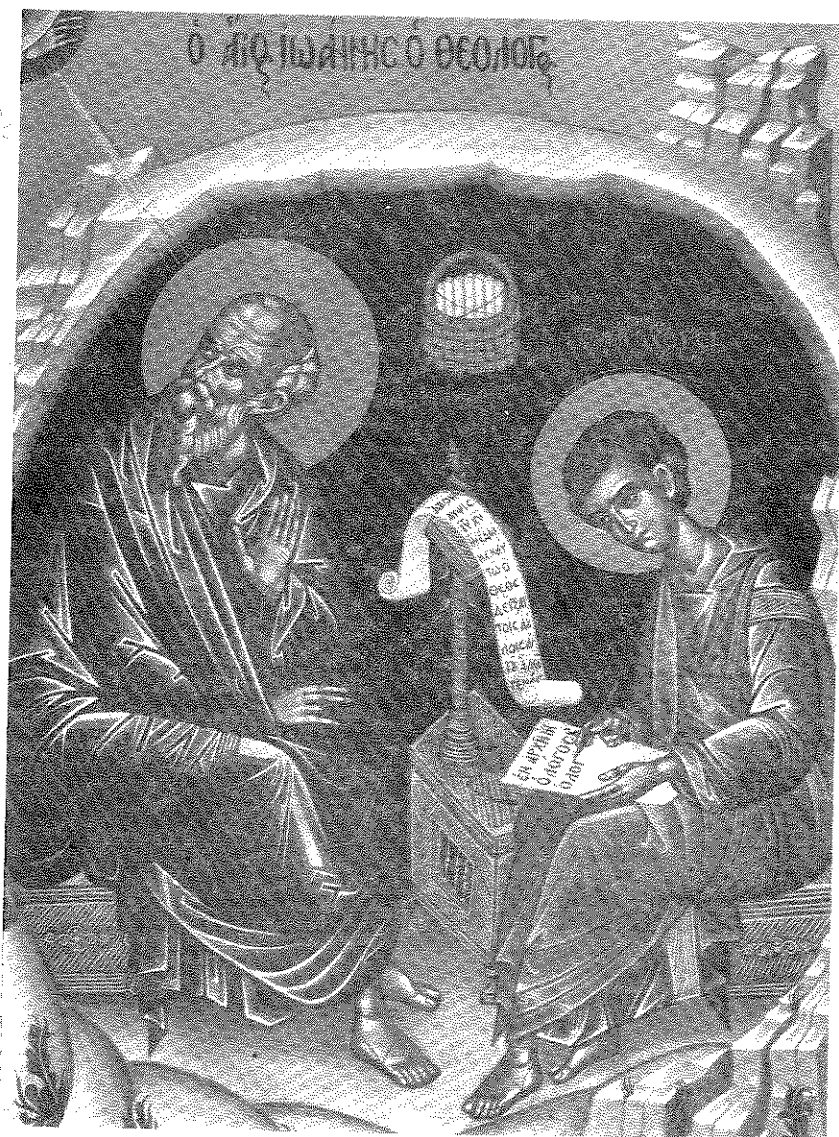
* * *

Ἀλιεύς τό ἐπάγγελμα νέος ὢν εὐρίσκεται εἰς τό πλοiάριον τοῦ πατρός του Ζεβεδαίου μέ τόν μεγαλύτερον ἀδελφόν του Ἰάκωβον καί ὅταν ὁ Κύριος ἐξέλεξεν τοὺς μαθητάς Του, καί δὴ πρῶτον τόν Ἀνδρέαν καί τόν ἀδελφόν του Σίμωνα

Πέτρον, αὐτός ὁ Ἰωάννης καί Ἰάκωβος ἦσαν κοι-
νωνοί τῷ Σίμωνι ὅπως ἀναγράφει ὁ Θ. Λουκᾶς
Κεφ. Ε' 10. Ἀποκαλεῖται υἱὸς ἠγαπημένος διότι
ὡς ἐλέχθη ἀνωτέρω εὐρέθη συνεχῶς πλησίον
τοῦ Κυρίου, καί ὡς καθαρὸς αὐτός, μέ τὸν ἀνα-
μάρτητον Ἰησοῦν ἦτο καί μετὰ τῆς μητρὸς του.

Πεντηκοστήν Πνεῦμα ἅγιον διέτρεξαν ὅλον τὸν
τότε γνωστὸν κόσμον καί Εὐηγγέλισαν τὸ Μέγα
Εὐαγγέλιον τῆς Ἐνανθρωπίσεως τοῦ θεανθρώ-
που.

Ὁ Ἰωάννης εἶναι αὐτὸς ποῦ συνέγραψε τὸ Δ'
Εὐαγγέλιον τὸ ἀποκαλούμενον θεολογικόν διότι

Σαλῶμης ἡ μόνιμος ἀκολουθία καί θερμὸς συμπα-
ραστάτης. Χαρακτηριστικῶς ἀναφέρομεν ὅτι ὁ
Ἰωάννης παρέμεινεν κατ' ἀπόλυτον ἔννοιαν παρ-
θένος καί ἔτσι γνωρίζεται ἐν τοῖς χριστιανικοῖς
πράγμασι.

Μετὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου ὁ Ἰωάννης εἶ-
ναι μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν ποῦ λαβόντες κατὰ τὴν

σ' αὐτὸν ἐδόθη ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος
νά συντάξῃ τοῦτο ἀλλὰ καί νά ἀποστείλλῃ τὰς
τέσσαρας θεολογικὰς ἐπιστολάς του ἀνά τὸν
κόσμον ποῦ ἡ λέξις ἀγάπη εἶναι τὸ Α καί Ω τῆς
συγγραφῆς του. Ὁ Ἰωάννης ὁ θεολόγος εἶναι αὐ-
τός ποῦ συνέταξε ἐν Πάτμῳ τὴν θείαν Ἀποκάλυ-
ψιν, αὐτὸ τὸ θεῖον ἔργον, ποῦ ἐν Προφητικῷ λόγῳ

έχει διαχρονικήν υπόστασιν καί ἐντάσσεται παρὰ τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς τόν κανόνα τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Παρ' ὅλον, τό γεγονός, ποῦ ὁ Ἰωάννης ἦτο πλησίον τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου δέν ἔπαυσε σκληρά ἐργαζόμενος διὰ τόν ἑαυτόν του καί μετά τήν ἀνάστασιν διὰ τήν μητέρα τοῦ Κυρίου εἰς τόν ὁποῖον τήν ἐνεπιστεύθη. Τόν βλέπομεν νά Εὐαγγελίζεται τόν Λόγον τοῦ Θεοῦ, νά σώζει ψυχάς, ν' ἀναστᾷ νεκρούς, ἀλλά ἐν ταυτῷ νά ἐργάζεται σκληρά εἰς τά Λουτρά τῆς Ἐφέσου κάτω ἀπό τήν σκληράν ἐποπτεῖαν τῆς σκληρᾶς Ρωμάνας. Ὡς βλέπομεν ὁ ἅγιος ἐδοκίμασεν πικρίαν καί δοκιμασίαν ἐν τῇ ζωῇ καί δέν ἦτο ποσῶς ἀμέτοχος τῆς ἐντολῆς τοῦ Κυρίου ὅτι «ἐν τῷ ἰδρωτί τοῦ προσώπου σου φαγῇ τόν ἄρτον σου» (Γεν. Γ' 19).

Ἀλλά νομίζομεν ὅτι καλόν εἶναι νά ὑπομνήσωμεν εἰς τόν ἀναγνώστην τί γράφει ὁ μαθητής του καί Διάκονος Πρόχωρος «ἐνός τῶν 7» περί τοῦ τέλους τοῦ Ἰωάννου:

Ἡ Μετάστασις τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου

Ἀφοῦ ἐπιστρέψαμεν εἰς τήν Ἐφεσον ἀπό τήν ἐξορίαν, διεμείναμεν εἰς αὐτήν ἔτη εἴκοσιν ἕξ· ἐμείναμεν δέ καί εἰς τήν νήσον Πάτιμον ἔτη δέκα πέντε· καί πρό τῆς ἐξορίας ἡμῶν διετρίψαμεν εἰς τήν Ἐφεσον ἔτη ἑννέα· ἦτο δέ ὁ Ἰωάννης ὅτε ἀνεχωρήσαμεν ἐξ Ἱεροσολύμων ἑτῶν πενήκοντα. Καί ἀφοῦ συνεπληρώθησαν εἴκοσιν ἕξ ἔτη ἀπό τῆς ἐπιστροφῆς ἡμῶν ἐκ τῆς ἐξορίας εἰς τήν Ἐφεσον, μίαν ἡμέραν παραλαβὼν ὁ Ἰωάννης ἐμέ καί ἑτέρους ἕξ μαθητάς αὐτοῦ, εἶπε· «Λάβετε σκαπτήρια εἰς τὰς χεῖρας σας καί ἀκολουθήσατέ με»· ἐλάβομεν δέ δύο σκαπτήρια καί ἀκολουθήσαντες αὐτόν ἐξήλθομεν τῆς πόλεως· φθάσαντες δέ εἰς ἓνα τόπον, εἶπε πρὸς ἡμᾶς ὁ Ἰωάννης· «Καθήσατε ἐνταῦθα»· καί ἐκαθήσαμεν, αὐτός δέ ἐπροχώρησεν ὀλίγον διὰ νά ἔχῃ ἡσυχίαν, καί ἐκεῖ προσηύχετο· ἦτο δέ ὥρα τοῦ ὀρθροῦ, νύξ δηλαδή ἄρκετῇ πρό τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου. Καί μετὰ τήν εὐχὴν ἐλθὼν πρὸς ἡμᾶς λέγει· «Σκάψατε εἰς τήν γῆν εἰς μέτρον τοῦ ἀναστήματός μου σταυροειδῶς».

Ἀφοῦ λοιπόν ἡμεῖς ἐσκάψαμεν, προσηύξατο ὁ Ἰωάννης· καί μετὰ τήν εὐχὴν εἰσῆλθεν εἰς τόν τάφον τόν ὁποῖον ἐσκάψαμεν, καί ἐκεῖθεν εἶπε πρὸς με· «Τέκνον Πρόχωρε, νά ὑπάγῃς εἰς τά Ἱεροσόλυμα· διότι ἐκεῖ πρέπει νά τελειώσῃς τόν βίον»· διδάξας δέ ἡμᾶς καί ἀσπασάμενος, εἶπε· «Σύρατε τό χῶμα τῆς μητρός μου γῆς καί σκεπάσατέ με»· ἡμεῖς δέ ἀσπασάμενοι αὐτόν, καί σύραντες χῶμα ἐσκεπάσαμεν μέχρι τῶν γονάτων. Πάλιν ἐκεῖνος ἀσπασάμενος ἡμᾶς, εἶπε· «Σύραντες χῶμα σκεπάσατέ με ἕως τοῦ τραχήλου»· καί ἀσπασάμενοι αὐτόν ἐποιήσαμεν οὕτω· εἰτα δέ

πάλιν εἶπε πρὸς ἡμᾶς· «Φέρετε λεπτὸν πανίον καί σκεπάσατε δι' αὐτοῦ τό πρόσωπόν μου, καί ἀσπασασθέ με διὰ τελευταίαν φοράν· διότι δέν θά μέ ἴδῃτε πλέον εἰς τήν ζωὴν ταύτην». Καί ποιήσαντες οὕτως, ἡσπασάμεθα αὐτόν πάλιν κλαίοντες· αὐτός δέ δούς εἰς ἡμᾶς τήν εἰρήνην ἀπέλυσεν ἡμᾶς. Καί οὕτω κλαίοντες πικρῶς ἐσκεπάσαμεν ὅλον τό σῶμα του. Τότε καί ὁ ἥλιος ἀνέτειλε, καί αὐτός παρέδωσε τό πνεῦμα του.

Ἐπιστρέψαντες ἡμεῖς εἰς τήν πόλιν ἠρωτήθημεν παρὰ τῶν ἀδελφῶν· «Ποῦ εὑρίσκεται ὁ Διδάσκαλος ἡμῶν;» ἡμεῖς δέ διηγῆθημεν πρὸς αὐτοὺς λεπτομερῶς πάντα τά γεγονότα· καί ἐκεῖνοι παρεκάλεσαν ἡμᾶς ἵνα δεῖξωμεν εἰς αὐτοὺς τόν τόπον. Ἀπελθόντος ὁθεν μετὰ τῶν ἀδελφῶν εἰς τόν τόπον ἐκεῖνον, τόν μὲν Ἰωάννην δέν εὑρομεν, εὑρομεν δέ μόνον τά ὑποδήματα αὐτοῦ. Καί τότε ἐνεθυμήθημεν τόν λόγον τοῦ Κυρίου, τόν ὁποῖον εἶπε πρὸς τόν Πέτρον περὶ τοῦ Ἀποστόλου τούτου, ὅτι «Ἐάν αὐτόν θέλω μένειν ἕως ἔρχομαι, τί πρὸς σέ;» καί ἐδοξάσαμεν διὰ ταῦτα πάντα τόν Πατέρα καί τόν Υἱόν καί τό Ἅγιον Πνεῦμα τόν ἓνα Θεόν· ὃ πρέπει δόξα, τιμὴ καί προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ποῦ ἐκάναμεν μικράν μνησίαν ὡς πρὸς τό ἅγιον τέλος τοῦ ἡγαπημένου μαθητοῦ ὡς δηλοῦται ἡ Τριαδικὴ θεότης ἠθέλε τόν Ἰωάννην ἀφθορον πρό τῆς Παλιγγενεσίας ἐξ οὗ καί ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μας ὀμιλεῖ περὶ Μεταστάσεως τοῦ ἁγίου καί ὄχι περὶ Κοιμήσεως τοῦ ἁγίου.

Ἐφ' ὅσον ὁ Ἰωάννης ἀπεκλήθη Εὐαγγελιστῆς τῆς ἀγάπης θά ἀναφέρουμε ὅτι οὗτος μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του μιλοῦσε μόνον διὰ τήν ἀγάπην καί εἰς βαθυτάτην ἡλικίαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἔκανε μνησίαν τό Ἀγαπᾶτε Ἀλλήλους.

Ἄς ἐγκολποθῶμεν καί ἡμεῖς τά ὑψίστα διδάγματα ποῦ ἀπορρέουν ἀπὸ τήν ζωὴν τοῦ μεταστάντος καί νά τόν παρακαλέσωμεν ὅπως μᾶς σταθεῖ ἐνώπιον τοῦ ἁγίου Κριτοῦ καί μεσιτεύσει δι' ἡμᾶς τοὺς πάνυ ἀδιορθώτους ἐν τῇ ζωῇ μας.

ΠΡΩΤΟΝΑΡΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Συνδομηταὶ Ἐξωτερικοῦ: Ἐπειδὴ τό κόστος τῶν ταχυδρομικῶν διὰ τό ἐξωτερικόν κατέστη ἐκ τῶν πραγμάτων πολὺ ὑψηλόν, παρακαλοῦνται οἱ ἀγαπητοὶ φίλοι τοῦ ἐξωτερικοῦ ὅπως μᾶς τακτοποιήσουν τὰς συνδρομὰς των, διὰ νά εἴμεθα εἰς θέσιν ν' ἀνταποκρινώμεθα εἰς τό ἱεραποστολικόν ἔργον τῆς ἐφημερίδος μας.

Ο ΣΠΟΡΕΥΣ

«Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπείραι τὸν σπόρον αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ σπείρειν αὐτόν ὁ μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν ὁδόν, καὶ κατεπατήθη, καὶ τὰ πετεινά τοῦ οὐρανοῦ κατέφαγον αὐτό· καὶ ἕτερον ἔπεσεν... ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω».

Λουκ. Κεφ. Η', 5

KEIMENON

Ἔστι γάρ καὶ πλουτεῖν, καὶ μὴ ἀπατᾶσθαι· καὶ ἐν τῷ αἰῶνι εἶναι τούτῳ, καὶ μὴ ἀποπνίγεσθαι ταῖς φροντίσι. Καὶ γάρ δύο ἐλαττώματα ὁ πλοῦτος ἔχει ἐναντία· τὸ μὲν, κατατείνον καὶ ἐπισκοτοῦν, τὴν μέριμναν· τὸ δὲ μαλακωτέρους ποιοῦν, τὴν τρυφήν. Καὶ καλῶς εἶπεν, Ἡ ἀπάτη τοῦ πλοῦτου. Πάντα γάρ τὰ τοῦ πλοῦτου ἀπάτη· ὀνόματα γὰρ μόνον ἐστίν, οὐκ ἐπὶ πραγμάτων κείμενα. Καὶ γὰρ ἡ ἡδονή, καὶ ἡ δόξα, καὶ ὁ καλλωπισμός, καὶ πάντα ταῦτα, φαντασία τίς ἐστίν, οὐ πραγμάτων ἀληθεια. Εἰπὼν τοίνυν τοὺς τρόπους τῆς ἀπωλείας, ὕστερον τίθησι τὴν καλὴν γῆν, οὐκ ἀφίεις ἀπογνῶναι, ἀλλὰ διδούς ἐλπίδα μετανοίας, καὶ δεικνύς, ὅτι δυνατόν ἐκ τῶν εἰρημένων εἰς ταύτην μεταβαλεῖν. Καίτοι εἰ καὶ ἡ γῆ καλὴ, καὶ ὁ σπορεύς, καὶ τὰ σπέρματα τὰ αὐτά, διατί ὁ μὲν ἑκατόν, ὁ δὲ ἐξήκοντα, ὁ δὲ τριάκοντα ἠνεγκεν; Ἐνταῦθα πάλιν παρὰ τὴν φύσιν τῆς γῆς ἡ διαφορὰ· καὶ γὰρ ἔνθα ἂν καλὴ ἡ γῆ, πολλὴ ἐν αὐτῇ καὶ ἡ διαφορὰ. Ὅρας οὐχὶ τὸν γεωργὸν αἴτιον ὄντα, οὐδὲ τὰ σπέρματα, ἀλλὰ τὴν δεχομένην γῆν; οὐ παρὰ τὴν φύσιν, ἀλλὰ παρὰ τὴν γνώμην. Καὶ ἐνταῦθα δὲ πολλὴ ἡ φιланθρωπία, ὅτι οὐχ ἐν ἀπαιτεῖ μέτρον ἀρετῆς, ἀλλὰ καὶ τοὺς πρώτους ἀποδέχεται, καὶ τοὺς δευτέρους οὐκ ἐκβάλλει, καὶ τοῖς τρίτοις δίδωσι χώραν. Ταῦτα δὲ λέγει, ἵνα μὴ νομίσωσιν οἱ ἀκολουθοῦντες αὐτῷ, ὅτι ἀρκεῖ ἡ ἀκρόασις εἰς σωτηρίαν. Καὶ τίνας ἔνεκεν, φησὶν οὐχὶ καὶ τὰς ἄλλας ἔθηκε πονηρίας, οἷον, ἐπιθυμίαν σωματῶν, κενοδοξίαν; Εἰπὼν τὴν μέριμναν τοῦ αἰῶνος τούτου, καὶ τὴν ἀπάτην τοῦ πλοῦτου, ἅπαντα τέθεικε. Καὶ γὰρ καὶ κενοδοξία, καὶ τὰ ἄλλα ἅπαντα, τοῦ αἰῶνος τούτου, καὶ τῆς τοῦ πλοῦτου ἀπάτης ἐστίν· οἷον, ἡδονή, καὶ γαστριμαργία, καὶ βασκανία, καὶ κενοδοξία, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Προσέθηκε δὲ καὶ τὴν ὁδὸν καὶ τὴν πέτραν, δεικνύς ὅτι οὐκ ἀρκεῖ χρημάτων ἀπηλλάχθαι μόνον, ἀλλὰ δεῖ καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν ἀσκεῖν. Τί γάρ, ἂν χρημάτων μὲν ἐλεύθερος ᾦς, ἄνανδρος δὲ καὶ μαλακός; τί δὲ ἂν ἄναδρος μὲν μὴ ᾦς, ράθυμος δὲ καὶ ὀλίγω-

Εἰθίσται παρὰ τῆς Ἐκκλησίας μας κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Φθινοπώρου νὰ λέγεται καὶ τὸ σημαντικόν αὐτό Εὐαγγέλιον τοῦ Σπορέως (Κυριακὴ Δ' Λουκᾶ), ἀρχίζουσα ἡ Ἐκκλησία μας νὰ κανὴ ἑναρξιν τοῦ πνευματικοῦ τῆς ἔργου.

Δὲν ἀναφέρομεν ὁλόκληρον τὸ μέρος τῆς περικοπῆς γιὰ τὴν ἑλλειψιν σχετικοῦ χώρου ἀλλὰ θὰ θελήσωμεν νὰ δώσωμεν τὰς σαφεῖς ἐξηγήσεις ποῦ δίδει ὁ Κύριος πρὸς τοὺς μαθητάς Του διότι ὁ Σίμων Πέτρος τὸν ἠρώτησε, ἐκ μέρους τῶν μαθητῶν, ποία εἶναι ἡ ἔννοια καὶ ποία ἡ σημασία αὐτῆς τῆς παραβολῆς. Σὲ σὰς εἶπε ὁ Κύριος ποῦ ἔχετε τὸ ἐνδιαφέρον ἐδόθη ἀπὸ τὸν Θεόν ἡ χάρις νὰ μανθάνετε τὰς μυστηριώδεις ἀληθείας τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν εἰς δὲ τοὺς ἄλλους ποῦ ἔχουν παχυλὴν τὴν διάνοιαν, λόγῳ τῆς ἁμαρτωλότητός των, καὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ φθάσουν ἐννοίας ὑψηλᾶς, ἀπλῶς νὰ προβληματίζονται νὰ ἐρωτοῦν ἴσως ὁ Θεὸς γίνεῖ ἴλεως καὶ τοὺς συμπεριλάβῃ μέσα στὴν νοητὴν μάνδρα Του, συνεχίζει ὁ Κύριος καὶ ἐπεξηγεῖ:

«Ὁ σπόρος εἶναι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκεῖνοι δὲ ποῦ τὸν ἀκοῦν ὁμοιάζουν μὲ τὴν γῆν κοντὰ σ' αὐτὴν εἶναι καὶ δρόμος πατητός. Ἦκουσαν λοιπὸν αὐτοὶ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἀπλῶς χωρὶς νὰ ἐμβαθύνουν διότι ἔρχεται κατόπιν ὁ διάβολος καὶ ἀφαιρεῖ τὸν σπαρέντα λόγον ἀπὸ τὴν καρδίαν των. Ἐκεῖνοι δὲ ποῦ ἐδέχθησαν τὸν σπόρον καὶ ἐκαρποφόρησαν εἶναι αὐτοὶ ποῦ δέχθηκαν μετὰ χαρᾶς τὸ Ἄγγελμα καὶ μὲ ἐνθουσιασμόν ἔστρεψάντο καὶ ἐβλάστησεν».

Ὡστε αὐτοὶ ποῦ δέχονται μετὰ χαρᾶς τὸν Λόγον, ἐπενεργεῖα τοῦ ἁγ. Πνεύματος καρποφοροῦν ἐνῷ ἄλλοι μὲ τὰς ἀγωνιώδεις φροντίδας των γιὰ τὴν ἀπόκτησιν πλοῦτου καὶ ἀπολαύσεων μοιάζουν μὲ τὸν σπόρον ποῦ ἔπεσεν εἰς τὰς ἀκάνθας καὶ ἀπεπνίγη.

Θὰ παραθέσωμεν κατωτέρω ἓνα μέρος ἐπεξηγηματικοῦ κειμένου, ἐν πρωτοτύπῳ καὶ παραφράσει, τοῦ ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου τὸ ὅποιον πληρέστερα ἐπεξηγεῖ τὴν ἔννοιαν τῆς παραβολῆς:

ρος περί τήν ἀκρόασιν; Οὐδέ γάρ ἀρκεῖ μέρος ἐν πρὸς σωτηρίαν ἡμῖν, ἀλλὰ δεῖ πρῶτον μὲν ἀκρόσεως ἀκριβοῦς καὶ μνήμης διηνεκοῦς, ἔπειτα ἀνδρείας, εἴτα χρημάτων ὑπεροψίας καὶ τῆς τῶν βιοτικῶν ἀπάντων ἀπαλλαγῆς. Διὰ γάρ τοι τοῦτο πρῶτον τίθῃσιν ἐκείνου τοῦτο, ἐπειδὴ τοῦτου πρῶτου χρεῖα· (Πῶς γάρ πιστεύουσιν, ἐάν μὴ ἀκούσωσι; καθάπερ οὖν καὶ ἡμεῖς ἐάν μὴ προσέχωμεν τοῖς λεγομένοις, οὐδέ μαθεῖν δυνησόμεθα ἢ χρή ποεῖν): ἔπειτα τήν ἀνδρείαν, καὶ τήν τῶν παρόντων ὑπεροψίαν. Ταῦτ' οὖν ἀκούοντες, πάντοθεν ἑαυτοὺς τειχίζωμεν, προσέχοντες τοῖς λεγομένοις, καὶ κατὰ βάθους ἀμφιέντες τὰς ρίζας, καὶ πάντων ἑαυτοὺς ἐκκαθαίροντες τῶν βιοτικῶν. Ἄν δέ τὰ μὲν ποιῶμεν, τῶν δέ ἀμελῶμεν, οὐδὲν ἡμῖν ἔσται πλεόν· καὶ γάρ μὴ οὕτως, ἀλλ' ἐκείνος ἀπολλύμεθα. Τί γάρ διαφέρει, ἂν μὴ διὰ πλοῦτου, ἀλλὰ διὰ ραθυμίας· ἂν μὴ διὰ ραθυμίας, ἀλλὰ δι' ἀνανδρίας διαφθαῖν; Ἐπεὶ καὶ ὁ γεωργός, ἂν τε οὕτως, ἂν τε ἐκείνως ἀπολέσῃ τὸν σπόρον, ὁμοίως πενθεῖ. Μὴ τοίνυν, ἐπειδὴ μὴ πᾶσιν ἀπολλύμεθα τοῖς τρόποις, παραμυθίαν ἔχωμεν, ἀλλὰ ἀλγῶμεν οἷον ἂν ἀπολώμεθα τρόπῳ. Καὶ κατακαίωμεν τὰς ἀκάνθας· καὶ γάρ ἀποπνίγει τὸν λόγον. Καὶ ἴσασι τοῦτο οἱ πλουτοῦντες, οἱ μὴ πρὸς ταῦτα μόνον, ἀλλὰ μὴδὲ πρὸς ἕτερα ὄντες χρησιμοί. Δούλοι γάρ καὶ αἰχμάλωτοι γενόμενοι τῶν ἡδονῶν, καὶ πρὸς τὰ πολιτικά εἰσὶν ἄχρηστα πράγματα· εἰδὲ πρὸς ἐκεῖνα πολλῶ μᾶλλον πρὸς τὰ τῶν οὐρανῶν. Καὶ γάρ διπλῇ τοῖς λογισμοῖς ἐντεῦθεν ἢ λύμῃ γίνεται, ἀπὸ τε τῆς τροφῆς, ἀπὸ τε τῆς φροντίδος. Τούτων γάρ καὶ καθ' ἑαυτὸ μὲν ἕκαστον ἱκανὸν καταποντίζει τὸ σκάφος· ὅταν δέ καὶ ἀφμότερα συνδράμῃ, ἐννόησον ἡλίκον τὸ κλυδώνιον γίνεται.

Καὶ μὴ θαυμάσης, εἰ τὴν τρυφήν ἀκάνθας ἐκάλεσε. Σὺ μὲν γάρ ἀγνοεῖς μεθύων τῷ πάθει· οἱ δὲ ὑγιαίνοντες ἴσασιν ὅτι ἀκάνθης μᾶλλον κεντεῖ, καὶ τρυφή πλεόν ἢ μέριμνα δαπανᾷ τὴν ψυχὴν, καὶ χαλεπωτέρας παρέχει τὰς ὁδύνας καὶ τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ. Οὐδέ γάρ οὕτως ὑπὸ φροντίδος τις πληττεται, ὥς ὑπὸ πλησμονῆς. Ὅταν γάρ ἀγρυπνίαι, καὶ κροτάφων διατάσεις, καὶ κερηβαρίαι, καὶ σπλάγχνων ὁδύναι περιέχωσι τὸν τοιῦτον, ἐννόησον πόσων ἀκανθῶν ταῦτα χαλεπωτέρα. Καὶ καθάπερ αἱ ἀκανθαί, ὅθεν ἂν κατασχεθῶσιν, αἰμάττουσι τὰς κατεχούσας αὐτὰς χεῖρας· οὕτω δὴ καὶ ἡ τρυφή καὶ πόδας, καὶ χεῖρας, καὶ κεφαλὴν, καὶ ὀφθαλμούς, καὶ πάντα ἀπλῶς λυμαίνεται τὰ μέλη, καὶ ξηρὰ δέ καὶ ἄκαρπός ἐστιν, ὥσπερ ἡ ἀκανθα, καὶ πολλῶ μειζόνως ἐκείνης λυπεῖ, καὶ ἐν τοῖς καιρίοις. Καὶ γάρ γῆρας

ἄκαιρον ἐπεισάγει, καὶ ἀμβλύνει τὰς αἰσθήσεις, καὶ σκοτοῖ τὸν λογισμόν, καὶ πηροῖ τὸν νοῦν ὁξὺ βλέποντα, καὶ πλαδαρόν τὸ σῶμα ποιεῖ, διαφιλέστεραν τῆς κόπρου.

Μετάφρασις

Ἄς μὴν κατηγοροῦμε λοιπὸν τὰ πράγματα ἀλλὰ τὸ χαλασμένο φρόνημα. Εἶναι δυνατό νὰ εἶναι κανένας πλούσιος καὶ νὰ μὴν ξεγελιέται· καὶ στὴ ζωὴ αὐτὴ νὰ ζῇ καὶ νὰ μὴν πνίγεται μὲ τίς φροντίδες. Ἐχει ὁ πλούτος δύο μειονεκτήματα ἀντίθετα· τὸ ἓνα βασανίζει καὶ σκοτίζει, ἢ μέριμνα· τὸ ἄλλο προκαλεῖ τὴ μαλθακότητα, ἢ τρυφή. Καὶ καλὰ εἶπε «ἢ ἀπάτῃ τοῦ πλοῦτου». Ὅλα πού μᾶς δίνει ὁ πλούτος εἶναι ἀπάτῃ. Εἶναι ἀπλὲς λέξεις πού δὲν ἀντιπροσωπεύουν πράγματα. Ἡ ἀπόλαυση, ἢ δόξα, ὁ καλλωπισμός, ὅλα αὐτὰ εἶναι μία φαντασία ξεκομμένη ἀπὸ τὰ πράγματα. Ἀφοῦ ἀνάφερε τοὺς τρόπους τῆς ἀπώλειας, θέτει ὕστερα τὴν καλὴν γῆ· δὲ μᾶς ἀφήνει ἔτσι στὴν ἀπόγνωση ἀλλὰ μᾶς δίνει τὴν ἐλπίδα τῆς μετανοίας καὶ δείχνει ὅτι εἶναι δυνατό ἀπὸ ὅσα εἶπε νὰ γυρίσωμε σ' αὐτήν. Ἀλλὰ πάλι μόλο πού ἡ γῆ εἶναι καλὴ, ἓνας ὁ σπορέας καὶ ὁ σπόρος ὁ ἴδιος, γιατί ἄλλος ἀποδίδει στὰ ἑκατό, ἄλλος στὰ ἐξήντα κι ἄλλος στὰ τριάντα; Ἐδῶ πάλι ἡ διαφορὰ βρίσκεται στὴ φύση τῆς γῆς. Ὅπου ὑπάρχει καλὴ γῆ, εἶναι σ' αὐτὴ κι ἡ διαφορὰ πολλή. Βλέπετε ὅτι δὲν εἶναι αἴτιος ὁ γεωργός, οὔτε ὁ σπόρος ἀλλὰ ἡ γῆ, πού δέχεται τὸ σπόρο· ὄχι ἀνάλογα μὲ τὴ φύση ἀλλὰ μὲ τὴ γνῶμη. Κι ἐδῶ ὑπάρχει πολλὴ φιλοanthropia, γιατί δὲν ἀπαιτεῖ ἀπ' ὅλους τὸ ἴδιο μέτρο τῆς ἀρετῆς ἀλλὰ καὶ τοὺς πρῶτους δέχεται, καὶ τοὺς δευτέρους δὲ διώχνει καὶ δίνει θέση καὶ στοὺς τρίτους. Αὐτὰ τὰ λέει, γιὰ νὰ μὴ νομίσουν αὐτοὶ πού τὸν ἀκολουθοῦν ὅτι φτάνει ἡ ἀκρόαση μόνο γιὰ τὴ σωτηρία. Καὶ γιὰ ποιό λόγο δὲν ἀναφέρει καὶ τίς ἄλλες κακίες, ὅπως εἶναι ἡ ἐπιθυμία τῶν σωμάτων, ἡ κενοδοξία ... Μὲ τίς ἐκφράσεις «μέριμνα τῆς ζωῆς αὐτῆς», καὶ «ἀπάτῃ τοῦ πλοῦτου» τ' ἀνάφερε ὅλα. Γιατί ἡ κενοδοξία κι ὅλα τ' ἄλλα περιλαμβάνονται «στὴ ζωὴ αὐτὴ» καὶ «στὴν ἀπάτῃ τοῦ πλοῦτου»· κι ἂν πῆς τὴν ἀπόλαυση, τὴ λαιμαργία, τὴ ζήλεια, τὴν κενοδοξία καὶ τὰ ὅμοια. Πρόσθεσε συνάμα τὸ ὁρόμο καὶ τὴν πέτρα, γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι δὲ φτάνει νάχῃς ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴν περιουσία μονάχα ἀλλὰ πρέπει νὰ πραγματοποιήσῃς καὶ τὴν ἄλλη ἀρετὴ. Τί σημαίνει, νὰ εἰσαι ἐλεύθερος ἀπὸ χρήματα, νὰ εἰσαι ὅμως ἄναδρος ἢ μαλθακός; Καὶ πάλι, ἂν δὲν εἰσαι ἄναδρος, εἰσαι ὅμως ὀκνηρός κι ἀδιάφορος στὴν ἀκρόαση τοῦ

λόγου; Δέ μᾶς φτάνει ἓνα μέρος τῆς ἀρετῆς γιὰ νά σωθοῦμε. Ἀλλά χρειαζόμαστε πρῶτα ἀκριβὴ ἀκρόαση καὶ παντοτινὴ θύμηση κι ἔπειτα ἀνδρεία, ἔπειτα περιφρόνηση τῶν χρημάτων κι ἀπελευθέρωση ἀπ' ὅλα τὰ βιοτικά. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς θέτει αὐτὴν πρῶτύτερα ἀπὸ ἐκείνη, γιατί αὐτὴ πρῶτα μᾶς χρειάζεται. (Πῶς θὰ πιστέψουν, ἂν δέν ἀκούσουν; Ὅπως κι ἐμεῖς, ἂν δέν προσέχουμε στὰ λεγόμενα, οὔτε νὰ πληροφορηθοῦμε δέ θὰ μπορέσουμε τί πρέπει νὰ κάνουμε). Ἐπειτα ἀναφέρει τὴν ἀνδρεία καὶ τὴν περιφρόνηση τῶν παρόντων. Ἄς τ' ἀκούμε αὐτά κι ἄς περιτειχίζουμε γύρω γύρω τὸν ἑαυτὸ μας, δίνοντας προσοχὴ στὴ διδασκαλία κι ἀφήνοντας τίς ρίζες νὰ πανε βαθιά καὶ καθαρίζοντας τὸν ἑαυτὸ μας ἀπ' ὅλα τὰ βιοτικά. Ἀν ὅμως ἄλλα κάνουμε κι ἄλλα παραμελοῦμε, δέν κερδίζουμε τίποτα· κι ἂν δέν χανώμαστε ἔτσι, χανόμαστε ἀλλιῶτικα. Τί διαφορά ὑπάρχει ἂν χαθοῦμε ὄχι ἐξ αἰτίας τοῦ πλούτου ἀλλὰ ἀπὸ ὀκνηρία, κι ἂν καταστραφοῦμε ὄχι ἀπὸ ὀκνηρία ἀλλὰ ἀπὸ ἀναδρία; Κι ὁ γεωργὸς εἴτε ἔτσι εἴτε ἀλλιῶς χάσῃ τὸ σπόρο του, ἴδια λυπᾶται. Ἄς μὴν παρηγορούμαστε λοιπόν, ἐπειδὴ δέν χανόμαστε μέ ὅλους μαζί τοὺς τρόπους· ἄς λυπούμαστε μ' ὅποιον τρόπο κι ἂν χανώμαστε κι ἄς κάψουμε τὰ ἀγκάθια, γιατί πνίγουν τὸ λόγο. Τό γνωρίζουν αὐτοὶ ὅσοι πλουτοῦν, πού δέν εἶναι χρήσιμοι μήτε γι' αὐτά μήτε καὶ γι' ἄλλα. Ἐτοί ὅπως ἐγίναν δοῦλοι κι αἰχμάλωτοι τῶν ἀπολαύσεων εἶναι ἄχρηστοι καὶ γιὰ τὰ κοσμικὰ ζητήματα· κι ἂν εἶναι γι' αὐτά, εἶναι πολὺ περισσότερο γιὰ τὰ οὐράνια. Διπλὴ βλάβη τοῦ νοῦ μας προέρχεται ἀπ' αὐτά, κι ἀπὸ τὴν τρυφή κι ἀπὸ τὴ φροντίδα. Ἀπ' αὐτά τὸ καθένα χωριστὰ εἶναι ἱκανὸ νὰ βουλιάξῃ τὸ σκάφος μας· ὅταν συνεργαστοῦν καὶ τὰ δύο σκεφτῇτε πόσο μεγάλη γίνεται ἡ τρικυμία.

Μὴ θαυμάσετε πού ὠνόμασε τὴν τρυφὴ ἀγκάθια. Δέν τό γνωρίζει ὁποῖος παραφέρεται ἀπὸ τὸ πάθος. Οἱ φρόνιμοι γνωρίζουν ὅτι προξενεῖ περισσότερο πόνος ἀπὸ τ' ἀγκάθια, κι ὅ,τι ἢ μέριμνα καταδαπανᾷ τὴν ψυχὴ. Οὔτε τόσο βασανίζεται κάποιος ἀπὸ τὴν φροντίδα, ὅσο ἀπὸ τὴν ἀφθονία. Ὅταν πολιορκοῦν τὸν τρυφηλὸ ἀγρυπνίεις, καὶ ἡμικρανίες καὶ πονοκέφαλοι καὶ πόνοι τῶν σπλάχνων, σκεφθῇτε ἀπὸ πόσα ἀγκάθια εἶναι ὅλ' αὐτά χειρότερα. Κι ὅπως τ' ἀγκάθια ἀπ' ὅπου κι ἂν τὰ κρατήσης ματώνουν τὰ χέρια, ὁμοία καὶ ἡ τρυφή καὶ τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια καὶ τὸ κεφάλι καὶ τὰ μάτια κι ὅλα τὰ μέλη γενικὰ τὰ καταστρέφει. Καὶ εἶναι ξηρὴ καὶ ἄγονη, ὅπως τ' ἀγκάθια καὶ περισσότερη ἀπὸ κείνα λύπη προξενεῖ καὶ μάλιστα στὰ καίρια. Φέρνει πρόωρα γηρατεία, ἀμβλύ-

νει τίς αἰσθήσεις, σκοτίζει τὸ λογισμό, τραυματίζει τὴν ὀξύτητα τοῦ νοῦ, κάνει τὸ σῶμα πλαδαρό. Πιὸ πλούσια κάνοντας τὴν ἀποθήκη τῆς κοπριάς καὶ μαζεύοντας μεγάλο σωρὸ κακῶν παραμεγαλώνει τὸ φορτίο καὶ γεμίζει τὸ σῶμα παραπάνω ἀπὸ τὸ μέτρο. Γι' αὐτὸ κι οἱ πτώσεις εἶναι ἀδιάκοπες καὶ πυκνά τὰ ναυάγια. Γιατί παχαίνει τὸ σῶμα σου; Πές μου - Μήπως σέ προορίζομε γιὰ τὴ θυσία καὶ θὰ σέ παραθέσωμε σέ τραπέζι; Εἶναι ὀρθὸ νὰ παχαίνωμε τὰ πουλερικά μόνο· καὶ μήτε ἐκεῖνα. Γιατί ὅταν παχύνουν εἶναι ἀκατάλληλα γιὰ τὴν ὑγιεινὴ ζωὴ. Τόσο κακὴ εἶναι ἡ τρυφή, ὥστε καὶ στ' ἄλογα ζῶα παρουσιάζει τὴ βλάβη της. Γιατί καὶ τὰ πουλερικά πού τρυφοῦν τὰ κάνομε ἄχρηστα καὶ γιὰ τὸν ἑαυτὸν τους καὶ γιὰ μᾶς. Γιατί τὸ πάχος εἶναι πού δημιουργεῖ τίς ἀνωμαλίες στὴ χώνευση. Ἐκεῖνα ὅμως πού δέν τρέφονται ἔτσι ἀλλὰ περνοῦν, θὰ ἔλεγα μέ νηστεία καὶ κανονικὴ διαίτα, μέ στέρηση καὶ ταλαιπωρία, αὐτὰ εἶναι χρήσιμα καὶ στὸν ἑαυτὸ τους καὶ στοὺς ἄλλους, καὶ ὡς τροφή καὶ γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα.

Καίτοι χορτάστικόν τὸ κείμενον ἐθεώρησα σκόπιμον ν' ἀναγράψω τὴν παραβολὴν τοῦ Σπορέως καὶ νὰ ὑπερτονίσω τὰ ὑψηλὰ διδάγματα ποῦ προέρχονται ἀπ' αὐτὴν διότι δυστυχῶς εὐρίσκόμεθα εἰς πολὺ δυσκόλους ἐποχὰς καὶ ἡ ἁμαρτία, ἡ πάσης φύσεως ἁμαρτία, ἔχει ὀχυρωθῇ μέ πλοκάμους δυνατοὺς καὶ πρέπει ἀπαραιτήτως, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, νὰ φέρωνται εἰς: γνῶσιν τὰ ὑψηλὰ διδάγματα τοῦ Εὐαγγελίου, ἄλλως κινδυνεύομεν νὰ ἐξοστρατίσωμεν, παραπαίοντας μέσα στό πέλαγος τῶν ἀνονημάτων μας.

Οἱ καιροὶ ποῦ βαδίζωμεν εἶναι δύσκολοι ἐντός ὀλίγου εἰσερχόμεθα εἰς τὴν Κοινήν Ἀγοράν εἰς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἐμφανίσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας ὄχι μόνον μέ γνώσεις Εὐαγγελικὰς ἀλλὰ νὰ ὁμοιάσωμεν μέ δένδρα καρποφόρα ἄλλως ἡ ἀξίνη κεῖται παρὰ τὸ δένδρον ὅπως λέγει καὶ ὁ βαπτιστὴς καὶ ὑπάρχει ἄμεσος κίνδυνος ἀποκοπῆς μας.

Κατόπιν τούτου παρακαλῶ τὴν ὑμετέραν ἀγάπην ν' ἀνοίξῃ διάπλατα τὰ ὦτα της καὶ ἐγκολποθῇ τας σωτηριῶδεις ἐρμηνείας τῆς παραβολῆς τοῦ Κυρίου. Ἀμήν.

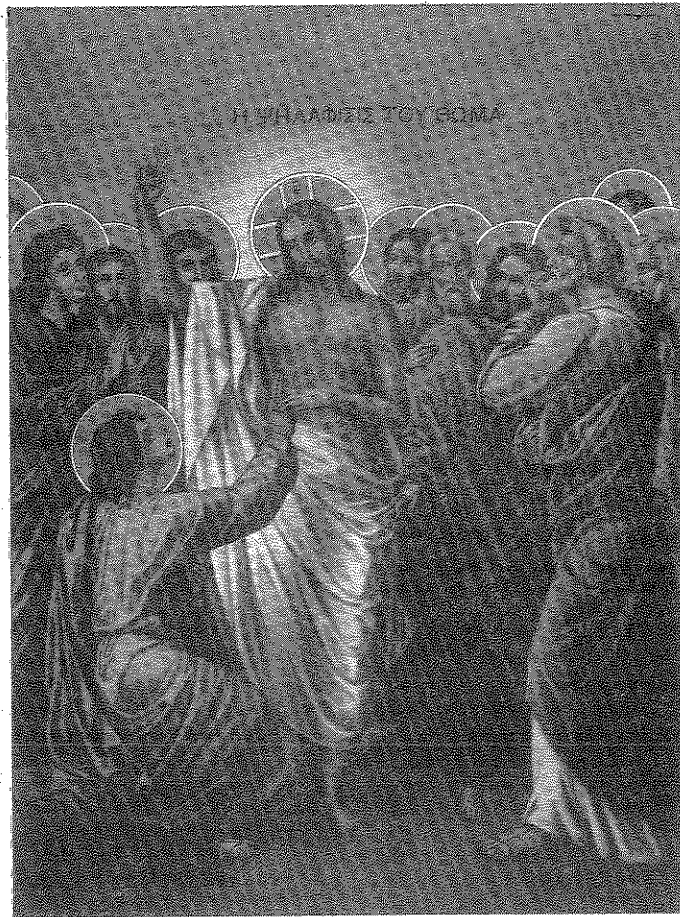
Ο ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ
ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΘΩΜΑΣ

Τὴν 6ην Ὀκτωβρίου ἐορτάζει ὁ ἅγ. Ἀπόστολος Θωμᾶς εἰς ἐκ τῶν ἐξοχόντων μαθητῶν τοῦ Κυρίου καὶ τῆς ἐμπεδώσεως τοῦ Χριστιανικοῦ κηρύγματος ἐν ὅλῃ τῇ τότε γνωστῇ Οἰκουμένῃ μένοι καὶ τῶν Ἰνδιῶν ἀφιχθέντος.

Ἡ ταπεινότης μου δὲν ἔχει σκοπὸν ν' ἀναγράψῃ λόγον διὰ τὸν ἐπίσημον τοῦτον ἅγιον ἀλλὰ δύο

πρότυπον καὶ ὡς ἰδιαίτερον παρήγορον σημεῖον διότι χάρις εἰς τὴν δυσπιστίαν του, μᾶς ὁδηγεῖ ἀκάθεκτα εἰς τὴν ὁλοκληρωμένην πίστιν. Τὰ ἐκφαντωρικά γεγονότα ποῦ ἔλαβον χώραν ἐν τῷ ὑπερώῳ τῆς Ἱερουσαλὴμ ὀκτῶ ἡμέρες μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου εἶναι τόσο ζωηρά ποῦ χαρίζουν σ' ὅλον τὸν κόσμον πλοῦτον πίστεως

σημαντικὰ σημεῖα τῆς ζωῆς του εἶναι αὐτά ποῦ διατρέχουν τὴν χριστιανικὴν ἱστορίαν τοῦ ἐκχριστιανισμοῦ καὶ Σωτηρίας τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ αὐτά εἶναι ποῦ μᾶς ὠθοῦν νὰ τὰ περιγράψουμε, μὲ τὸν ταπεινὸν λόγον ποῦ δίνει τό ἀξίωμα τῆς θείας ἱερωσύνης μας.

Πρῶτος λόγος ὁ καὶ σημαντικότερος ὅτι χάρις εἰς τὴν δυσπιστίαν ἢ ἂν τό θέλετε ἀπιστίαν τοῦ ἁγ. Θωμᾶ ἡμεῖς ὅλοι οἱ ἀσπασθέντες τὸν χριστιανισμόν εἰς ὅλον τὸν κόσμον τὸν ἔχομεν ὡς θεῖον

καὶ ἁγιασμόν. Ψηλαφήσας τὸν Κύριον ὁ ἅγ. Θωμᾶς ἠξιώθη νὰ πιάσῃ μὲ τὰς χεῖρας τοῦ καὶ νὰ ψηλαφήσῃ χεῖρας καὶ πλευράν τοῦ Ἀναστάντος Κυρίου. Καὶ ὁ Κύριος τότε εἶπε πρὸς τὸν ψηλαφήσαντα ὅτι ἐσὺ Θωμᾶ μὲ ἐψηλάφισες καὶ ἐπείσθης διὰ τὴν Ἀναστάσιν μου ἀλλὰ μακάριοι θὰ εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐπὶ μόνῳ τῷ προφορικῷ λόγῳ: Ἀνέστη ὁ Κύριος πιστεύουν. Αὐτό ἀγαπητοί μου ἀδελφοί εἶναι τό πρῶτον σημεῖον τό ὅποιον θέλω

νά τονίσω, γράφω, ολίγιστα γύρω από την ζωή του αγίου Αποστόλου Θωμά.

Τό δεύτερον σημείον είναι ότι χάρις, πάντοτε θεία νεύσει, δέν παρευρίσκετο ο Θωμάς κατά την κοίμησιν της Κυρίας Θεοτόκου καθ' ην παρευρίσκονται όλοι οι Αποστόλοι καί Μεγάλοι Αρχιερείς καί ο ίδιος τρεις ημέρες μετά την Κοίμησιν παρευρεθείς εις τό χωρίον Γεθσημανή εζήτησε νά ἴδῃ ἰδίους ὄμμασιν τό σκήνωμα της Κυρίας Θεοτόκου, καί ἀνοίξας, ὡς γνωστόν, τόν τάφον ἡ Ἱ. Θεοτόκος εὐρίσκετο μετά τοῦ Υἱοῦ της ἐν τῷ Οὐρανῷ. Καί ἐρωτῶ τήν ἀγάπην σας τό γεγονός αὐτό ἐν ἐδραιώνει τήν πίστιν ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου, ὅτι ὁ ἅγ. Θωμάς ἐπαίξεν σημαντικόν ρόλον διὰ νά ἐδραιώσῃ τās καρδίας μας ὅτι ἡ Ἀνασσα τοῦ Οὐρανοῦ καί της Γῆς ὄντως Μετέστη;

Παράλληλα ὅμως μ' αὐτάς τās δύο βασικάς ἐννοίας θά πρέπει νά τονίσωμεν καί εις τό πλήρωμα της Ἐκκλησίας μου ἀλλά καί εις ὅλον τό ἀναγνωστικόν κοινόν τοῦ φύλλου της Φωνῆς της Ὁρθοδόξιας ὅτι ἡ καρδιά μας «ἐδραιωμένη» μ' αὐτά τά θεῖα γεγονότα πρέπει ἐν φόβῳ καί τρόμῳ Θεοῦ νά κατεργάζεται τήν σωτηρίαν μας.

Ὅλος ὁ χριστιανικός τύπος ἀναγράφει καί φωνάζει ἐντόνως ὅτι ἡ ἡθικότης τοῦ κόσμου, ποῦ διαβιούμεν, εὐρίσκεται εις κατάστασιν πνευματικῆς καταπτώσεως καί «ὀφείλομεν ἡμεῖς οἱ δυνατόι τά ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν» ὅπως λέγει ὁ ἅγ. Ἀπόστολος ἀλλ' ἐρωτῶ τήν ἀγάπην σας μέ τοιοῦτους ἀσθενεῖς ὡμούς ποῦ ἔχομεν καί ἡμεῖς, δυνάμεθα νά κρατήσωμεν τά ἀσθενήματα τῶν ἀδελφῶν μας τῶν ἀδυνάτων; Ἡ ἐρώτησις πρῶτα ἀπευθύνεται εις τόν ταπεινόν μου ἑαυτόν· **μέ βαθυτάτην συναισθήσιν της ἀναξιοτήτός μου, ἐνθυμοῦμαι τό ἀρχαῖον ρητόν «οἱ καιροὶ οὐ μενετοί».** Λοιπόν ἀγαπητοί μου φίλοι ἄς προσπαθήσωμεν μέ τήν βοήθειαν τοῦ Κυρίου μας, νά ἐξακριβώσωμεν ὅτι πρέπει πάση θυσία, ἐν φόβῳ καί τρόμῳ νά γνωρίσωμεν ὅτι αὐτά τά ὁποῖα ἡ ζωὴ μας διατρέχει σήμερον εἶναι ζωντανά προοίμια τῶν ἐσχάτων καιρῶν καί δέν πρέπει νά ἐθελotuφλοῦμεν πρό αὐτῶν τῶν τραγικῶν σημείων!

Κατακλείων τήν μικράν αὐτὴν πραγματεῖαν εὐχομαι τῷ Κυρίῳ ὅπως ἀξιωθῶμεν τοῦ ἀπείρου ἐλέους Του. Γένοιτο.

Ο ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ ΕΤΟΥΣ 1991

Ἐντός ολίγου θά εὐρίσκωνται εις τās ἀποθήκας μας οἱ ἡμεροδείκται τοῦ τοίχου καί τσέπης 1991, ὅθεν παρακαλοῦνται αἱ Ἐκκλησίαι, αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ καί Ἰδιῶται νά μās γνωρίσουν τηλεφωνικῶς ἀναλόγως. Σημειώσατε ὅτι ἡ ἀποστολή των θά γίνεται **ἐπὶ ἀντικαταβολῇ.**

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΟΤΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΚΦΡΑΖΕΤΑΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΩΣ, ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ «ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ».

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280
Ο Πρόεδρος Πειραιῶς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΣ
Πρωτονοτάριος, Χρ. Μ. Χαλβατζής.
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Κανίγγος 32 — Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμῆς 700
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 40

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 50

ΦΩΤΟΣΥΝΘΕΣΗ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ

Δ. ΜΟΥΡΟΥΣΙΑΣ

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 144 - ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΤΗΛ.: 41.82.591 - 45.32.911

'Αγνότης. Δωρεοδότης ὁ Οὐρανός

«Χαῖρε ἡ βρεφοπρεπῶς ἐν ἀγκάλαις ταῖς σαῖς Παρθένε βαστάσαντα, τόν ἐφ' ὑψηλοῦ θρόνου δόξης, θεοπρεπῶς καθεζόμενον, καί ἐν τοῖς στέρνοις τοῖς σοῖς, ὑπνώσαντα κρατήσαντα, τόν ἀνύστακτον καί πάντα, ἐφορῶν ὄμμα ἔχοντα».

Χθές τήν 22αν Σεπτεμβρίου κατά τόν Ἑσπερινόν τοῦ ἁγ. Ἱερομάρτυρος Φωκά ἀνεγνώσαμεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τό Θεοτοκάριον τοῦ ὁσ. Νικοδήμου Ἡγ. Πλ.Δ' καί πρὸς στιγμὴν κατελήφθημεν ἀπὸ ἱερὸν δέος, ἀκούοντας τό ἐν ἐπικεφαλίδι ἀναφερόμενον τροπάριον.

Εἶναι σαφῶς ἐκδηλος ἡ καλιέπεια τοῦ κειμένου του καθὼς ἐπίσης ὁ δυνατός κάλαμος τοῦ ἁγίου Παύλου Ἐπισκόπου Ἀμορίου καί πολλές φορές ἐσκέφθηκα, ὀρισμέναι πνευματικαὶ συγκινήσεις ποῦ ἀπορρέουν ἀπὸ τὴν ὑμνογραφίαν νά μὴν ἀργοῦμε νά τίς μεταδώσουμε εἰς τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, εἴτε ἐν εἶδει κηρύγματος, εἴτε διὰ μέσου τοῦ λόγου, ἢ καί γραπτοῦ τοιοῦτου. Ὡς ἱερεὺς ἐν τῷ θαυμαστηρίῳ μοῦ ἐδόθη καί ἄλλη φορά ἡ ἀφορμὴ πνευματικῶς νά «ἐγγράψω» κάποια τροπάρια ἐν σχέσει μέ τοὺς ἀναβαθμούς ποῦ λέγονται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κατά τόν Ὅρθρον.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς γραφῆς εἶναι ἀπαραίτητον ν' ἀναφέρωμεν ὅτι οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ λέγοντας τοὺς Ἑσπερινούς των νά μὴν ἀφήνουν, ἀλλὰ νά ἐμπλουτίζουν αὐτοὺς μέ τὰ θεοτοκάρια ἐνός ἐκάστου Ἡγίου ποῦ λέγονται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καθ' ὅλον τό ἔτος. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ ἁγ. ὑμνογράφος ἐν τῇ ὑψίστῃ αὐτοῦ πνευματικῇ ἀνατάσει ἀναφέρει πῶς ἡ κυρία Θεοτόκος ἐκράτησε εἰς τὰς ἁγίας ὠλένας τῆς καί ἐν τῷ ἁγίῳ στέρνῳ τῆς ὑπνώσαντα, αὐτόν ὁ ὁποῖος καθέζεται ἐφ' ὑψηλοῦ θρόνου δόξης καί ταυτοχρόνως ἔχοντα ἀνύστακτον ὄμμα ἐφ' ὅλης τῆς οἰκουμένης. Καί βέβαια αὕτη ἡ σκέψις τοῦ ἁγ. ὑμνογράφου ἀνατάρσσει τόν ἐσωτερικόν μας κόσμον, κατανοοῦντες ὅτι μία ἀπλὴ κόρη 15 χρόνων γεννᾷ τόν Δημιουργόν τοῦ παντός, διότι ἦτο τέλειο κτίσμα τῆς Δημιουργίας καί ἡ καθαρὰ ψυχὴ τῆς προικισμένη μέ τὴν κατὰ Θεὸν ταπείνωσιν γίνεται μήτηρ τοῦ Λόγου, συναϊδίου Πατρός καί Πνεύματος ἁγίου.

Ἐπειδὴ ἀκριβῶς εὐρισκόμεθα εἰς δύσκολους ἠθικὰς ἀπορροὰς τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, ὀφείλομεν ἡμεῖς «δυνάμει Θεοῦ» νά ἐπισημαίνωμεν τοιαῦτα πνευματικὰ ἐρεθίσματα καί νά βοηθοῦμεν

τόν τρόφιμον τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπου καί ἂν βρίσκεται, ὅπως ἀναλάβει τὰς ἠθικὰς του εὐθύνας καί προσανατολισθῇ μέ τό θέλημα τοῦ Παντοκράτορος, ὅτι μόνον οἱ φέροντες καθαρὸν **χιτῶνα** πνευματικόν τε καί σωματικόν εἶναι δυνατόν νά τύχουμε τοῦ ἀπείρου ἐλέους Του. Ἄλλ' ὁ κάλαμος μέ ὥθει γράφοντας αὐτὴν τὴν μικρὰν πραγματείαν ὅτι πρέπει πάντα νά ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν μας αὐτό τό ὁποῖον γράφει ὁ ἁγ. Ἰωάννης ἐν τῇ Ἀποκαλύψει καί ἐπειδὴ καί τὰ λόγια του καί οἱ ἐννοιές του εἶναι καθαρές, τό ἀναγράφομεν κατωτέρω, ὡς ἔχει. Ἀποκάλ. κεφ. ιδ', 4 «Αἱ ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, οἱ ἡγορασμένοι ἀπὸ τῆς γῆς; οὗτοι εἰσὶν οἱ μετὰ τῶν γυναικῶν οὐκ ἐμολύνθησαν· παρθένοι γάρ εἰσιν. Οὗτοι εἰσιν οἱ ἀκολουθοῦντες τῷ ἀρνίῳ ὅπου ἂν ὑπάγει. Οὗτοι ἡγοράσθησαν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἀπαρχὴ τῷ Θεῷ καί τῷ ἀρνίῳ», πρὸς γνῶσιν καί συμμόρφωσιν μας, ἐπαναλαμβάν ὅπως ὅλο τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἀναμετρήσει τὰς εὐθύνας του καί νά πράττει τό θέλημα τοῦ ἐλεήμονος Θεοῦ.

Ἐν σχέσει μέ τὰ προλεχθέντα καλόν εἶναι νά ὑπενθυμίσωμεν ὅτι οὐδεμία ἐργασία ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ γίνεται, πολλῶ **μᾶλλον νά ἐπιζήση**, ἐάν ὁ ποιητὴς τοῦ ἔργου εἴτε ἱερεὺς, εἴτε λαϊκός, δέν ἔχη ὡς ὑψίστον καθῆκον νά τηρήσῃ τὴν ἀγνότητα, ἡ ὁποία παρίσταται, σάν μία δευτέρη ἐλεημοσύνη ἐνώπιον τοῦ θρόνου τῆς μεγαλειότητος καί ἀποσπᾷ τόν δίκαιον ἔπαινον τοῦ δωρεοδότου Κυρίου μας. Ἄς σπεύσωμεν νά ἐνογκολπόθωμεν αὐτὴν τὴν ὑψίστην ἀρετὴν διότι, ναί μέν ὡς λέγεται «οἷς δέδοται» ἀλλὰ καί οἷς, ἐκουσίῳ θελήματι, ἀγωνίζονται νά τὴν ἀποκτήσουν.

Ο ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

Τυπογρ. ἀβλεψίαι

Εἰς τὴν διατριβὴν (Α' μέρος) τοῦ κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλου ὑπὸ τὸν τίτλον «Νομόκανονικαὶ Παρατηρήσεις» κ.λ.π. τοῦ προηγουμένου φύλλου μας ἐγράφησαν ἐσφαλμένως: εἰς σελ. 10, παράγρ. II, ἐδάφ. 5, στίχ. 2, EPISCOPELIS ἀντὶ τοῦ ὁρθοῦ EPISCOPALIS, εἰς σελ. 11, παράγρ. 2, ἐδάφ. 2, στίχ. 7, ἀποστολὴν πανῆς, ἀντὶ ἀναστολὴν ποινῆς καί διαγράφονται οἱ λέξεις ἦν ποινῆς, εἰς τὴν σελ., 11, παρ. III, ἐδάφ. 2, στίχ. 2, ἀντὶ προτάσσομεν, προστάσσομεν, καί στίχ. 4 ἀντὶ ἐξεδόθημεν, ἐξεδόθησαν, εἰς τὴν αὐτὴν σελ. καί παράγρ. ἐδάφ. 3, στίχ. 9, ἀντὶ καὶ ἡ κανὼν, καὶ ἡ κανόνα, εἰς τὴν αὐτὴν σελ., παράγρ. IV, ἐδάφ. 2, στίχ. 7, ἀντὶ Χρυστοστόμου, Δημητριάδης Γερμανοῦ, καὶ Ζακύνθου Χρυσοστόμου, Χρυσόστομον Δημητριάδος Γερμανόν καὶ Ζακύνθου Χρυσόστομου.

ΕΙΡΜΟΙ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Συνέχεια Η'

Τροπάριον

«Ἰητο τὰς φρένας μὲν ἐξ ἁμαρτίας,
Χ αὐτῷ κατεσκεύαζε τῶν Ἀποστόλων,
Θεὸς Λόγος πάνταρχος, ἄχραντον δόμον·
Ὅμοσθενοὺς δὲ καὶ συνουσιουμένου,
Νῦν ἐγκατοικίζεται Πνεύματος φάος.

Παράφρασις

Ἐθεράπευε τὰς φρένας ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, διὰ
τόν Ἐαυτὸν Του δὲ κατασκεύαζε πανάχραντον
κατοικίαν τῶν Ἀποστόλων ὁ Παντεξούσιος Θεὸς
Λόγος ὁ ὁποῖος εἶναι αἰδῖος καὶ Παντοδύναμος
μέ τὸν Πατέρα καὶ ἐν ταυτῷ τώρα ἐγκαθιδρᾷ τὸ
ἄχραντον φῶς τοῦ Ἁγ. Πνεύματος.

Ὡδή στ': Ὁ Εἰρμός

«Ναυτιῶν τῷ σάλῳ τῶν βιοτικῶν μελημάτων,
συμπλόις ποντούμενος ἁμαρτίαις, καὶ
ψυχοφθόρῳ θηρί προσριπούμενος, ὡς ὁ
Ἰωάννης Χριστέ βῶ σοι Ἐκ θανατηφόρου
βυθοῦ ἀναγάγε».

Παράφρασις

Εὕρισκόμενος εἰς μέγαλον ναυτικὸν σάλον λόγῳ
τῶν βιοτικῶν ἀσχολιῶν καὶ φροντιδῶν εἶμαι ἔτοι-
μος νὰ καταποντισθῶ ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν ἢ ὁποία
βρίσκεται καὶ συμπλέει κοντά μου και ριπτόμενος
ἐν τῇ θαλάσῃ ὡς Ἰωάννης σὲ ψυχοφθόρον τέρας
φωνάζω σὲ Σέ Χριστέ λύτρωσέ με ἀπὸ τὴν θανα-
τηφόρον ἁμαρτίαν καὶ βγάλε με ἀπὸ τὸν βυθὸν
ποῦ βρίσκομαι.

Τροπάριον

«Ἐκ τοῦ Πνεύματός σου, σάρκα ἐπὶ πᾶσαν,
ὡς εἶπας, πλουσίως ἐξέχεας, καὶ ἐπληρώθη
τῆς σῆς ἡ σύμπασα γνώσεως Κύριε· ὅτι ἐκ
Πατρὸς Υἱὸς ἀρρεύστως ἔφυς, καὶ τὸ
Πνεῦμα ἀμερίστως πρόεισιν».

Παράφρασις

Ἐκ τοῦ Πνεύματός Σου Κύριε ἐξέχεας πλουσίως
εἰς κάθε ἄνθρωπον ὅπως εἶπες καὶ γέμισε ὁλό-

κληρῇ ἡ Κτίσις Σου ἀπὸ τὴν ἁγίαν γνώσιν· Σὺ ὁ
Υἱὸς ἐγεννήθης ἀρεύστως ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ τὸ
Πνεῦμα τὸ ἅγιον αἰδίως καὶ ἀμερίστως ἐκ τοῦ
Πατρὸς ἐκπορευτόν.

Εἰρμός ἄλλος

«Ἰλασμός ἡμῖν Χριστέ καὶ σωτηρία,
ὁ Δεσπότης ἑλαμψας ἐκ τῆς Παρθένου,
Ἰν, ὡς Προφήτην θηρὸς ἐκ θαλαττίου,
Στέρνων Ἰωάν, τῆς φθορᾶς διαρπάσης
ὅλον τὸν Ἀδὰμ, παγγενὴ πεπτωκότα».

Παράφρασις

Σὺ Χριστέ μου εἶσαι γιὰ μᾶς σωτηρία καὶ ἰλασμός
τῶν ἁμαρτιῶν, Σὺ ὁ Δεσπότης ὁ ὁποῖος ἐγεννή-
θης ἐκ τῆς Παρθένου τώρα Σὺ Κύριε νὰ μέ διαρ-
πάσης ἀπὸ τὴν φθοράν τῆς ἁμαρτίας ὅπως διέσω-
σες τὸν Προφήτην Ἰωάν ἀπὸ τὴν κοιλίαν τοῦ
θαλασσίου κήτους Σὺ Κύριε ποῦ ὁλόκληρον τὸν,
Ἀδὰμ ἔσωσες ἐκ τῆς φοβερᾶς πτώσεως τῆς
παρακοῆς.

Τροπάριον

Ἰμερτόν ἡμῖν εὐθὲς ἐν τοῖς ἐγκάτοις
Αἰωνίως ἔξουσι Πνεῦμα καινίσας,
Πατροπροβλήτως πάντοτε ξυνημμένον,
Υἷλης ἀπεχθοῦς καυστικῶν μολυσμάτων,
Ρύπου τε φρενῶν ρυπτικόν Παντοκράτορ.

Παράφρασις

Εὐθὲς καὶ συγχωρητικὸν νὰ μᾶς θέσῃ εἰς τὰ
ἐγκατὰ μας καὶ νὰ μᾶς ἀνακαινίσῃς ἀπὸ Πνεῦμα
αἰώνιον καὶ Πανάγιον τὸ ὁποῖον εἶναι προϊόν ἐκ
τοῦ Πατρὸς καὶ πάντοτε συναἰδιον μ' Αὐτόν καὶ
τὸ ὁποῖον εἶναι καυστικόν διὰ τὰ ἀπεχθὴ μολύ-
σματα τῆς ἁμαρτίας μας καὶ εἶναι ἐξαγνιστικόν
ἀπὸ τὸν ρύπον ποῦ ἐγκαθίσταται εἰς τὰς «φρέ-
νας» μας, (ἀκαθάρτων λογισμῶν) Κύριε Παντο-
κράτορ.

ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Γράφει ὁ Ἱερομνήμων:

Α. ΑΓΙΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Ο ΑΕΡΟΠΑΓΙΤΗΣ

Κατὰ τὴν 3ην Ὀκτωβρίου ἡ Ἐκκλησία μας
πανηγυρίζει τὴν μνήμην τοῦ ἁγ. Διονυσίου τοῦ
Ἀεροπαγίτου, ὁ ὁποῖος εἶναι Ἐπίσκοπος τῶν Ἀ-
θηνῶν μέ τὸν ἁγ. Ἱερόθεον, οἱ ὁποῖοι προφανῶς
ἐχειροτονήθησαν παρὰ τοῦ ἁγ. Παύλου Ἀποστό-
λου τῶν Ἐθνῶν. Ὁ βίος του, ἐν πλάτει ἀναφέρε-
ται εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων καὶ παραπέ-
μπομεν τὸν ἀναγνώστην εἰς τὸ Κεφάλ. 17. 1-34

διὰ νὰ λάβῃ γνώσιν τῆς ὑψίστης αὐτῆς μορφῆς,
ποῦ τὸ θεῖον ἄγκιστρον τοῦ Ἀποστόλου ἠλίουσε
κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν του ἐν Ἀθήναις. Ὅπως βλέ-
πομεν ὁ ἁγ. Διονύσιος πεισθεὶς κατὰ κράτος ἀπὸ
τὸ κήρυγμα τοῦ ἐνδόξου Ἀποστόλου, αὐτὸς καὶ
ἡ ἁγ. Δάμαρις ἀπετέλεσε τὸν πρῶτον πηρῆνα τῆς
Ἐκκλησίας τῶν Ἀθηνῶν. Ὡς ἀναφέρει ὁ συγγρα-

φεύς του αγίου, ο Συμεών ο Μεταφραστής, κατά τόν ιστορικών θάνατον του Κυρίου ήμών Ιησού Χριστού, κατά της τρεῖς ὥρες, ποῦ ἐγένετο σκότος εἰς ὅλην τήν Γῆν, ὁ Διονύσιος εὐρισκόμενός εἰς τό Λουξορ τῆς Αἰγύπτου ἐσημείωσεν εἰς τό σημειωματάριόν του ὅτι: «ἡ τό πᾶν ἀπόλλυται ἡ Θεός πάσχει». Καί ὧντως ἔπασχε ὁ Θεός καί Παντοκράτωρ, Κύριος Ἰησοῦς, ἐν τῷ Κρανίου Τόπῳ.

Ἡ ζωὴ τοῦ ἐπικαλουμένου αγίου εἶναι πλήρης ἐνδόξου πορείας καί ὡς ἀναγράφεται ὁ Ἁγ. Διονύσιος ἐκατατομήθη εἰς Παρισίους. Ὁ Ἁγ. Διονύσιος κρατῶν τήν αἱμάσσουσαν κεφαλὴν του καί βαδίζων μίλλια δύο παραδίδει αὐτὴν εἰς χεῖρας τῆς εὐσεβοῦς γυναικὸς Κάτουλας.

Θά ὑπερτονίσωμεν ὅτι ὁ Ἁγ. Διονύσιος ὑπῆρξεν ὑψιπέτης, καί εἰς αὐτόν πολλοὶ τῶν πρώτων πατέρων ἀναφέρουν διὰ τό σύγραμμά του «αἱ Ταξιαρχαὶ τῶν ἄνω Δυνάμεων» ὅπερ καί ἡμεῖς πιστεύομεν ἀκραδάντως.

Β. ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ο ΜΥΡΟΒΛΗΤΗΣ

Ὁ Μεγαλομάρτυς αὐτός Ἁγ. Δημήτριος ὁ καί Μυροβλήτης εἶναι αὐτός ποῦ χαρακτηρίζει ὁλόκληρον τὸν μῆνα Ὀκτώβριον, μέ πανηγυρίζουσιν ἡμέραν τὴν 26ην Ὀκτωβρίου.

Ἐγράφησαν τόμοι ὁλόκληροι δι' αὐτόν τὸν μεγαλομάρτυρα τῆς Ἐκκλησίας ὁ ὁποῖος προσδιορίζει τὸν ἐπερχόμενον χειμῶνα καί εἰς αὐτόν ἡ Ἐκκλησία ἔχει καταγράψει θαυμαστά γεγονότα τὰ ὁποῖα εἶναι ἀδύνατον νά ἀμφισβητήσῃ ἡ οἰανδήποτε ἄρνησις. Ἡ Θεοσ/νίκη ἡ ὁποία τὸν ἔχει προστάτην της λέγει ὅτι χάρις εἰς τὰς θαυμασὰς ἐπεμβάσεις τοῦ αγίου ἐσώθη ἀπὸ τοὺς κινδύνους ποῦ διέτρεχε, διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

Νέος ὢν, ὠραῖος σώματι καί ψυχῇ ὡμολόγησε ἐνώπιον τοῦ Γαλερίου θεόν ζῶντα καί ἀναφέρομεν τὴν γνωστὴν ὁμολογίαν του:

«Βασιλεῦ ἐγὼ τιμῶ τὴν Βασιλεία σου, τιμῶ ὅμως περισσότερο σου τὸν Θεόν τοῦ Οὐρανοῦ καί τῆς Γῆς, τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν ὡς Θεόν ἀληθινόν καί Βασιλέα Παντοκράτορα».

Ἡ ἀρχικὴ σκέψις τοῦ Γαλερίου ἦταν νά μὴν τὸν ὀδηγήσῃ εἰς φυλακὴν διότι ἤτο εὐγενεὺς καταγωγῆς καί ἔφερεν καί τὸν τίτλον τοῦ Μεγάλου Δουκός, ἀλλὰ τὸν κατηγόρησαν ἐνώπιόν του ὅτι ἡρνήθη νά λάβῃ μέρος εἰς τὴν ὑποδοχὴν διὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Γαλερίου, τὰ ἐπινίκειά του ἐναντίον τῶν Σκύθων καί τῶν Σταυροματῶν. Καί αὐτό τὸν ὀδήγησε διὰ νά ὑποστῇ ὁ ἅγιος τό μαρτύριον. Ἀλλὰ διὰ νά ἐμπλουτίσωμεν τ' ὀλίγα γραφόμενα διὰ τὸν ἅγιον, ὅταν μοναχὸς εἰς τό Ὅρος Χολο-

μών ἀμφισβήτησε ὅτι ὁ ἅγιος Δημήτριος εἶναι Μυροβλήτης, ὁ μοναχὸς οὗτος διεπίστωσε **ἰδίοις ὄμμασιν** τό ὕψιστον αὐτό δῶρον τῆς Μυροβλησίας. Προφανῶς μέχρι καί τὸν 1' μ.Χ. αἰῶνα τό ἅγιον σκῆνωμα τοῦ Μυροβλήτου ἔρρεε Μύρον καί τοῦτο διότι ὁ Μεταφραστής τό ἀναφέρει ὡς γεγονὸς ἀδιαφιλονίκητον.

Εἰς τὸν ἅγιον ὀφείλεται ἡ ἀπολύτρωσις τῆς Συμπρωτεύουσας διὰ μέσου τῶν αἰώνων, διότι ὁ ἅγιος Δημήτριος συμπολεμεῖ εἰς τὰ τεῖχη τῆς πόλεως μετὰ τῶν ὀλίγων κατοίκων της. Δέν θά λησμονήσωμεν νά ἀναφέρουμε ὅτι ὅταν ἡ Θεοσ/νίκη τὴν 26ην Ὀκτωβρίου 1912 ἀπηλάσσετο ἀπὸ τὰ Τουρκικὰ στρατεύματα ἡ μέρα αὕτη θεωρεῖται ἡμέρα τῆς λυτρώσεως της ἀπὸ τὸν ὁμορον ἐχθρόν μας.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Εἶναι ἀδύνατον τό φύλλον μας νά μὴν ἀσχοληθεῖ μέ τό μεγάλο δυστύχημα ποῦ συνέβη εἰς τό ἀγιώνυμον Ὅρος διότι ὅλος ὁ κόσμος καί ἡμεῖς ἐστάθημεν μάρτυρες αὐτοῦ τοῦ φοβεροῦ γεγονότος νά βλέπωμεν ἀπ' ὅλα τὰ μέσα ἐπικοινωνίας νά φλέγεται ἐπὶ δεκαήμερον τό Ἁγ. Ὅρος καί κανένα μέσον νά μὴν στέκεται ἱκανόν νά κατασβέσῃ τὴν πυρκαϊάν.

Ὁ Χριστιανικὸς τύπος χαρακτηρίζει τό φλεγόμενον Ὅρος ὡς «φυσικόν» φαινόμενον διότι τοῦ ἔλειπαν τὰ πυροσβεστικά μέσα κατασβέσεως τῆς λάγνου φωτιᾶς, ὁ δὲ ἄλλος τύπος ὁ χριστιανικὸς (δέν ἀναφέρομεν ὀνόματα) μέ τὴν σφραγίδα τῆς γνησιότητος χαρακτηρίζει τὴν φωτιάν αὐτὴν ὡς **θεομηνίαν** καί ἐπὶ λεπτομερέστερον τό ὅτι ἡ Κυρία Θεοτόκος, ἡ Ἐφορός του, ἔχει σηκώσει τὴν χεῖρα τῆς προστασίας της διότι κατέλαβον τὰ μοναστήρια τοῦ Ἁγ. Ὁρους οἱ «ὀργανωσιακοί» οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἐμπεδώσει ἄλλην μοναστικὴν τάξιν πραγμάτων. Χαρακτηριστικῶς ἀναφέρεται ὅτι ἡ κίνησις τῆς κανδήλας τῆς Πορταϊτίσεως τῶν Ἰβήρων καθὼς ἐπίσης τό στέρεμα τοῦ ἁγιασμοῦ τῆς ἰδίας, ἦταν προοίμια ὅτι τό Ἁγ. Ὅρος πρέπει νά πολιτεύεται ὅπως οἱ Ζηλωταὶ Πατέρες, ἄλλως κινδυνεύει ν' ἀπωλεσθῇ. Τὰ 30.000 στρέμματα δάσους καστανέας καί ἄλλων πευκοῖδων, εἶναι τῷ ὄντι γραπτὸ σημάδι πῶς ἡ Βόρειος Ἑλλάς μέ καταρρακτώδη νερά, τότε σταγόνα ὕδατος δέν ἔπασαν ἐξ Οὐρανοῦ. Ὁ γράφων τό σχόλιον αὐτό πρό εἴκοσι ἐτῶν ἤκουσε ἀπὸ στόμα εὐσεβοῦς μοναχοῦ ὅτι τό Ἁγ. Ὅρος συντόμως θά «καταποντισθῇ». Μήπως αὐτό εἶναι ἓνα μέρος τῆς τυχόν ὑπαρχούσης προφητείας γύρω ἀπὸ τὸν καταπο-

ντισμόν του Όρους; Εμείς ἐμμένοντες πάντοτε εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ ζηλωτισμοῦ πιστεύομεν τὴν ἐκδοχὴν ὅτι τὸ ἅγ. Όρος δὲν βαίνει καλῶς ἐφ' ὅσον οἱ πλεῖστοι ἡγούμενοι τῶν Βασιλικῶν μονῶν «ἐξεδίωξαν» τοὺς ἀρχαίους μοναχοὺς (δὲν ἀναφέρομεν περιπτώσεις) καὶ ἀντ' αὐτῶν ἔχουν ἐπανδρῶσει τὰς μονὰς τῶν μέ νέους ἔχοντας ὀργανοσικόν καὶ Οἰκουμενιστικόν Πνεῦμα.

Ἄς σταθῶμεν λοιπόν καὶ ἡμεῖς εὐλαβεῖς προσκυνηταὶ τοῦ Ἁγ. Όρους καὶ εἰς τὰς κατ' ἰδίαν μας προσευχὰς νὰ παρακαλοῦμεν τὴν Ἐφόρον Αὐτοῦ νὰ προσευχηθῇ εἰς τὸν Υἱόν της, ὅπως φανεῖ ἱλεως κατὰ τὴν γενεάν ποῦ ζῶμεν καὶ ἀγωνιζόμεθα διὰ τὰς πατρώας παραδόσεις καὶ πρόπαντός ἐναντίον τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ πνεύματος, ποῦ διαχέεται ἀνά τὸ Πανελλήνιον, μὴδὲ τοῦ ἁγ. Όρους ἐξαιρουμένου.

28η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940

Ἡ ἡμέρα αὕτη δικαίως ἐχαρακτηρίσθη ὡς δευτέρα ἐορτὴ τοῦ Ἔθνους διότι κατ' αὐτὴν ὅλοι οἱ Πανελλήνες ἐπροτεῖναμε τὸ μικρὸ ἀνάστημα τοῦ Δαυὶδ μπρὸς εἰς τὸν ὄγκον τοῦ Ἄξονος Γερμανίας/Ρώμης/Τόκιο. Ὁ γράφων αὐτὴν τὴν μικρὰν ἐθνικὴν πραγματείαν ὑπῆρξεν καὶ αὐτός ἕνας ἀσήμεντος μικρὸς προσφορεὺς εἰς τὴν ἐθνικὴν αὐτὴν ἱστορικὴν ἀναμέτρῃσιν, μέ τὴν Θεομήτορα συμπολεμοῦσαν μαζί τους.

Ἐν καταυλισμῷ εὐρισκόμενοι εἰς τὴν ἀκριτικὴν Φλώριναν εἰδοποιήθημεν ὅτι ἡ Ἰταλία παρεβίαζε μέ πυροβολικόν καὶ στρατόν τὰς προσβάσεις τῆς ΒΑΡΜΠΑ. Ἐν σπουδῇ ἐτρέξαμε νὰ ἀντιμετωπίσωμεν τὸν φοβερόν ἐχθρόν ποῦ ἀπειλοῦσε τὰ ἱερά μας καὶ τὰ ὅσια. Τὴν ἰδίαν ἡμέρα τῆς προσβολῆς τῶν Ἰταλῶν εἶχομεν καὶ τὰ πρῶτα θύματα τοῦ πυροβολικοῦ τῶν. Δυστυχῶς παρ' ὅν τὸ ΟΧΙ ποῦ εἶπομεν ὡς Ἕλληνες, τὰ πολεμικά μας μέσα ἦσαν ἐλάχιστα καὶ ἀπρηχρωμένα. Ἐπρεπε νὰ ἀπαντοῦμεν εἰς τὸ πυροβολικόν τῆς Ἰταλίας, κάπου κάπου ἕνα πρὸς δέκα. Αὕτὴ ἦταν ἡ δύναμις τῶν πυροβολαρχιῶν μας.

Τὸ πεζικόν μας καίτοι «ἐξουθενημένον» ἀπὸ τὴν ταλαιπωρίαν τῶν συνεχῶν πεζοποριῶν βροχῶν καὶ χιόνων καὶ ἄλλων φοβερῶν ἀντιξοοτήτων, ἔφθανε εἰς τὰ σημεῖα ἐπαφῆς μέ τὸν ἐχθρόν ὄντα ἐξαιρετικῶς πολλαπλασίονα καὶ τὸν νικοῦσε κατὰ κράτος. Αὐτοὶ σὶ «κοκορόφτεροι» παραδίδονταν σχεδόν ἀμαχητὶ εἰς ἕνα ἀνθυπολοχαγόν τῶν Εὐελπίδων μ' ἕνα δεκανέα τοῦ λόχου οἱ ὅποιοι ἐξετρύπωσαν μίαν ὁλόκληρον διμοιρίαν καὶ τὴν ἔφεραν αἰχμάλωτον εἰς τὰ Μετόπισθεν. Αὐτό εἶναι γεγονός, διότι ἀφορᾷ τὸν γράφοντα.

Οἱ ἕξ μῆνες οἱ διαρρεῦσαντες ἐν τῷ Ἀλβανικῷ Μετώπῳ εἶναι πλήρεις ἡρωϊσμοῦ διότι οἱ ὀλίγοι πολεμοῦντες ἐπίστευαν εἰς Ἰησοῦν Χριστόν καὶ τὴν Πανάμωμον Μητέρα Του. Αὐτό εἶναι τὸ «ἄθλημα» τῶν πολεμιστῶν τοῦ 1940 διότι μέ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἐγράψαμε ἐθνικὴ ἱστορία ἢ ὅποια θὰ δημιουργῇ θαυμασμόν καὶ κατάπληξιν εἰς τοὺς ἐπιγιγνομένους.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΠΑΝΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑΙ

Τό «ΑΒΑΤΟΝ» Τοῦ Ἀγίου Ὁρους

ὑπό τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτη Γ.Ο.Χ. Θεσ/νίκης κ.κ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ
(Συνέχεια)

ΤΟ «ΑΒΑΤΟΝ» ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Β'. Βάσει παραδόσεων, συναξαρίων καὶ χρονικῶν μονῶν ὁ ἀποκλεισμός τῆς γυναικὸς ἀπὸ τῆν Ἀθωνικὴ πολιτεία

Ὁ κοινωνικὸς βίος τῶν μοναχῶν ἀναπτύχθηκε καὶ διοργανώθηκε χωρὶς ἀνάμιξη γυναικας σ' αὐτόν. Μοναδικό τό φαινόμενο, ἴσως ἀποδεικνύει πῶς εἶναι δυνατὴ ἡ ὁργάνωση κοινωνικοῦ βίου καὶ χωρὶς τὴν γυναικεία συνδρομή.

Στά παλαιὰ τυπικά (ὅπως τοῦ Τοιμισκῆ) ὑπάρχει διάταξη ποῦ ἀπαγορεύει τὴν εἴσοδο «ἀγενεῶν παίδων» εἰς τὸ Ἅγ. Ὁρος καὶ φυσικά πολὺ περισσότερο τῶν γυναικῶν. Ἡ διάταξη γιὰ τοὺς νέους χωρὶς γένεια ἐπαναλαμβάνεται τόσο συχνά, ὥστε μπορούμε νὰ συμπεράνουμε πῶς καὶ συχνά παραβιάζοταν (Διομήδης Ἀλεξ. Βυζαντινὲς μελέτες, τόμος 1ος, σελ. 262).

Στὸ 4ο τυπικὸ τοῦ Μανουὴλ τοῦ Παλαιολόγου, ὑπάρχει διάταξη σύμφωνα μέ τὴν ὁποία ἀπαγορεύεται ἀκόμη καὶ ἡ εἰσαγωγή θηλυκοῦ ζώου.

Ἐν τούτοις ἡ ἀπουσία γυναικας δέν πιστοποιεῖται κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τῆς συγκροτήσεως τῆς μοναχικῆς πολιτείας. Γνωρίζουμε ἐπίσης ἀπὸ διηγήσεις τὰ σκάνδαλα κατὰ τὸν ΙΑ' καὶ ΙΒ' αἰῶνα μέ τοὺς βλάχους οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ πήραν τὴν ἄδεια νὰ ἐγκατασταθοῦν στὸ Ἅγιο Ὁρος, φρόντισαν συγχρόνως νὰ προμηθεύουν σέ Ἁγιορεῖτες μοναχοὺς γυναῖκες, μεταμφιεσμένες σέ ἄνδρες. Ὅταν ἀποκαλύφθηκε τὸ σκάνδαλο καὶ διώχθηκαν μέ βία οἱ ποιμένες βλάχοι, οἱ μοναχοὶ ἀφοῦ στασίασαν, ἐφυγαν ἐπίσης παρακολουθώντας τὶς γυναῖκες μέ τὶς ὁποῖες συζούσαν.

Ἐπίσης ὅταν οἱ Σέρβοι κυρίευσαν τὸν Ἀθω καὶ τὸν κράτησαν πέντε (5) χρόνια (1345-1350), ὁ ἡγεμόνας τους Στέφανος Δουσάν μαζί μέ τὴν γυναῖκα του Ἑλένη, ποῦ μόνασε ἀργότερα στὶς Σέρρες μέ τὸ ὄνομα Ἑλισάβετ, ἐπισκέφθησαν ὅλες τὶς μονές καὶ τὶς ἐνίσχυσαν πλουσιοπάροχα (Θ. Πρωβατώσης Ἱστορία Τέχνης. Ἡ ζωὴ καὶ ἡ παράδοση τοῦ μοναχισμοῦ, Ἀθήνα).

Μέ τὸν καιρὸ ἡ ἀπαγόρευση ἐγίνε νόμος ἀπα-

ράβατος, συνδέεται δέ μάλλον μέ τὸ γεγονός ὅτι «κοινὴ μήτηρ καὶ μητροπάρθενον κλέος καὶ προστάτης πάντων τῶν ἐν τῶν ὄρει ἀσκουμένων ἦτο ἡ Θεοτόκος».

Ὅχι μόνον λοιπὸν καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα ἔχει θέση σ' αὐτό, ἀλλὰ γενικά, κάθε θηλυκὸ ἔμφυχο, ἔστω καὶ ἄλογο, ἀπαγορεύεται «Τὸ Ὁρος ἀνεπίβατον τῇ γυναικεία φύσει».

Ἡ ἀπαγόρευση τῆς εἰσόδου γυναικας στὸ Ἅγιο Ὁρος δέν πρέπει νὰ ζητηθεῖ σέ αἰσθηματικούς οὔτε σέ συνηθισμένους ψυχολογικούς λόγους. Ἀνάγεται σέ πρωτογενεῖς δοξασίες τῶν πρώτων ἡλικιῶν, τῶν ἀνθρώπων ἢ καὶ τῶν σημερινῶν κατὰ φύση ἀνθρώπων, κατὰ τὶς ὁποῖες ἡ ἱερότης ἐνός ἀντικειμένου ἀναδεικνύεται διὰ τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς χρήσεως αὐτοῦ. Τὸ αἶσθημα τοῦ ἐκ τῆς θεότητος τρόμου, τὸ αἶσθημα ποῦ μπορεί νὰ ἀποκληθεῖ εὐλάβεια RELIGIO (ρελίγγιο), κυριαρχεῖ στὸν πρωτογενὴ ἄνθρωπο καὶ ρυθμίζει ὅλες τὶς πρὸς τὸ θεῖον καὶ τοὺς ὁμοίους σχέσεις αὐτοῦ. Ἀπὸ τὸ αἶσθημα αὐτό μπορούμε νὰ πούμε ὅτι προέρχεται ἡ δοξασία τῆς ἀπαγορεύσεως - τὸ TABOU, ὅπως λέγεται στὴ λαογραφικὴ καὶ ἐθνογραφικὴ ἐπιστῆμη (κατὰ τὴν πολυνησιακὴ λέξη, ἐπειδὴ εἶναι πάρα πολὺ διαδεδομένη στοὺς πολυνησίους ἡ δοξασία καὶ τὸ ἔθιμον ποῦ προέρχεται ἀπ' αὐτήν).

Ὅμοιον εἶναι καὶ τὸ ἄδυτον τῶν Ἑβραίων, τὸ ἄβατον τῆς Ἐπιδαύρου, τὸ KHEREM, τῶν Σημιτῶν, τὸ γνωστὸ χαρέμ τῶν Μωαμεθανῶν, τόπος ἄβατος εἰς τοὺς ἄνδρες.

Συνέπεια λοιπὸν πρωτογενῶν, ἀλλὰ συμφυῶν μέ τὸ καθολικὸν ἀνθρώπινον αἶσθημα δοξασιῶν, εἶναι καὶ ἡ διαταγὴ τῆς ἀποχής, ἡ ἀπαγόρευση τῆς εἰσόδου τῶν ἐναγῶν (ἀκαθάρτων) σέ τόπους ἁγίους.

Ἐναγεῖς δέ ἐθεωρήθησαν πάντοτε οἱ γυναῖκες, οἱ ὁποῖες ἔχουν «τάς καταμηνίους καθάρσεις». Κατὰ συνέπειαν οἱ γυναῖκες ἀποκλείονται ἀπὸ ὀρισμένα ἱερά.

Ὁ Στράβων ἀναφέρει: «Ἀφροδίτης ἀκραίας

ναόν, ἄδυτον γυναιξί καί ἀόρατον». Στό ναό τοῦ Σολομώντος «γυναιξίν ἄβατον ἦν τό ἱερόν» (Ζώσηπος Ιουδ. Αρχαιοξ.).

Καί σήμερα ἀκόμη ἰσχύει ἡ ἀπαγόρευση τῆς εἰσόδου τῶν γυναικῶν στό ἱερό τῶν ἐκκλησιῶν μας. Στή λεχώνα μέχρι τά 40 στό ναό καί ἄλλα.

Τά παραδείγματα εἶναι πάρα πολλά. Ἀναφέρω ἀκόμη ὅτι στήν Ἰαπωνία ὑπάρχουν ἱερά ὄρη, στά ὁποία ἀπαγορεύεται νά ἀνεβαίνουν γυναῖκες. (Ἀδάμ. Ἀδαμαντίου, «Ἀγνείας πείρα», Λαογραφία τ.Β', 1911 σελ. 92 καί ἐξῆς).

Ἀπό τέτοιες ἀντιλήψεις προήλθε καί ὁ νόμος τῆς ἀποχῆς ὁ ὁποῖος ἐφαρμόζεται καί στό δικό μας Ἅγιο Ὅρος, δηλαδή ἡ ἀπαγόρευση τῆς εἰσόδου τῆς γυναίκας στόν Ἅθωνα.

Τό ὄρος εἶναι Ἅγιον, διότι ἡ Παρθένος, ἡ κατ' ἐξοχήν ἀγνή, ἔχει ἤδη πατήσῃ τό ἱερόν ἔδαφος αὐτοῦ.

Πῶς ἦτο δυνατόν νά βεβηλώνεται ὁ Ἅγιος τόπος αὐτῆς, ἀπό τίς γυναῖκες «τάς ἐχούσας τάς καταμηνίους καθάρσεις».

Ἡ Παρθένος, ἡ Πάναγνος σκέπει τό Ἅγιον Ὅρος, τό εἰς αὐτήν μόνην ὡς γυναῖκα καθιερωμένον Ὅρος.

Μπορεῖ νά συμβαίνουν κάθε μέρα βεβηλώσεις χειρότερες τοῦ ἁγίου χώρου, κυριαρχεῖ ὁμως στά βάθη τῆς ἀνθρώπινης συνειδήσεως ἡ πρωτόγονος ἀντίληψη, κατά τήν ὁποίαν «πᾶν ἅγιον ὑπόκειται εἰς τόν νόμον τῆς ἀποχῆς».

Ἡ ἀγνεία τῆς Παρθένου καί ἡ ἱερότης τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἐξαίρονται ἀκόμη περισσότερο διά τῆς ἀπουσίας πάσης ἄλλης γυναικός.

ΤΟ «ΑΒΑΤΟΝ» ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

Εἰς τοὺς Χριστιανούς

Ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν Παῦλος ἂν καί πίστευε, πῶς ἡ ἔννοια τοῦ Ἰουδαϊκοῦ ἀβάτου ἐπαιζε τόν ρόλο πνευματικοῦ τείχους ἀπροσπέλαστου ἐναντι τῆς νέας θρησκείας, δέν ἐμπόδισε τήν ἐπιβίωση τῆς βιβλικῆς παράδοσης στήν ὅλη κατάρτιση τοῦ χριστιανικοῦ ναοῦ. Τό ἴδιο καί οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Ἐτσι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ διατήρησε κατάλληλα προσαρμοσμένα τά Ἅγια τῶν Ἀγίων, ποῦ φέρουν τή γνωστή ὀνομασία ἱερόν ἢ Ἅγιον Βῆμα.

Τό ἄβατον τῶν μοναστηρίων

Στόν Χριστιανισμό ἡ ὀνομασία «Ἄβατον Μοναστηρίων» σημαίνει ἕναν ὁρισμένο θεσμό, κατά τόν ὁποῖο στά μέν ἀνδρικά μοναστήρια ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος στίς γυναῖκες, σέ νέους ἀγέ-

νιους (ποῦ δέν ἔχουν ἀκόμη γένεια), σέ ἀγένειους ἄνδρες (σπανούς), καθώς καί σέ ζῶα θηλυκά. Στά δέ μοναστήρια τῶν γυναικῶν ἀπαγορεύεται ἀντίθετα ἡ εἴσοδος ἀνδρῶν, ἐκτός ὁρισμένων ἐξαιρέσεων (γιατρῶν, τεχνικῶν κ.λ.π.) καί ὕστερα ἀπό εἰδική ἄδεια τῆς Ἡγουμένης καί παρουσία πάντα γρηῆς μοναχῆς.

Τό ἄβατον τοῦ Ἁγίου Ὁρους

Α. Βάσει ἐπισήμων ἐγγράφων

Ἡ ἀρχή τῆς ἀπαγόρευσης τῆς εἰσόδου, ἡ διαμονή μέσα στόν περίβολο τῆς μονῆς σέ ὁρισμένη κατηγορία προσώπων, γιά τήν πρόληψη βλαστημίας καί σκανδάλου (Κορινθίους α' 31-33 Ια'), ἀνάγεται στόν ἰδρυτῆ τοῦ μοναχικοῦ βίου τόν Μ. Ἀντώνιο.

Μέ τόν (1) δέκατο κανόνα τοῦ πρὸς τὰ πνευματικά παιδιὰ του, τοὺς μοναχοὺς, παραγγέλει: «Μή συγχώρει νά σέ πλησιάσῃ γυνή, μή δέ ἀνέχου, ἵνα θέσῃ τόν πόδα εἰς τήν κατοικία σου, διότι ἐπέρχεται ὀπισθόπους ἡ ὀργή». (Δ. Πετρακάκου, Μοναχικοὶ θεσμοί, Λειψία 1907, σ. 39).

Στίς μονές τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἡ ἀπαγόρευση τῆς εἰσόδου, τοῦ θηλυκοῦ γένους, ἰσχύει χωρίς καμμίᾳ ἐξαίρεση. Ἡ παράβαση τῆς ἀπαγόρευσης αὐτῆς, τιμωρεῖται πολύ αὐστηρά (ἄρθρα 163 Γ.Κ.Α. «Γενικοῦ Κώδικα ἢ Κανονισμοῦ Ἁγ. Ὁρους» 186 Κ.Χ.Α.Ο.). Καταστατικὸς Χάρτης Ἁγ. Ὁρους.).

Μέ τήν προσθήκη τῶν ἄρθρων 1-2 τοῦ Ν.Δ. «Νομοθετικοῦ Διατάγματος 2623/1953 ἡ παράβαση τοῦ ἁρθροῦ 186 Κ.Χ.Α.Ο. τιμωρεῖται μέ ποινὴ φυλάκισης δύο (2) μηνῶν καί μέχρι ἕνα χρόνο χωρίς ἐξαγορά. Ὁ ἀποκλεισμός τοῦ θηλυκοῦ γένους ἐπεκτείνεται καί στά ζῶα (ἄρθρο 163 Γ.Κ.Α.Ο.).

Τό 872 χρυσόβουλο αὐτοκρατορικό, ἀπαγορεύτηκε ἡ εἴσοδος λαϊκῶν κ.λ.π. ποιμένων καί ἀπό τότε ὁ Ἄθως κατέστη τόπος προσευχῆς καί μελέτης τῶν θείων λογίων καί ἀγίας ζωῆς οἰκητήριον. (Ἀνδρέου μοναχοῦ, Ἅγιον Ὅρος, Ἀθήνα 1977 σελ. 37).

Ὁ Ἀλέξιος Κομνηνός (1081-1118) βλέποντας τήν διατάραξη τῆς τάξεως τοῦ Ἁγ. Ὁρους παίρνει μέτρα γιά τήν αὐτονομία τοῦ Ἁγ. Ὁρους, ἀπομακρύνει τοὺς λαϊκοὺς μὰ ἐπεκτείνει τό «ἄβατον» σέ κάθε θηλυκό.

Ὁ αὐτοκράτορας Βασίλειος Α' ὀρίζει τό 885 μέ χρυσόβουλο (τό ἀρχαιότερο ἐγγράφο ποῦ ἔχει σωθεῖ σχετικά μέ τό Ἅγιο Ὅρος) ὅτι ἡ χερσόνησος ἀποτελεῖ τόπο ἀσκήσεως καί ἀνήκει ἀποκλει-

στικά στους μοναχούς. Στο κτητορικό της Μ. Λαύρας, που εκδόθηκε επί 'Ιωάννη Τοιμική, περιλαμβάνοντας διατάξεις - παράγραφος 15 - που όρίζουν «τούς νεωτέρους καί άγενείους, καί ευνούχους, ένεκεν κουρά τώ όρει προσφοιτώντας παντελώς μή παραδέχεσθαι». (Τά κτητορικά είχαν τούς όρους των ίδρυτων, των μονών, γιά την λειτουργία τους). Έκτός από τά παραπάνω έξεδόθηκαν κατά καιρούς πολλές άλλες βασιλικές ή πατριαρχικές πράξεις σχετικές μέ την ζωή των 'Αγιορειτών μοναχών καί τό άβατον του 'Αγίου Όρους, όπως χρυσόβουλα (Μολυβδοβουλλα, καρόβουλλα, πατριαρχικοί τόμοι), πιττάκια, εύγίλλια, έθνικοί κανονισμοί του Πατριαρχείου Κών/πόλεως, κανονισμοί κ.λ.π.

Μέ βάσει λοιπόν τά επίσημα έγγραφα μπορούμε νά καταλήξουμε στά παρακάτω συμπεράσματα:

α. Δέν γνωρίζουμε πότε ακριβώς καθιερώθηκε ό θεσμός του «'Αβάτου» στό 'Αγιο Όρος. Τό πιθανότερο είναι νά άρχισε ό θεσμός τόν 9ο αιώνα. Από τόν αιώνα αυτό άλλωστε έχουμε καί τίς πρώτες γραπτές πληροφορίες γιά τή ζωή των 'Αγιορειτών μοναχών.

β. Οί λόγοι ή τά αίτια που ώθησαν την επίσημη έκκλησία καί τούς Αυτοκράτορες του Βυζαντίου νά επιβάλλουν τόν θεσμό του «άβάτου» στά μοναστήρια καί ιδιαίτερα στό 'Αγ. Όρος είναι ή διαφθορά του κλήρου καί των μοναχών.

Μετά δηλαδή την μεγάλην άκμή του 4ου αιώνα σημειώνεται μεγάλη κατάπτωση κατά τόν 8ο καί κυρίως τόν 11ο καί 12ο αιώνα.

Τήν κατάπτωση επιβεβαιώνει γιά μέν τόν 8ο αιώνα καί τίς άρχές του 9ου μεταξύ των άλλων ό Παπαρρηγόπουλος (Γ2, σελ. 88 καί επόμενα καί 209 καί επόμενα), όπου μεταξύ των άλλων γράφει: «'Η άδυσώπητος των μοναχών έχθρα έματαίωσε έν πολλοίς ότι ύγιές ύπήρχεν εις τό έργον των 'Ισαύρων καί έρριψε τό Βυζάντιον εις τό σκότος του 8ου καί μέρους του 9ου αιώνας. Αί έξυγιαντικάί των μονών προσπάθειαι καί αυτού του υπερχού, της άκρας 'Ορθοδοξίας Θεοδώρου Στουδίτου δέν έτυχον ευνοϊκής άπηχήσεως. Του ίσχυρου Φωτίου αί κατά τόν 9ον αιώνα ενέργειαι περιστολής της δυνάμεως καί επιρροής των μοναχών προσέκοψαν εις την έχθρότητά των».

Κατά τόν Διομήδη 'Αλέξανδρο (Βυζαντινά μελέται, τόμος 1ος, σελ. 265) ό Πατριάρχης 'Ιγνάτιος που ήταν αντίδραστικός κληρικός, μέ στενόν καλογερικόν πνεύμα, μετεχειρίσθη όλα τά μέσα γιά νά δημιουργήσεί δυσπιστίαν καί νά συκοφαντίσει τούς εργάτες της 'Ελληνικής αναγεννή-

σεως. Τούς κατηγορήσε, λέγει ως μάγους, τούς έσατύρησε γιά νά γεννήσει την έντύπωση ότι ή 'Ελληνική παιδεία είναι αντιχριστιανική καί αυτόχρομα άχρεία.

Γιά δέ τόν 11ο καί 12ο αιώνα ό Ευστάθιος Θεσ/νίκης που τό ενδιαφέρον του έστρεψε ιδιαίτερα στην ανακαίνιση καί ανόρθωση του μοναχικού βίου αναφέρει μεταξύ των άλλων καί τά εξής: Οί πολύβιοι άβιοι μοναχοί της εποχής του (Μέσα 12ου αιώνα) ήσαν «Τή μέν προθέσει ούρανοβάμονες, του δέ του σκοπού μεταθέσει γεωχαρείς». Οί μοναχοί ενώ ήρνήθηκαν τόν κόσμον, επανήρχοντο «εις τά πρώην βιοτεύοντες φαύλως ούχ ώσπερ καί πριν αλλά θερμότερον, ει γε, δύνανται». ('Επίσκεψις βίου μοναχού επί των διορθώσεων των περί αυτόν).

Μέ τό ίδιο πνεύμα γιά τούς παραπάνω αιώνες μιλούν καί οί καθηγητές Κ. Μπόνης, Κουκελής, Γ. Θεοδωρούδη, 'Αλεξ. Διομήδης καί άλλοι. Αίτία της καταπτώσεως ό ευδαιμονισμός καί ή επιθυμία της σαρκός που φέρνει κατά τούς βυζαντινούς τόν χαρακτήρα της άμαρτίας καί σέ τελευταία άνάλυση αίτιο όλων των δεινών ή γυνή: 'Από γυναικός άρχή, άμαρτίας καί δι' αυτήν άποθνήσκομεν πάντες». 'Η έκ γυναικός έρρή η τά φαύλα (Θεόφιλος).

Καλύτερα νά πής φαρμάκι θανατηφόρο, παρά νά συμφάγεις μέ γυναίκα, έστω καί άν είναι μητέρα σου ή αδελφή σου (Αββασαάκ του Σύρου). 'Η φίλια του μοναχού προς τούς νέους σιχαμερή πορνεία θεωρείται από τόν Θεόν ('Ισαάκ του Σύρου).

'Η δυσπιστία προς τόν άκέραιο άνδρα, που εκινδύνευσε από την επάρατο γυναίκα, ώθούσε τούς βυζαντινούς αυτοκράτορες νά δίνουν τά ανώτερα αξιώματα εις έκτομίας (ευνούχους). 'Ο ιατρός των μοναστηρίων ιδιαίτέρως των γυναικείων έπρεπε άπαραιτήτως νά είναι ευνούχος. 'Η δυσπιστία προς τόν άκέραιο άνδρα ώδήγησε σέ κανονισμούς που διατάσσουν καί αυτοί άκόμη οί ιερείς καί οί πνευματικοί νά είναι ευνούχοι. «Καί ιερέας είναι δει περί την μονήν δύο, μοναχούς ευνούχους, τό αιδέσιμον από της πολιτείας έχοντας....» (στά γυναικεία μοναστήρια).

Αντίθετα δηλαδή προς τούς 'Αποστολικούς κανόνας καί τόν Α' κανόνα της Οίκουμενικής Συνόδου της Νικαίας που απέκλειαν της ιερωσύνης «τούς έαυτούς εκδόντας εις έκταμήν», καί εάν τινές «προέφθασαν έν κλήρω ταχθήναι «έξέβαλλον αυτούς», (Ράλλη καί Ποτλή 11 σελ. 30, επ. 114 καί επόμενα).

ΑΒΑΤΟΝ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΟΙΚ. ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ

Αὐτός εἶναι ὁ «ΑΘΩΣ», πού ἀπό μακριά φαίνεται ὡραῖος ἀπό κοντά τρομερός καί ἀπό πιά κοντά ἅγιος.

Στίς γυναῖκες, ὁ Ἄθως δέν στάθηκε ἐχθρικός, ἀλλά θέλησε νά προφυλάξει τούς ἀσκητές του ἀπ' αὐτές. Καί τοῦτο γιά νά μποροῦν, οἱ μοναχοί ἀπερίσπαστοι νά προσεύχονται νύχτα καί μέρα καί νά δοξολογοῦν τόν Θεό, ὅπως ὁ ἀγγελικός κόσμος, «τά πάθη τῆς σαρκός τῷ ξίφει τῆς ἐγκρατείας τέμνοντες». Νά γίνει ὁ βίος τῶν μοναχῶν «ἀγχίθεος καί ἰσαγγελος».

Γι' αὐτό στό Ἅγιο Ὅρος δέν ἀπαγορεύεται μόνο ἡ παρουσία τῆς γυναῖκας, ἀλλά ὅπως λέγει ὁ Γεδεών, «παντός θήλεος ἐμψύχου, λογικόν ἢ ἀλόγου, ἡμέρου καί τιθασειμένου».

Καί τοῦτο γιατί ὅπως λέει ὁ Ἁγιορείτης μοναχός Μακάριος «τό ἀλάτι βγαίνει ἀπό τό νερό ἀλλά ἂν πέσει μέσα στό νερό λιώνει καί χάνεται. Ἔτσι καί οἱ μοναχοί γεννιώνται ἀπό γυναῖκες πού εἶναι πλάσματα τοῦ Θεοῦ ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀλλά ἂν πέσουν μέσα στίς κακές γυναῖκες διαλύονται καί χάνονται».

Ἀντίθετα ἡ Δύση στάθηκε πολύ ἐχθρική στή γυναῖκα. Μόλις τόν 6ο αἰῶνα στή σύνοδο τοῦ Μακόν, ἀναγνωρίσθηκε μέ τήν ἀξιοθρήνητη πλειοψηφία μιᾶς μόνο ψήφου ὅτι ἡ γυναῖκα ἔχει ψυχή.

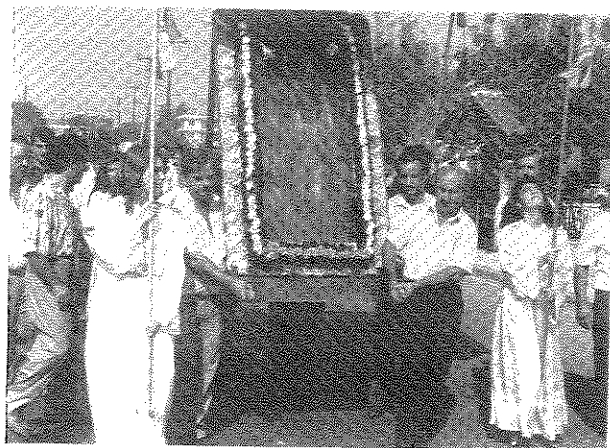
Προσωπικά μέ μεγάλη μου εὐχαρίστηση πιστεύω στήν ὡραία παράδοση κατὰ τήν ὁποία ἡ Κυρία Θεοτόκος ἐπισκέφθη τόν Ἄθω, ὅπως ἀναφέρεται στούς Κώδικες Α' 66 καί Ι31 τῆς Λαυριωτικῆς βιβλιοθήκης καί σύμφωνα μέ τήν ὁποία ἡ Θεοτόκος, ζήτησε ἀπό τόν γιό καί Θεό τῆς κλήρο γιά τό κήρυγμα τοῦ Ευαγγελίου καί τῆς ἐλαχε ἡ χερσόνησος τῆς Μακεδονίας, πού ὀνομάζεται τοῦ Ἄθω.

Σύμφωνα λοιπόν μέ τήν παράδοση αὐτή ἡ Παναγία σάν ἐφθασε στό Ἄθω, εὐχαρίστησε τόν γιό της καί κείνος ἀπό τόν οὐρανό τῆς εἶπε: «Ὅσα ζήτησες μητέρα μου, ἔτσι θάναί γιά σένα πάντα. Ἀπό τώρα καί στό ἐξῆς ὁ τόπος αὐτός, κληρος δικό σου καί περιβόλι δικό σου καί παράδεισος καί ἀκόμα λιμάνι σωτηρίας γιά αὐτούς πού θέλουν νά σωθοῦν ἀλλά καί προσφυγή καί καταφύγιο καί ἀτάραχο λιμάνι τῆς μετανοίας τῶν φορτωμένων μέ πολλές ἀμαρτίες».

Αὐτός λοιπόν εἶναι ὁ Ἄθως, ὁ Ὀλυμπος τῆς Ὁρθοδοξίας ὁ Ὀλυμπος τῆς Θεσσαλίας ἔφερε τούς Θεούς κάτω στούς ἀνθρώπους. Ὁ Ὀλυμπος τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ Ἄθως, μέ τήν σκέπη της, Παναγίας καί μέ τό «ἀβατόν» του, ἀνέβασε, ἀνεβάζει καί θά ἀνεβάζει τούς ἀνθρώπους πάνω στό Θεό.

«Γιά τοῦτο καί μέ δίκαιον τόν ὀνομάζουν ὅλοι τῆς Παναγίας Δέσποινας Κήπον καί περιβόλι». (Καισάριος Δαπόντες).

Στιγμιότυπα πανηγύρεως Ἀγ. Φανουρίου Σερρών. Διακρίνονται οἱ Μητροπολίται Θεσ/νίκης κ. Εὐθύμιος, Φθιώτιδος κ. Καλλίνικος καί Πενταπόλεως κ. Καλλιόπιος ἐν μέσω ἐκλεκτοῦ ἱερατείου.

Νομοκανονικαί Παρατηρήσεις επί της αποφάσεως του Πρωτοβαθμίου διά τους Αρχιερείς Συνοδικού, Δικαστηρίου, περί καθαιρέσεως από του αρχιερατικού αξιώματος, των Μητροπολιτών πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομου, Δημητριάδος Γερμανού και Ζακύνθου Χρυσόστομου, εξ απόψεως διαδικαστικής.

(Β' τελευταῖον)

Υπό Νικήτα Κ. Αναγνωστοπούλου
Επιτίμου Δικηγόρου
παρ' Αρείφ Πάγω και Συμβουλῷ Ἐπικρατείας

I.

Ἡ καθαιρέσασα τοὺς Μητροπολίτας πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομον, Δημητριάδος Γερμανόν και Ζακύνθου Χρυσόστομον, ὑπὸ κρίσιν ἀπόφασις τοῦ Πρωτοβαθμίου διά τοὺς ἀρχιερεῖς Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, δέν τυγχάνει μόνον **ἀντικανονική** (περί ἧς ὁ λόγος εἰς τὸ Α' μέρος τῆς Διατριβῆς, εἰς «Φ.Ο.», φ. 835, 10-11), ἀλλὰ και **ἀντισυνταγματική**. Διότι ἀντιβαίνει και πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρου 2, παρ. 1, τοῦ τότε Συντάγματος τῶν Ἑλλήνων 1927 (ἀρθρον 3, παρ. 2, τοῦ νῦν ἰσχύοντος), περί τῆς «ἀπαρασλεύτου τηρήσεως τῶν Ἱερῶν Ἀποστολικῶν και Συνοδικῶν Κανόνων και τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων».

Τὸ Συνοδικόν Δικαστήριον, μὴ τηρήσαν, ὡς πρὸς τὴν **διαδικασίαν τῆς κλητεύσεως** ἐνώπιον αὐτοῦ, τῶν ὡς ἄνω Μητροπολιτῶν, τὸν προμνησθέντα ΟΔ Ἀποστολικόν Κανόνα, ἐπιτάσσοντα, διά τὴν **ἐρημοδικίαν κατηγορουμένου Ἐπισκόπου, τὴν κλήσιν μέσω δύο Ἐπισκόπων και δύο φορές**, (μετά τὴν πρώτην ἀπλὴν ἀναποτελεσματικὴν κλήσιν) **τούτου ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, ἐνῶ οὗτοι, ἐκλητεύθησαν ἅπαξ, μέσω τῆς Ἀστυν. Ἀρχῆς, παρέβη** και τὴν ἀνωτέρω συνταγματικὴν διάταξιν, ἡ ὁποία **προστατεύει και κατοχυροῖ** τὸν παραβιασθέντα Κανόνα, ὡς Ἀποστολικόν.

II.

Σφάλλουν οἱ δεχόμενοι ὅτι ἡ ὡς ἄνω συνταγματικὴ διάταξις προστατεύει και κατοχυροῖ μόνον τοὺς δογματικούς κανόνας, οὐχί δέ και τοὺς διοικητικούς, οἷος ὁ ΟΔ Ἀποστολικός και συνεπῶς, κατὰ τὴν ἀποψίν των, ἡδύνατο ἡ Πολιτεία νὰ μεταβάλλῃ, καταργοῦσα ἢ τροποποιοῦσα τοῦτον, διά **νόμου**, ὡς ἐπράξε. Σφάλλουν, διότι ἡ διάταξις τοῦ Συντάγματος **οὐδεμίαν ποιεῖται διάκρισιν** εἰς «δογματικούς» και «διοικητικούς» κανόνας, ὡς ἐκ τῆς λεκτικῆς διατυπώσεως ταύτης σαφῶς δέικνυται. Ὅμιλεῖ γενικῶς και ἀδιακρίτως περί «Ἀποστολικῶν και Συνοδικῶν Κανόνων».

Ἄν ὁ Συνταγματικός Νομοθέτης ἤθελε τὴν τοιαύτην, διάκρισιν, εἶχε τὴν δυνατότητα νὰ τὴν

θεσπίσῃ ρητῶς. Καί ὅπου ὁ νόμος, πολλῶ δέ μᾶλλω τὸ Σύνταγμα, τὸ ὁποῖον ἔχει αὐξημένην ἰσχύν, δέν διακρίνει, οὔτε ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν, κατὰ τὸ νομικόν ἀξίωμα «UBILEX NON DISTINGUIT NEC NOS DISTINGUERE DEBEMUS».

Ἀντιθέτως, τὸ Σύνταγμα ἐσκόπει νὰ συμπεριλάβῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν του και τοὺς διοικητικούς κανόνας. Τοῦτο προκύπτει ἀριδῆλως ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι: «παρὰ τὴν προσπάθειαν διαφόρων εισηγητῶν, κατὰ τὰς συζητήσεις τῆς Ε' Ἀναθεωρ. Βουλῆς, ὅπως τὸ Σύνταγμα (τὸ ἰσχύον) περιλάβῃ σαφὴ διάταξιν, δι' ἧς ν' ἀποκλείωνται οἱ λεγόμενοι διοικητικοὶ κανόνες τῆς συνταγματικῆς προστασίας, οὕτως ὥστε νὰ ἐπιλυθῇ ρητῶς τὸ ὅλον ζήτημα, ἐν τούτοις τοῦτο ἀναφέρεται **ἀνευ** τίνος ἐξαιρέσεως και τοῦ ἀξιοθέντος ἀποκλεισμοῦ εἰς **πάντας** τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας δογματικούς και διοικητικούς. (Γνωμοδ. Χ. Ροκοφύλλου - Η. Χαλιακούλου, ΝΟΒ ἔτος 23ον, σελ. 853).

III.

Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες εἶναι ἅπαντες **ἐνιαῖοι, και ἀδιαιρέτοι, ισόκυροι και ισοδύναμοι**, εἴτε εἰς τὸ Δόγμα, (οἷτινες εἶναι και ἐλάχιστοι), εἴτε εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας ἀναφέρονται. Διότι ἅπαντες ἔχουν θεσπισθεῖ, τῇ ἐπινεύσει τοῦ **Παναγίου και Τελεταρχικοῦ Πνεύματος**, ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων, τῶν Οἰκουμενικῶν και Τοπικῶν Συνόδων και τῶν ἐπὶ μέρους Ἱερῶν Πατέρων, «... Ἐξ ἐνός γάρ ἅπαντες, και τοῦ αὐτοῦ Πνεύματος αὐγασθέντες ὥρισαν τὰ συμφέροντα...» (Α' Κανὼν τῆς Ζ' Οἰκουμ. Συνόδου, Ἱ. Πηδάλιον σελ. 322). Οἱ δέ κανόνες τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, τῶν Τοπ. Συνόδων και τῶν ἐπὶ μέρους θεοφόρων Πατέρων ἀπέκτησαν και οἰκουμενικόν κύρος, διά τῆς ἐπικυρώσεως των ὑπὸ τοῦ Β' κανόνος τῆς ΣΤ' Οἰκουμ. Συνόδου (Ἱ. Πηδάλιον σελ. 220).

Οἱ Ἱεροὶ Κανόνες εἶναι ἅπαντες **ἀμετάβλητοι** και δέν δύνανται νὰ καταργηθοῦν ἢ νὰ τροποποιηθοῦν διά νόμου τῆς Πολιτείας, εἰ μὴ μόνον ὑπὸ Οἰκουμ. Συνόδου, και ἐν ἀδυναμία συγκλήσεως ταύτης, ὑπὸ **Πανορθοδόξου Συνόδου**. (Γνω-

μοδ. διαπρεπών νομομαθών Ρακτιβάν - Παπούλια - Δίγκα - Σαριπόλου - Ράλλη, εις Θ.Λ.Ε., σελ. 332 καὶ Κ. Γεωργιάδου, Εισαγ. ΑΠ), εις ΕΕΝ τΑ, 1934, σελ. 471, επ. Πρβλ. Χ. Ἀνδρούτσου, Ἐκκλησία καὶ Πολιτεία ἐξ ἀπόψεως Ὁρθοδόξου, 1920, σελ. 60, Δ. Μπαλάνου, Πολιτεία καὶ Ἐκκλησία, 1920, σελ. 8, Δ. Πετρακάκου, Νομοκανονικαὶ Ἐνασχολήσεις, Ἀθῆναι 1943, σελ. 1611, Γνωμοδ. Εἰσ. ΑΠ Τζιβανοπούλου, εις Κ. Βαβούσκου Ἐγχειρ. Ἐκκλ. Δικαίου, σελ. 174 κ.ἀ.). Θεομήτορα

IV.

Οὕτε καὶ δι' ἀναθεωρήσεως τοῦ Συντάγματος δύναται νά καταργηθῇ ἡ τροποποιηθῇ ἱερός Κανών, καθόσον ἡ διάταξις τοῦ Συντάγματος περὶ τῆς ἀπαρασλεύτου καὶ ἀδιακρίτου τηρήσεως τῶν Ἀποστολικῶν καὶ Συνοδικῶν Κανόνων τυγχάνει **θεμελιώδης**. Καὶ αἱ θεμελιώδεις διατάξεις τοῦ Συντάγματος δὲν ἀναθεωροῦνται. (Ν. Ι. Σαριπόλου, Συνταγματικὸν Δίκαιον, 1874, τόμ. ΙΙΙ, σελ. 356 καὶ Ν. Σαριπόλου, Σύστημα τοῦ Συνταγματικοῦ Δικαίου τῆς Ἑλλάδος, ἐκδ. 4η τόμ. Γ', 1923, σελ. 311-319).

Κατὰ τὸν Χρ. Ἀνδρούτσον, καθηγητὴν τῆς Θεολ. Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν οἱ τ' ἀντίθετα ὑποστηρίζοντες «**τερατολογοῦσι**» (Ι. Παναγοπούλου, ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 549). Κατὰ δὲ τὸν ἐπίσης καθηγητὴν τῆς Θεολ. Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Ἀμ. Ἀλιβιζάτον, ἡ διάκρισις εἰς δογματικούς καὶ διοικητικούς κανόνας «ἐβασίσθη ἐπὶ εἰκτολογίας καὶ ἀγνοίας τῶν πραγμάτων, καὶ θά κατήντα εἰς τὸ ἀστεῖον ἡ περὶ τῶν ἐλαχίστων δογματικῶν κανόνων καὶ μόνον ἀπασχόλησις τοῦ Συντάγματος» (Παρατηρήσεων Στήλη, οἱ «δογματικοὶ» Κανόνες, ἐν θρησκ. Πειροδ. «Ἐκκλησία», ἀριθ. 31-32, σελ. 253-254).

Ἐν **συμπεράσματι** καὶ **ἀνακεφαλαιώσας** τῆς ὅλης μελέτης, ἐκ τῶν ἐκτεθέντων νομοκανονικῶν καὶ συνταγματικῶν δεδομένων, **κατεδείχθη** ὅτι ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2/14-6-1935 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου διὰ τοὺς Ἀρχιερεῖς Συνοδικοῦ Δικαστηρίου ἐπιβληθεῖσα εἰς τοὺς Μητροπολίτας πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομον, Δημητριάδου Γερμανόν καὶ Ζακύνθου Χρυσόστομον, ποινὴ τῆς καθαιρέσεως ἀπὸ τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος κλπ. τυγχάνει, ὡς πρὸς **τὴν διαδικασίαν τῆς κλητεύσεως** τοῦ κατηγορουμένου Ἐπισκόπου ἐνώπιον τοῦ Συνοδ. Δικαστηρίου, διὰ τὴν **ἐρήμην** **δίκην**:

1. Ἀντικανονικῇ, ὡς ἀντικειμένη εἰς τὸν ΟΔ Ἀποστολικὸν κανόνα, ἐπιτάσσοντα τὴν μέσω δύο ἐπισκόπων καὶ δύο φορές κλῆσιν, μετὰ τὴν πρῶτην ἀπλὴν καὶ ἀναποτελεσματικὴν (συμπεριλαμβανομένης δὲ καὶ ταύτης τρεῖς φορές), ἐνῶ οἱ Μητροπολίται, καταδικασθέντες ἐρήμην, ἐκλητεύθησαν ἅπαξ μέσω τῆς Ἀστυνομικῆς Ἀρχῆς, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου 5383/1932, **ἀκύρου** καὶ **ἀνισχύρου**

όντος, ὡς ἐναντιουμένου πρὸς τὸν ΟΔ Ἀποστολικὸν κανόνα (κατὰ τὰς ἐκτεθείσας εἰς τὸ Α' μέρος τῆς Διατριβῆς Κανονικὰς Διατάξεις) καὶ τοῦ τροποποιήσαντος τὸν ν. 5383/1932 ἀναγκαστικοῦ νόμου, ὄντος **ἀνευ ἀντικειμένου**, λόγω τῆς ἀκυρότητος καὶ ἀνυπαρξίας τῆ καθαιρετικῆς ἀποφάσεως καὶ

2) Ἀντισυνταγματικῇ, ὡς ἀντιβαίνουσα πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρου 2, παρ. 1 τοῦ τότε ἰσχύοντος Συντάγματος τῶν Ἑλλήνων (ἀρθρον 3, παρ. 2, τοῦ νῦν ἰσχύοντος), ἐπιτάσσουσιν τὴν **ἀπαρασάλευτον** **τήρησιν**, οὐχὶ μόνον τῶν **δογματικῶν**, ἀλλὰ καὶ τῶν **διοικητικῶν κανόνων**, οἷος ὁ ἀθετηθεὶς ΟΔ Ἀποστολικός.

(Τὴν καθαιρετικὴν ἀπόφασιν δεινῶς ἠμφεσβήτησε κατὰ τὸ κανονικὸν καὶ συνταγματικὸν κύρος καὶ ὁ Γ. Ράλλης ἐνώπιον τῆς Ε' Ἀναθεωρητικῆς Ἐθνικῆς τῶν Ἑλλήνων Συνελεύσεως - Ἴδε Χ. Παρασκευαΐδου, ἱστορικὴ καὶ Κανονικὴ θεώρησις τοῦ Παλ/κοῦ Ζητήματος, σελ. 248, ὑποσημ.).

Κατὰ συνέπειαν, **ἀκύρου** οὐσης καὶ **μηδέποτε ὑπαρξασίας** τῆς καθαιρέσεως τῶν Μητροπολιτῶν πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομου, Δημητριάδου Γερμανοῦ καὶ Ζακύνθου Χρυσόστομου, ὡς **ἀντικανονικῶς** καὶ **ἀντισυνταγματικῶς** ἐπιβληθείσης **ἐρήμην**, αἱ ὑπ' αὐτῶν τελεσθεῖσαι **ἱεροπραξίαι** καὶ **χειροτονίαι** **τυγχάνουν πάντῃ κανονικαὶ καὶ ἐγκυροί, δι' ἑλλειψιν κανονικῆς κλητεύσεως εἰς τὴν δίκην**, εἰ ἦν, ἀσχετῶς ἄλλων λόγων, **περιωρίσθημεν, ὡς αὐταπόδεικτον** καὶ τὴν ὁποῖαν οὐδεὶς **καλοπροαίρετος** καὶ **ἀντικειμενικὸς κριτὴς** δύναται ν' ἀμφισβήτησιν.

Τὸ Μνημόσυνον τοῦ αἰοδίου πρωτοπρεσβυτέρου πατρὸς Νικολάου Καλοσκάμη

Τὴν 26 Αὐγούστου (ΟΕ) ἐτελέσθη εἰς τὸν ἐν Πειραιεὶ (Καραβᾷ) Ἱερὸν Ναόν «Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου» τὸ 40ήμερον Μνημόσυνον, ἐν βαθεῖα συγκινήσει, τοῦ αἰοδίου αἰδεσιμολογιωτάτου πρωθιερέως πατρὸς Νικολάου Καλοσκάμη (ὁ ὁποῖος εἶχε διατελέσει εἰς τοῦτον ἐπὶ σειράν ἐτῶν λίαν εὐδοκίμως ἱερατικὸς προϊστάμενος), παρουσία τῶν τέκνων του κ.κ. Ἰωάννου, Σταύρου καὶ Δημητρίου Καλοσκάμη.

Παρέστη ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος διὰ τῶν μελῶν τῆς Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Πενταπόλεως κ. Καλλιοπίου καὶ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου, προεξάρχοντος τοῦ Ἀντιπροέδρου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερωντίου, συμπαραστατουμένων ὑπὸ τῶν πανοσιολογιωτῶν ἀρχιμανδριτῶν Μεθοδίου Δεσποτίδου, Γεροντίου Λουδάρου καὶ τοῦ ἀξίου ἐφημερίου τοῦ

Ναοῦ αἰδεσιμολ. πρωθιερέως π. Ἰωάννου Μουρίκη.

Εἰς τό κοινωνικόν τῆς θείας λειτουργίας ὠμίλησεν ὁ νομικός σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος, ἐξάρας τὰς ἀρετὰς καί τὴν μακράν καί λαμπράν ἱερατικὴν ἀλλὰ καί ἀγωνιστικὴν δράσιν τοῦ μεταστάντος ὑπὲρ τῆς ἀκαινοτομήτου Ὁρθοδοξίας καί τοῦ Πατροπαραδότου Ἑορτολογίου.

Ἰδιαιτέρως συγκινητικὴ ἦτο ἡ περικοπή τοῦ λόγου του, ἡ ἀναφερομένη εἰς τὴν πνευματικὴν παρουσίαν τοῦ μακαριστοῦ πατρὸς καί τὰς διώξεις ἃς ὑπέστη χάριν τῆς ἀσπίλου Ὁρθοδοξίας: «... Ἦτο ἐξομολόγος πρόθυμος καί ἀκούραστος. Πόσας νύκτας ἐσπευσεν ἐν καιρῷ χειμῶνος καί μέ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, λόγῳ τῆς μεγάλης του ἡλικίας διὰ νὰ ἐξομολόγησιν καί κοινωνήσιν ἐτοιμοθανάτους πιστοὺς. Ἀποσχηματισθεὶς κατὰ τὸν ἐπάρατον διωγμὸν, παρῆχε κρυφίως τὰς ἱερατικὰς του ἐκδουλεύσεις, διωκόμενος καί κακοχούμενος, ὑποστὰς μετ' ἐγκauχήσεως ἐν Κυρίῳ τὰ πάνδεια, χάριν τῆς Ἀγιωτάτης Ὁρθοδοξίας».

Κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Μνημοσύνου, ὠμίλησαν καταλλήλως καί οἱ κ.κ. Βρεττάκος, καθηγητῆς καί Γ. Μαρκουλάτος. Μετὰ τό πέρασ τοῦ μνημοσύνου ἐδόθη καφές εἰς τὴν αἵθουσαν ὑποδοχῆς τοῦ Ναοῦ.

Ἐκφράζομεν τὰ εἰλικρινῆ μας συλυπητήρια εἰς τὰ ἀντάξια καί λίαν ἀγαπητὰ τέκνα του.

Σημειοῦται ὅτι ἐπὶ τῇ ἐκδημίᾳ εἰς Κύριον τοῦ πατρὸς Νικολάου, τό Διοικ. Συμβούλιον ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ. Γεροντίου τοῦ Γενικοῦ Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, τοῦ ὁποίου ὁ μεταστάς ἐτύγγανεν ἐπίλεκτον μέλος, ἐξέδωκε ψήφισμα, δι' οὗ τοῦ ἀπενεμήθη ὁ «Δίκαιος Ἑπαινος», εἰς ἐνδειξιν αἰδίου εὐγωμοσύνης διὰ τὴν ὅλην λαμπράν ἐκκλησιαστικὴν του δράσιν. Ἀντίγραφον τούτου ἀπέστειλεν εἰς τὰ τέκνα τοῦ ὁ Πρόεδρος τοῦ Εὐαγοῦς Σωματείου Σεβασμιωτάτος κ. Γερόντιος διὰ θερμῆς ἐγκωμιαστικῆς ἐπιστολῆς. Αὕτη καί τό ψήφισμα δημοσιεύονται κατωτέρω.

Ἡ Ἱερά Πανήγυρις τῆς

«Παναγίας τῆς Μυρτιδιωτίσης» ἐν Π. Φαλήρῳ

Μετὰ πάσης λαμπρότητος καί θρησκευτικῆς κατανύξεως ἐτελέσθη ἡ ἱερά πανήγυρις τοῦ ἐν Π. Φαλήρῳ Ἱεροῦ ναοῦ «Παναγίας τῆς Μυρτιδιωτίσης». Κατὰ τὸν Μέγαν Ἑσπερινὸν ἐχοροστάτησεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Εὐρίπου καί

Εὐβοίας κ. Ἰουστίνος, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν πανοσιολογιωτῶν ἀρχιμανδριτῶν Χριστοφόρου Ἀγγελοπούλου, Χρυσόστομου Βάρκα, Νεκταρίου Δικαίου, Γεροντίου Λουδάρου, Δαμασκηνοῦ Παπαμάρκου καί τοῦ αἰδεσιμολ. πρωθιερέως π. Καλλινίκου Μουράτογλου.

Ὁμίλησεν καταλλήλως ὁ πανοσιολ. ἀρχιμανδρ. π. Χρυσόστομος Βάρκας. Ἠκολούθησεν ἡ λιτάνευσις τῆς Ἀγίας Εἰκόνος, προηγουμένης τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Δήμου Π. Φαλήρου. Παρέστησαν ὁ Δήμαρχος κ. Χρυσοβερίδης, ἡ κα. Ἀντιδήμαρχος καί πληθος πιστῶν.

Κατὰ τὴν κυριώνυμον ἡμέραν τῆς Ἑορτῆς, ἐτελέσθη ἡ θεία πανηγυρική λειτουργία, τὴν ὁποίαν ἐλάμπρυνεν ἡ παρουσία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ. Γεροντίου, συμπαραστατουμένου ὑπὸ τῶν πανοσιολογιωτῶν ἀρχιμανδριτῶν Χριστοφόρου Ἀγγελοπούλου, Δαμασκηνοῦ Παπαμάρκου καί Νεκταρίου Δικαίου.

Εἰς τό κοινωνικόν ὠμίλησεν ὁ νομικός σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος, ἀναφερθεὶς εἰς τό ἱστορικόν τῆς ἀνευρέσεως τῆς θαυματουργικῆς Εἰκόνος τῆς «Παναγίας τῆς Μυρτιδιωτίσης» καί εἰς τό πρῶτον θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ παραλυτικοῦ τῶν Κυθήρων, ὀφειλόμενον εἰς τὴν ἀκλόνητον πίστιν τοῦ ἐπὶ τὴν θαυματουργικὴν δύναμιν τῆς Παναγίας, ὡς Μητρός τοῦ Χριστοῦ καί τῶν Χριστιανῶν.

Καί ἐκεῖθεν ὁ λόγος τοῦ περιστράφη περὶ τὴν πίστιν, καί παρωμοίασε τὸν πραγματικὸν πιστὸν «μέ τὸν βράχον ποῦ εὐρίσκεται στὸ πέλαγος καί ἐνῶ τὸν κτυποῦν ἀπὸ παντοῦ τὰ κύματα τῆς φουρτουνιασμένης θάλασσας, παραμένει ἀσάλευτος, ἔτσι καί ὁ πιστὸς δέν λυγίζει, δέν ἀπελπίζεται, δέν χάνει τό ἠθικόν του, ἀλλὰ παραμένει ἀκλόνητος, ὅταν τὸν κτυποῦν τὰ κύματα τῆς πρόσκαιρης αὐτῆς ζωῆς δηλ. οἱ διάφορες δοκιμασίαι, τίς ὁποῖες ὑπομένει μέχρι τέλους, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Χριστοῦ, «ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος σωθήσεται».

Ἐν συνεχείᾳ, συνεχάρη τὸν ἄξιον ἐφημέριον τοῦ πανηγυρίζοντος Ἱεροῦ Ναοῦ ἀρχιμανδρίτην π. Δαμασκηνόν καί τὸν προκάτοχόν του καί πνευματικόν του πατέρα πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτην π. Χριστόφορον Ἀγγελόπουλον, «ὡς τὸν πρῶτον ἐφημέριον, μετὰ τὴν ὀριστικὴν παραχώρησιν τοῦ Ἱ. Ναοῦ, μετὰ τὸν θάνατον τῆς δωρητρίας Φωτεινῆς μοναχῆς, εἰς τό Γεν. Ταμεῖον Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. τὸν καί εὐπρεπίσαντα λαμπρῶς τοῦτον, ὡς

καί τούς συμβαλόντας οικονομικῶς εἰς τό θεάρεστον ἔργον».

Ἐκφράζομεν καί ἡμεῖς τά θερμά μας συγχαρητήρια, εὐχόμενοι πᾶν ἀπό Θεοῦ ἀγαθόν καί σωτήριον.

Ἡ Ἱερά Πανήγυρις τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τήν φερώνυμον Ἱεράν Μονήν τῶν Ἀχαρνῶν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀχαρνῶν καί Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανασίου.

Μετά πάσης μεγαλοπρεπείας καί ἐκκλ. τάξεως καί ἐπισημότητος ἐτελέσθη ἡ Ἱερά Πανήγυρις τῆς ἐν Ἀχαρναῖς πανσεβασμίας Μονῆς τῆς «Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ» τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀχαρνῶν καί Ν. Ἰωνίας κ. Ἀθανασίου.

Κατά τόν Μέγαν Ἑσπερινόν ἦτο μεγαλειώδης καί πρωτοφανής ἡ προσέλευσις τῶν πιστῶν. Ἐχοροστάτησεν ὁ Σεβασμιώτατος κ. Ἀθανάσιος, συμπαραστατούμενος ὑπό τῶν πανοσιολογιωτῶν Ἀρχιμανδριτῶν Παρθενίου Κοντογιάννη, Χριστοφόρου Ἀγγελόπουλου, Εὐθυμίου Μπαρδάκα, Ἀκακίου Χαλίκου, τῶν πανοσιωτῶν ἱερομονάχων Παρθενίου Κωνσταντᾶρα, Ἰουστίνου Χαραλαμποπούλου καί Βαρσανουφρίου Χαραλαμποπούλου.

Ἠκολούθησεν ἡ λιτάνευσις τῆς Ἀγίας Εἰκόνας, τήν ὁποίαν παρηκολούθησε μετά βαθείας κατανύξεως τό πλῆθος τῶν πιστῶν, προηγουμένης τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Δήμου Ἀχαρνῶν.

Παρέστησαν ὁ Δήμαρχος Ἀχαρνῶν κ. Α. Μουστακάτος, οἱ Βουλευταί κ.κ. Χ. Κατσιγιάννης καί Κ. Βρεττός, οἱ ἀντιδήμαρχοι κ.κ. Φωτιάδης καί Ὑπερείθης, τό Δημοτικόν Συμβούλιον καί οἱ ὑποψήφιοι Δήμαρχοι. Τήν λαμπράν πανήγυριν ἐτίμησε καί ὁ πρῶν Ἀρχηγός τῆς Ἑλληνικῆς Ἀστυνομίας κ. Νίκων Ἀρκουδέας, συνοδευόμενος ὑπό τοῦ ὑποψηφίου Δημοτ. συμβούλου, Καθηγητοῦ κ. Π. Ἀρκουδέα καί τοῦ ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἐξελ. Ἐπιτροπῆς τοῦ Γεν. Ταμείου Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ. Μιχαήλ Αὐγουλέα.

Κατά τήν κυριώνυμον ἡμέραν τῆς ἐορτῆς ἐτελέσθη ἡ θεία πανηγυρική λειτουργία ὑπό τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου κ. Ἀθανασίου, συμπαραστατουμένου ὑπό τοῦ πανοσιωτ. ἱερομονάχου π. Παρθενίου Κωνσταντᾶρα, συμπροσευχομένου καί τοῦ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτου π. Παρθενίου Κοντογιάννη, ἐνῶ οἱ πιστοί, πληρωθέντες τοῦ Ναοῦ, εἶχον κατακλύσει τόν Περίβολον τοῦτου μέχρι τῆς ὁδοῦ.

Εἰς τό κοινωνικόν ὠμίλησεν ὁ νομικός σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος, ἀναφερθεῖς εἰς τήν ὑψίστην θρησκευτικήν καί ἐθνικήν σημασίαν τῆς Ἑορτῆς, εἰπών: «Γιά μᾶς τούς Ἕλληνες, ἂν ἐξαιρέσουμε τούς χιλιαστές, τούς μασσῶνους καί λοιπούς ἀντιχρίστους καί ἀπίστους, Σταυρός καί Νίκη, Ὁρθοδοξία καί Ἑλλάς, εἶναι ἐννοίαι ταυτόσημες καί ἀδιαχώριστες». Συνεχάρη τόν Σεβασμιώτατον «διά τήν εὐλαβῆ καί θεάρεστον πρωτοβουλίαν του νά ἰδρύσῃ τήν πανηγυρίζουσαν πανσεβασμίαν Μονήν του, ἡ ὁποία στή γωνιά αὐτῆς τῆς Ἀττικῆς ἀναδείχθηκε Φάρος τῆς Ὁρθοδοξίας. Εἴθε νά λάμπῃ πάντοτε, διά τό μεγαλεῖον ταύτης, καί τήν δόξα τοῦ Ἀρχιμποιέμενος Χριστοῦ καί τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος».

Ὁ εὐφραδῆς ρήτωρ ἐτελείωσε τόν λόγον μέ τόν συναρπαστικόν χαιρετισμόν πρὸς τόν Σταυρόν: «Χαῖρε Σταυρέ, τό στόλισμα τῆς Ἐκκλησίας, Χαῖρε Σταυρέ τῶν Ἀγγέλων ἡ δόξα καί τῶν δαιμόνων ὁ τρόμος, Χαῖρε Σταυρέ τῆς ἀθάνατης καί ἡρωϊκῆς Ἑλλάδος ἡ σκέπη καί ἡ προστασία, Χαῖρε Τίμιε Ζωοποιέ καί θαυματοργέ Σταυρέ τοῦ Κυρίου».

Ἡ σεμνή Ἑορτή ἔκλεισε μέ κατάλληλον ὁμιλίαν καί τοῦ Σεβασμιωτάτου κ. Ἀθανασίου, τήν ὁποίαν ἠκολούθησε τράπεζα ἀγάπης. Παρέστησαν ὁ ἀντιδήμαρχος κ. Β. Τορτοπίδης, το Διοικ. Συμβούλιον τοῦ Ποντιακοῦ Σωματείου «Ὁ Εὐκλείδης», ὁ υποψήφιος Δημοτικός Σύμβουλος Π. Ἀρκουδέας καί ὁ Μ. Αὐγουλέας. Ὑποβάλλομεν τά ὁλόθερμα συγχαρητήριά μας, εὐχόμενοι πᾶσαν ἀπό Θεοῦ ἀγαθοδωρίαν καί ἀρωγήν.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

...ἀντί ἀνθέων ἐπὶ τοῦ νεοσκαφοῦς τάφου τοῦ!

«Ἀξίος ὁ ἐργάτης τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ ἐστὶ»

(Λουκ. Ι' 7).

Καί ἄλλος σεβάσμιος καί λίαν ἀγαπητός παλαίμαχος ὀπλίτης τῆς Παρατάξεως Κυρίου καί τῆς ἀκαينوτομήτου Ὁρθοδοξίας, μετά τόν ἀοίδιμον πρωτοπρεσβύτερον πατέρα Νικόλαον Καλοσκάμην, ἐγκατέλειψεν ἐσχάτως τόν πρόσκαιρον καί μάταιον τοῦτον κόσμον, ἐν εἰρήνῃ! Ὁ πανοσιολογιώτατος ἀρχιμανδρίτης πατήρ Ἰάκωβος Παπαδέλης!

Ὁ ἐκλιπών μακαριστός «γέρων» Ἀγιορείτης μοναχός καί Ἀγιοταφίτης κληρικός, διακαϊόμενος ἀπό τήν πίστιν πρὸς τόν Δεσπότην τῶν ὅλων Θεόν καί τήν ἀγάπην πρὸς τόν Ἀρχιποιέμενον Χρι-

στόν καί τήν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν Του, θερμός δέ ζηλωτής τυγχάνων τοῦ Ὁρθοδόξου καί Πατρο-
παραδότου Ἑορτολογίου, προσήλθεν ἐν ἔτει
1962 ἐνθουσιώδης εἰς τόν ἡρωϊκόν Ἱερόν Κληρον
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ὅπου ἐπα-
ξίως προεχειρίσθη εἰς Ἀρχιμανδρίτην καί Πνευ-
ματικόν ὑπό τοῦ ἀειμνήστου Ἐπισκόπου Ταλα-
ντίου καί μετέπειτα Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ. τῆς
Ἑλλάδος κυροῦ Ἀκακίου.

Ἀρχικῶς διηκόνησεν ὡς Ἐφημέριος τοῦ ἐν
θέρμῃ Θεσ/νίκῃ Ἱ. Ναοῦ τοῦ «Ἀγίου Γεωργίου»,
τόν ὅποιον ἀνήγειρε ἰδία δαπάνη. Ἀλλά δέν
περιωρίσθη μόνον εἰς τά ἱερατικά του καθήκοντα.
Τόν διέκρινεν ὁ φλογερός ζήλος νά ἐμπλουτισθῇ
ἡ μαρτυρική Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος
διά πολλῶν Ἱ. Ναῶν καί Μονῶν καί ἡξιώθη ἀπό,
τόν Θεόν νά ἀναπτύξῃ ἐπ' αὐτοῦ μίαν πλουσίαν,
ἀληθῶς θαυμασίαν, ἐκκλησιαστικήν δράσιν, ὑπο-
βληθεῖς εἰς ἀτρύτους κόπους καί θυσίας.

Καί διά τοῦ λόγου τό ἀσφαλές. Ἡ Ἱ. Μονή «Πα-
ντανάσσης» καί οἱ Ἱ. Ναοί τοῦ «Ἀγίου Φανου-
ρίου» εἰς Σέρρας, τῆς «Παναγίας Γοργοῦπηκόου»
εἰς Εὐοσμον Θεσ/νίκῃ, τοῦ «Ἀγίου Μηνᾶ» εἰς
Πυλαία, τοῦ Ἀγ. Παντελεήμονος» εἰς Τοῦμπα καί
ὁ ἐν Θεσ/νίκῃ περακαλλῆς Μητροπολιτικός Ναός
τῆς «Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου», μετὰ τοῦ
παρακειμένου Οἰκοτροφείου, εἶναι ἰδικά του
θεάρεστα δημιουργήματα.

Εἰς τόν Ναόν τοῦτον διηκόνησεν λίαν εὐδοκί-
μως ὡς Ἱερατικός Προϊστάμενος ἐπὶ 20ετίαν ὅλην
μέχρι τῆς μακαρίας κοιμήσεώς του κατά τήν Ἱε-
ράν Πανήγυριν τούτου.

Μὴν λησμονῶν καί τήν μοναχικήν του προέλευ-
σιν, ἀνέδειξε καί Πνευματικήν Συνοδείαν, ἀποτε-
λουμένην ἐκ τῶν Παναγιωτάτου Μητροπολίτου
Θεσ/νίκῃς κ. Εὐθυμίου, πανοσιολογιώτατου Ἀρ-
χιμανδρίτου Μακαρίου, Θεολόγου, πανοσιωτά-
των ἱερομονάχων Τιμοθέου, Βησσαρίωνος, Εἰρη-
ναίου καί Μεθοδίου, τοῦ ὁσιωτάτου μοναχοῦ Ἀν-
τωνίου καί ἄλλων ἀνταξίων του πνευματικῶν
τέκνων.

Ἐτύγχανε καί ἐπίλεκτον μέλος τοῦ Διοικ. Συμ-
βουλίου τοῦ ὑπὸ τήν Προεδρίαν τοῦ Σεβασμιω-
τάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καί Σαλαμίνας κ.
Γερωντίου Γενικοῦ Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας
Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἐκλεγόμενος ἐπὶ σειράν ἐτῶν
διά μεγάλης πλειοψηφίας τῶν μελῶν του, λόγω
τῶν πολυτίμων ὑπηρεσιῶν ἃς προσέφερεν εἰς
τοῦτο καί τοῦ ἐξαιρετικοῦ του ἐνδιαφέροντος
διά τήν εὐδόωσιν τῶν θεαρέστων σκοπῶν αὐτοῦ.

Ὁ Μητροπολιτικός Ναός τῆς «Ὁσίας Εἰρήνης
Χρυσοβαλάντου» καί τό Οἰκοτροφεῖον τά ὅποια,

ὡς προαναφέρθη, εἶναι δημιουργήματα τοῦ μετα-
στάντος, ἀποτελοῦν ιδιοκτησίαν τοῦ εὐαγοῦς
Σωματείου. Διό, τό Δ.Σ. τούτου, ἐπὶ τῇ εἰς Κύριον
ἐκδημία του, τόν ἀνεκήρυξεν ὁμοθύμως **Μέγαν
Εὐεργέτην**, «εἰς ἐνδειξιν αἰδίου εὐγνωμοσύνης»,
ὡς ἀναγράφεται ἐν τῷ ἐκδοθέντι ὑπ' αὐτοῦ **ψηφί-
σματι**.

Διά τήν ἀξιόλογον ταύτην δραστηριότητά του
καί τās ἀρετάς του, προέχουσα τῶν ὁποίων ἦτο ἡ
εὐαισθησία του καί ἡ ἀταλάντευτος προσήλωσίς
του εἰς τās ἀθανάτους Ἑλληνοχριστιανικάς
Παραδόσεις καί τήν γνησίαν καί ἀσπilon Ὁρθο-
δοξίαν, ἀπελάμβανε δικαίως τῆς ἀγάπης καί τοῦ
σεβασμοῦ τοῦ προσφιλοῦς του ποιμνίου, τῶν
μελῶν τοῦ Σωματείου καί τῶν Ἀγίων Ἀρχιερέων
καί λοιπῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν καί συλλειτουργ-
γῶν του.

Διά τοῦτο, ἅπαντες κατεθλίβσαν ἐπὶ τῷ θλι-
βερῷ ἀγγέλματι τῆς αἰφνιδίας εἰς Κύριον ἐκδη-
μίας του, ἡ ὁποία κατέλιπεν ἀληθῶς μέγα κενόν
εἰς τήν πολυπαθῆ ἐκκλησίαν μας καί τό Γεν.
Ταμεῖον ταύτης. Προσωπικῶς ἡσθάνθην ψυχικήν
ὀδύνην, λόγω τῶν βαθέων αἰσθημάτων ἀγάπης,
ἐκτιμήσεως καί σεβασμοῦ πρὸς τήν πανοσιολο-
γιότητά του, τά ὅποια ἀνεπτύχθησαν κατά τήν
ἀγαστήν συνεργασίαν τῆς ἐλαχιστότητός μου, ὡς
νομικοῦ συμβούλου, τοῦ ὡς ἄνω Σωματείου, μετ'
αὐτοῦ ὡς διοικητικοῦ συμβούλου του εἰς τās
συνεδρίας τοῦ Δ.Σ.

Καί οἱ λόγοι μου οὗτοι γράφονται, ἐν βαθείᾳ
συγκινήσει, ὡς ἐλάχιστον δεῖγμα τῶν αἰσθημάτων
μου αὐτῶν, ἀντὶ ἀνθέων ἐπὶ τοῦ νεοσκαφοῦς
τάφου του, καθόσον δυστυχῶς δέν ἡδυνήθην,
παρά τήν σφοδράν ἐπιθυμίαν μου, νά παραστῶ εἰς
τήν κηδείαν του, οὔτε εἰς τό Μνημόσυρόν του.
«Ἄξιός ὁ ἐργάτης τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ ἐστί», κατά
τόν λόγον τοῦ Κυρίου (Λουκ. Ι' 7).

Ὁ Ὑψίστος, ὁ «δικαιοσύνας ἀγαπῶν», ἀνα-
παύσῃ παρ' Ἐαυτῷ ἐν εὐφροσύνῃ τήν μακαρίαν
ψυχὴν του, τόν δέ Παναγιώτατον Μητροπολίτην
Θεσ/νίκῃς κ. Εὐθύμιον καί τὰ λοιπά καί σεβαστά
πνευματικά του τέκνα παραμυθήσῃ καί τ' ἀξιώσῃ
νά ὑλοποιήσουν, τό ταχύτερον δυνατόν, τήν δια-
καὴ πρόθεσίν του περὶ ἀνεγέρσεως τῆς Ἀνδρώας
Ἱ. Μονῆς τοῦ Ἀποστόλου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφο-
θέου, τήν ὁποίαν ὁ ἐπελθὼν θάνατος δέν τοῦ
ἐπέτρεψε νά πραγματοποιήσῃ.

Ἀγῆρως καί αἰνετὴ ἡ μνήμη τοῦ πεφιλημένου
καί πολυσεβάστου πανοσιολογιώτατου ἀρχιμαν-
δρίτου πατρός Ἰακώβου Παπαδέλη, κατενώπιον
τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλά-
δος εὐγνωμονούντων.

ΝΙΚΗΤΑΣ Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Εν Αθήναις τῇ 29 Αυγούστου 1990

Αριθ. Πρωτ. 1216

Ψ Η Φ Ω Ν Η

Ἐν Κορυδαλλῷ καὶ ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος τῇ 23/8/1990 (ΟΕ), ἡμεῖς ἡμεῖς καὶ ὡς δὴ μ.μ., συνήλαμε ἐκτόπως τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Γενικοῦ Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἐπὶ τῇ ἐνημέρῳ εἰς Χύριν τοῦ Πανοσιολογιότου Ἀρχιμανδρίτου ποταρῶ κυροῦ Ἰωάννου Παπαδόπουλου, ἐπιλέκτου μέλους τοῦ, καὶ ἡκούσαν τοῦ Προέδρου τοῦ Σεβασμιτάτου Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερωντίου, ἐξάγοντος τὸς ἀρετὰς, τὴν ἀειδόλον ἐκκλησιαστικὴν ἡρώτην καὶ τὴν ἀποκαταστατικὴν συμβολὴν τοῦ μεταστάντος εἰς τὴν εὐδοκίαν τῶν θεοτόκων σκοπῶν τοῦ Ταμείου, φησὶ:

1) Ἀνοικτοῦται τοῖς Μὲν Εὐαγγέλιον τοῦ Ἀγίου Εὐαγγελίου Συνοδικῶς, εἰς ἐνδοκίαν εὐνοίας, διὰ τὴν ἐνθὺμην καὶ ἡμεῖς ἡμεῖς καὶ ὡς δὴ μ.μ., συνήλαμε ἐκτόπως τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Γενικοῦ Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἐπὶ τῇ ἐνημέρῳ εἰς Χύριν τοῦ Πανοσιολογιότου Ἀρχιμανδρίτου ποταρῶ κυροῦ Ἰωάννου Παπαδόπουλου, ἐπιλέκτου μέλους τοῦ, καὶ ἡκούσαν τοῦ Προέδρου τοῦ Σεβασμιτάτου Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερωντίου, ἐξάγοντος τὸς ἀρετὰς, τὴν ἀειδόλον ἐκκλησιαστικὴν ἡρώτην καὶ τὴν ἀποκαταστατικὴν συμβολὴν τοῦ μεταστάντος εἰς τὴν εὐδοκίαν τῶν θεοτόκων σκοπῶν τοῦ Ταμείου, φησὶ:

2) Νὰ ἀνοικτοῦται ἡ μεταγραφὴ οὗτοῦ ἐν τοῖς Γραφείοις τοῦ Ταμείου καὶ
3) Νὰ ἀνοικτοῦται τὸ καὶ ἐπὶ τὸ Μητρώβιον τοῦτο καὶ νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν "Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας".

Διὰ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον

Ὁ
Πρόεδρος

Ὁ
Γενικὸς Γραμματεὺς

Μητροπολίτης ΓΟΧ Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος
ΓΕΡΩΝΤΙΟΣ

Μητροπολίτης ΓΟΧ Θεσσαλονίκης
ΕΥΘΥΜΙΟΣ

Εν Αθήναις τῇ 25 Σεπτεμβρίου 1990 (ΟΕ)

Αριθ. Πρωτ. 1217

Ἀξιότιμον κύριον
Ἰωάννην Ν. Καλοκωρίνην
ἀρχιεπίσκοπον Ν. Καλοκωρίνης
Σταθὸν Ν. Καλοκωρίνης

Προσέχοντα ὡς διαπιστώμενον ὑπὲρ ἀντίστασιν τοῦ ἀπὸ 8-8-1990 (ΟΕ) Φησὶματος τοῦ Ἀγίου Εὐαγγελίου Συνοδικῶς, ἐπὶ τῇ ἐνημέρῳ εἰς Χύριν τοῦ Πανοσιολογιότου ποταρῶ κυροῦ Ἰωάννου Παπαδόπουλου, ἐπιλέκτου μέλους τοῦ, καὶ ἡκούσαν τοῦ Προέδρου τοῦ Σεβασμιτάτου Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερωντίου, ἐξάγοντος τὸς ἀρετὰς, τὴν ἀειδόλον ἐκκλησιαστικὴν ἡρώτην καὶ τὴν ἀποκαταστατικὴν συμβολὴν τοῦ μεταστάντος εἰς τὴν εὐδοκίαν τῶν θεοτόκων σκοπῶν τοῦ Ταμείου, φησὶ:

Προσκαλεσθεὶς ἡμεῖς ἡμεῖς καὶ ὡς δὴ μ.μ., συνήλαμε ἐκτόπως τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Γενικοῦ Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἐπὶ τῇ ἐνημέρῳ εἰς Χύριν τοῦ Πανοσιολογιότου Ἀρχιμανδρίτου ποταρῶ κυροῦ Ἰωάννου Παπαδόπουλου, ἐπιλέκτου μέλους τοῦ, καὶ ἡκούσαν τοῦ Προέδρου τοῦ Σεβασμιτάτου Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερωντίου, ἐξάγοντος τὸς ἀρετὰς, τὴν ἀειδόλον ἐκκλησιαστικὴν ἡρώτην καὶ τὴν ἀποκαταστατικὴν συμβολὴν τοῦ μεταστάντος εἰς τὴν εὐδοκίαν τῶν θεοτόκων σκοπῶν τοῦ Ταμείου, φησὶ:

Ἐξέτασε τὴν, εἰς τὴν ἡμεῖς ἡμεῖς καὶ ὡς δὴ μ.μ., συνήλαμε ἐκτόπως τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Γενικοῦ Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἐπὶ τῇ ἐνημέρῳ εἰς Χύριν τοῦ Πανοσιολογιότου Ἀρχιμανδρίτου ποταρῶ κυροῦ Ἰωάννου Παπαδόπουλου, ἐπιλέκτου μέλους τοῦ, καὶ ἡκούσαν τοῦ Προέδρου τοῦ Σεβασμιτάτου Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερωντίου, ἐξάγοντος τὸς ἀρετὰς, τὴν ἀειδόλον ἐκκλησιαστικὴν ἡρώτην καὶ τὴν ἀποκαταστατικὴν συμβολὴν τοῦ μεταστάντος εἰς τὴν εὐδοκίαν τῶν θεοτόκων σκοπῶν τοῦ Ταμείου, φησὶ:

Ὁ ἡμεῖς ἡμεῖς καὶ ὡς δὴ μ.μ., συνήλαμε ἐκτόπως τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Γενικοῦ Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἐπὶ τῇ ἐνημέρῳ εἰς Χύριν τοῦ Πανοσιολογιότου Ἀρχιμανδρίτου ποταρῶ κυροῦ Ἰωάννου Παπαδόπουλου, ἐπιλέκτου μέλους τοῦ, καὶ ἡκούσαν τοῦ Προέδρου τοῦ Σεβασμιτάτου Μητροπολίτου Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερωντίου, ἐξάγοντος τὸς ἀρετὰς, τὴν ἀειδόλον ἐκκλησιαστικὴν ἡρώτην καὶ τὴν ἀποκαταστατικὴν συμβολὴν τοῦ μεταστάντος εἰς τὴν εὐδοκίαν τῶν θεοτόκων σκοπῶν τοῦ Ταμείου, φησὶ:

Μετὰ Παιρικὴν εὐλογίαν ἐν Κορίνθῳ.

Ὁ Πάτριος

Ἰωάννης Ν. Καλοκωρίνης
Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος
ΓΕΡΩΝΤΙΟΣ

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

1. ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ «ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ» κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΕΝ ΤΩ ΑΓΙΩ ΟΡΕΙ

Ὁ (ἅγιος) τοῦ Φαναρίου ἐπεσκέφθη τὰς Καρυάς τοῦ ἁγ. Ὄρους καὶ ἔτυχεν ὑποδοχῆς παρὰ τῶν μνημονευτῶν του, «ἐξαίχουσες» ὅπως εἶδαμε οἱ περισσότεροι εἰς τὰς ὁθόνας τῆς τηλεοράσεως. Ὁ ἄλλος κόσμος ἐκτός τῶν Ζηλωτῶν Πατέρων καὶ τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος δέν ἔδωσαν μεγάλη προσοχήν εἰς τὰ γεγονότα καὶ τοῦτο διότι δέν ἠθέλησεν ὁ τοῦ Φαναρίου Ἀρχων νά ἔλθῃ σέ ἐπαφήν μέ τούς Ζηλωτάς, διότι οἱ τελευταῖοι εἶχον ὁλόκληρον κατάλογον ἀντορθόξων ἀτοπημάτων του, καὶ ὅπως βλέπομεν εἰς ἑτέραν στήλην φυσικά θά εὐρίσκετο εἰς δύσκολον θέσιν ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς κατηγορίας των. Γνωρίζει ὁ «Πατριάρχης» ὅτι «σφάλλει ὀρθόδοξως» καὶ τὰ Οἰκουμενιστικά του κηρύγματα πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις ἦσαν ἀντίθετα μέ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν μας. Ἐξέχασε ὁ Προκαθήμενος τοῦ Φαναρίου τό τί ὑπέστη ἡ Ὀρθοδοξία διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἀπαλείφοντας ἀπό τὴν μνήμην του, τὰ πολλά συγγράματα τῶν νεοτέρων πατέρων τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως καθὼς ἐπίσης καὶ τὰς ψευδοσυνόδους Φλωρεντίας, καὶ ἄλλου ποῦ ἕνας ἅγιος Μάρκος Εὐγενικός ἐστάθη ὁ ἀσάλευτος λίθος καὶ δέν ὑπέγραψε τὴν καταδίκην τῆς Ἐκκλησίας διὰ νά φθάσῃ ὁ Πάπας νά εἶπῃ «Εἰ Μάρκος Εὐγενικός οὐχ ὑπέγραψεν τότε οὐδέν ἐποιήσαμεν». Ὁ κόσμος ὅλος, ἐκτός Ὀρθοδόξου γραμμῆς, ἐπικροτεῖ τὰ τοῦ ταξιδίου τοῦ Πατριάρχου ὄχι μόνο εἰς τό Ἅγ. Ὄρος ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ Μετέωρα τῆς Θεσσαλίας, ἡμεῖς ὅμως βλέπομεν ἀπλῶς τὴν Ἐθνικὴν πλευράν τῶν διαδραματουμένων ἀλλὰ χριστιανικῶ τῷ τρόπῳ ἀποκρούομεν ὁλοσχερῶς τὰς «ἀγαπολογίας» του καὶ τὰς θανασίμους συναφείς περιπτύξεις μέ τούς αἰρετικούς.

2. Ο ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ;

Ὁ Ὀρθόδοξος τύπος γράφει ἕνα σημαντικόν ἄρθρον τοῦ ἐκδότου τῆς Χριστιανικῆς Δημοκρατίας κ. Ν. Ψαρουδάκη. Ὅσοι τυχόν ἀνέγνωσαν αὐτό διεπίστωσαν ὅτι αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἀναφέρει ἔχουν ἀπόλυτον δίκιον καὶ ὀρθόδοξον τοποθέτησιν. Ἐκτός ἀπὸ τό ἄρθρον αὐτό καὶ ἡ ἄλλη χριστιανικὴ ἀρθρογραφία σχέσιν ἔχουσιν μέ τὰς τῆς Λαρίσης ἀκραία γεγονότα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καθὼς καὶ τὰ σχετικὰ ψηφίσματα τοῦ λαοῦ, βλέπομεν ἡ θέσις τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλη-

σίας εἶναι πολὺ δύσκολος καὶ ὀλισθηρὰ. Μὴ θέλοντες ν' ἀνατρέξωμεν εἰς τό παρελθόν, πιστεύομεν πῶς ὁ Προκαθήμενος εἶναι ὑπόλογος διὰ πολλὰς Κανονικὰς καὶ ἀντορθόδοξους ἐνεργείας τὰ δὲ τελευταῖα γεγονότα ἐνισχύουν τὴν γνώμην μας ὅτι «διασαλεύεται» ἡ θέσις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεραφεῖμ.

Εὐχόμεθα ὁ Κύριος τῆς δόξης νά ἐπαναφέρῃ τὴν Ἐκκλησίαν του εἰς σωστάς ρύμας ὅπου νῦν εὐρίσκεται ἡ Γνησίᾳ Ὀρθοδοξίᾳ τῆς Ἑλλάδος ἡ ἀκραιφνῶς ἐμμένουσα εἰς τὰς παραδόσεις τὰς ὁποίας παρελάβομεν παρὰ τῶν Πατέρων μας.

ΠΑΠΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

4. Πρὸ ἡμερῶν ἐγίνε εἰς τὰς Ἀθήνας τό Ζ Συνέδριον τῆς γνωστῆς Ἑνώσεως τῶν θεολόγων, μέ θέμα «Ὀρθοδοξία καὶ ΕΟΚ».

Κατὰ τὴν συζήτησιν ἐζήτησε νά ὁμιλήσῃ καὶ ὁ Θεολόγος Σταῦρος Καραμῆτσος. Ὅταν ὅμως ἤρθε ἡ σειρά του, παραδόξως ὁ διευθύνων τὴν συζήτησιν εἶπεν πρὸς τόν κ. Καραμῆτσον ὅτι δέν χρειάζεται νά ὁμιλήσῃς διότι εἶναι γνωστόν τό θέμα». Σημειωθεῖτω δέ ὅτι ὅταν ἤρχισε ἡ συζήτησις ἐλέγχθη ἕκαστος ὁμιλητὴς μέ τὴν αἴτησίν του νά ὁμιλήσῃ, νά τοὺς δηλώσῃ καὶ τό θέμα του. Ὁ δὲ κ. Καραμῆτσος ἔγραψε ὡς θέμα: «Χρειάζεται περισσότερα ἢ συμπάρασταις τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἑνώσεως τῶν θεολόγων πρὸς τόν ἀγωνιζόμενον Ὀρθόδοξον Λαόν». Μετὰ τὴν Παπικὴν αὐτὴν ἀρνησιν τοῦ διευθύνοντος τὴν συζήτησιν, νά δώσῃ λόγον τόν ὁποῖον ἐδικαιοῦτο ὁ κ. Καραμῆτσος, οὗτος ἀντέδρασε ἐντόνως καὶ δικαίως.

Κατόπιν τούτου, ἐπετράπη νά ὁμιλήσῃ. Ἀλλὰ ἐνῶ ἤρχισε νά ὁμιλεῖ δέν τόν ἄφησαν νά ὁλοκληρώσῃ, ὅταν μάλιστα ἐτόνισε ὅτι ὁ ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδόξιας Λαὸς θά εἶχε περισσότερα ἐπιτεύγματα ἐάν ἐπροτοστατοῦσαν εἰς τὰς μαχητικὰς ἐκδηλώσεις του οἱ θεολόγοι καὶ οἱ Ἐπίσκοποι μέχρι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεραφεῖμ. Τότε ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑνώσεως ἐξεμάνη κατὰ τῆς ἀληθείας, παρενέβη ἀπρεπῶς καὶ τόν διέκοψεν ἀδίκως λέγων ὅτι δηθεν ἦταν ἐκτός θέματος καὶ ὅτι μέ τὰ λεγόμενα κινδυνεύει τό Συνέδριό του. Ὁ δὲ κ. Καραμῆτσος ὑψώσας τὴν φωνήν του, ἐβόησε πρὸς τόν θορυβοῦντα καὶ ἀτακτοῦντα, κατὰ τῆς Ὀρθοδόξου ἀληθείας καὶ δικαιοσύνης, Πρόεδρον: «Τό δένδρον τῆς Ὀρθοδόξιας μόνον

μέ αίμα καί θυσίας ποτίζεται». Τί θεολογικόν Συνέδριον ἦτο αὐτό πού ἡσχολεῖτο μέ τήν ΕΟΚ καί ἤθελε νά ἀκουσθεῖ ἡ ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδοξίας καί διά τοῦτο ἀπέκλειε ἡ διέκοπτε τούς ὀρθοδόξους ὁμιλητάς καί ἄφηνε ἄνετον τόν λόγον εἰς τούς ὁμιλοῦντας Οἰκουμενιστάς;

Προτιμότερον νά μήν ἐγίνετο. Πλὴν ὁμως εἶναι ἀληθές ὅτι πλεῖστοι ὅσοι ἀπό τούς συνέδρους, χειροκρότησαν τήν ὁμολογίαν τοῦ κ. Καραμήτσου καί κατά αὐτόν τόν τρόπον ἀπεδοκίμασαν τήν Παπικήν τακτικήν τοῦ διευθυντηρίου.

5. ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΜΑΘΗΤΙΩΣΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Πολύς θόρυβος ἔχει ἐγερθεῖ μεταξύ Ὑπουργείου Παιδείας καί Τύπου σχετικῶς μέ τά μέτρα τά ὁποῖα σκοπεύει νά πάρῃ ἡ παρούσα Κυβέρνησις γύρω ἀπό τήν καταστρεπτικήν «κομματοποίησιν» τῆς μαθητιώσης νεολαίας. Ὡς σαρωτική δίνη ἡ παρελθούσα Κυβέρνησις κομμάτιασε τήν κατωτέραν παιδείαν καί τά παιδιά ὄχι, μέ δυνατόν κρίσιν λόγῳ ἡλικίας δημιουργοῦσαν σοβαρά θέματα εἰς τά σχολεῖα. Αὐτό ἦτο εἰς βάρος τῆς παιδείας διότι ὁ ἕνας «υπέβλεπε» τόν ἄλλον καί ἀντί ν' ὑπάρχει ἀρμονία, προεξῆρχε τό Κόμμα. Θλιβερά διαπίστωσις διότι βλέπαμε τά παιδιά μας νά χάνουν τόν προσανατολισμόν τους καί νά ὀδηγοῦνται, ἄωρα ἀκόμη, πρὸς κομματικούς χώρους. Πῶς εἶναι δυνατόν παιδιά μεταξύ 12 μέχρι 18 ἐτῶν νά κρίνουν ὀρθῶς πῶς Κόμμα πρέπει νά ἐπικρατήσῃ ἐφ' ὅσον τά μυαλά των εἶναι ἀκόμα ἀπλαστα διά τοιαύτας ἐννοίας; Πολύ σωστά ἡ παρούσα Κυβέρνησις πῆρε τά μέτρα σωφρονισμοῦ τῶν παιδῶν, καί ἐπαναφορά των εἰς τά σωστά πλαίσια τῆς διαγωγῆς τους ἐν τῷ σχολείῳ. Καλόν εἶναι νά ὑπενθυμίσωμεν ὅτι μαζί μέ τήν ἀποκομματοποίησιν ἔρχεται καί σωστή ἀπόφασις ὅτι ἀγόρια καί κορίτσια νά εἶναι εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένα καί ὄχι κόραι τῶν 15 χρόνων μέ στενά σοῦπερ μίνι καί μεγάλους κρίκους στά αὐτιά τους.

6. Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΚΑΙ ΕΠΑΡΣΙΣ ΤΗΣ ΣΗΜΑΙΑΣ ΕΝ ΤΩ ΣΧΟΛΕΙΩ

Ἐπίσης πολλή ὀρθά ἀπεφάσισεν τό Ὑπουργεῖον ὅτι πρέπει νά γίνεται ἡ πρωῒνή προσευχή ὡς καί ἡ ἐπαρσις τῆς σημαίας μέσα εἰς τά σχολεῖα. Ἄλλως ἀκάθεκτα ἡ νεολαία μας βαδίζει πρὸς ὄλεθρον διότι ἀπεδείχθη ἄνθρωπος χωρίς ἐθνικήν ὑπόστασιν καί θρησκείαν βαίνει ὀλοταχῶς πρὸς καταστροφήν, ὅρα ναρκομανεῖς ἐν τῇ Πολιτείᾳ μας!

Πρακτικά, Ἠθικά, Χριστιανικά, Παραινέσεις Πρὸς Συμμόρφωσιν ὅλων μας:

Δέν θά εἰπῶ αὐτή τήν λέξι γιατί πληγώνει.

Δέν θά ὑπενθυμίσω ἐκεῖνο τό γεγονός γιατί στεναχωρεῖ.

Δέν θά μιλήσω ἀπότομα γιατί θά μεταμεληθῶ.

Δέν θά πῶ κακό γιά τόν ἄλλον γιατί εἶναι κουτομπολιό.

Δέν θά διακόψω τόν ἄλλον ὅταν μιλάει γιατί εἶναι ἀγένεια.

Δέν θά εἰπῶ αὐτό τό ἀστεῖο γιατί εἶναι χυδαῖο.

Δέν θά πετιέμαι σάν τόν κόκκορα γιατί εἶναι προπέτια.

Δέν θά φλυαρῶ γιατί δείχνει ἐλαφρότητα.

Δέν θά μεταφέρω μιά ἀνεξέλεκτη πληροφορία γιατί ὑπάρχει φόβος νά μήν εἶναι αὐτή καί οἱ ἄλλοι νά τήν πιστέψουν.

Δέν θά χρησιμοποιῶ ὑπονοούμενα γιατί αὐτό δέν εἶναι εὐθύ.

Δέν μιλάω ὅταν εἶμαι θυμωμένος γιατί θά μετανοιῶσω γιά ὅσα εἶπα.

Θά φροντίζω νά μιλάω ὅταν πρέπει καί ὅσον πρέπει.

Θά παρακαλῶ εἰς τόν Θεόν διά τό καλό τῶν ἄλλων.

Θά δικαιολογῶ κάπως τόν διπλανόν μου στό φταίξιμό του.

Θά βρίσκω πάντα ἕνα ἐνισχυτικό λόγο γιά τούς μειονεκτικούς, τούς ἀδυνάτους, τούς πονεμένους.

Θά προσπαθῶ νά μιλῶ εὐγενικά σέ ὅλους.

Θά κάνω ὅτι μπορῶ νά δημιουργῶ εὐχάριστη ἀτμόσφαιρα.

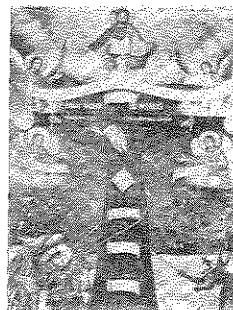
Θά μιλάω μέ εὐλικρίνεια καθαρά σταράτα, ἀθόρυβα.

Θά ἀγωνισθῶ ν' ἀκούω περισσότερα, ὀλιγότερα νά μιλάω.

Θά προσπαθῶ νά μιλάω μέ τόν ἑαυτόν μου.

Πάντοτε μέ γλυκύτητα, μέ μετριοφροσύνη, μέ σύνεση, μέ ἀγάπη.

Ποτέ ἐναντίον τῆς ἀλήθειας, ποτέ μέ θυμό, ποτέ μέ νεῦρα, ποτέ μέ μίσος.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΑΩΣ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ Πανήγυρις Ἀγ. Ἱερομάρτυρος Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης τῆς Παρθένου

Κατὰ τὴν κυριώνυμον ἡμέραν τῶν ἁγ. Κυπριακοῦ καὶ Ἰουστίνης τῆς Παρθένου ἐώρτασε πανηγυρικῶς τὸ Μονύδριον τῶν ἐν λόγῳ ἁγίων ἐν Σαλαμίνι ἐν μέσῳ πλήθους ὄχι μόνον ἐκ τῆς νήσου ἀλλὰ Ἀθηνῶν καὶ περιχώρων.

Ὁ ἀρχ/της π. Πολύκαρπος Μπεγνῆς ἠύλογησε τὴν τράπεζαν τῶν ἁγ. ἄρτων προσδώσας οὕτω ἰδιαίτεραν αἶγλην εἰς τὴν πανήγυριν. Ὁ δεξιὸς ἱεροψάλτης κ. Περδικάρης πλαισιούμενος ἀπὸ τὴν γερόντισαν Χριστονύφην καθὼς ἐπίσης καὶ ἀπὸ ἄλλους βοηθοὺς ἔδωσαν τὸν προσήκοντα ἱερατικὸν παλμόν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Κατὰ τὸ κοινωνικὸν ὁμίλησεν ὁ Πρωτονοτάριος κ. Χρήστος Χαλβατζῆς εἰπὼν μεταξύ ἄλλων ὅτι ἡ Ἱ. Μονὴ τοῦ ἁγ. Ἀντωνίου ἐν τῷ λόφῳ τῆς Σαλαμίνας εἶναι φάρος προσελκύσεως Ὁρθοδόξων προσκυνητῶν ἐπίσης ὁμιλήσας διὰ τὸν ἁγ. Κυπριανόν εἶπεν ὅτι ἦτο μάγος ἐπίσημος ἐν Κερθαγένῃ ἀλλὰ ἀσπασθεὶς τὸν χριστιανισμόν ἐγκατέλειπεν πλοῦτον καὶ μαγείαν καὶ ἠκολούθησεν τῷ Ἀρνίῳ καὶ σήμερα παρίσταται μετὰ τῆς Ἰουστίνης τῆς Παρθένου ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ καὶ πρεσβεύει ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν.

Παρετέθη πλοῦσια τράπεζα εἰς ἣν παρεκάθησεν ὅλον τὸ ἐκκλησίασμα ἐν χαρᾷ καὶ εὐλογίᾳ.

Πανήγυρις Γενεθλίου Θεοτόκου (Βροντοῦ) Σαλαμίνας

Τὴν 8ην Σεπτεμβρίου ἡμέραν Παρασκευὴν ἐλειτούργησε πανηγυρικῶς ὁ φερόμενος Ἱ. Ναὸς Γενεθλίου Θεοτόκου Σαλαμίνας μέ πλῆθος κόσμου ὄχι μόνον ἐκ τῆς νήσου ἀλλὰ καὶ ἄλλων σημείων Ἀθηνῶν Πειραιῶς καὶ περιχώρων.

Κατὰ τὴν φερόνυμον ἡμέραν ὁ οἰκεῖος Ἀρχιερεὺς κ. Γερόντιος περιστοιχούμενος ἀπὸ τούς ἀρχ/τας Χριστόφορον Ἀγγελόπουλον Δαμασκηνόν Παπαμάρκου Χρυσόστομον Βάρκαν καὶ ἄλλου ἐκλεκτοῦ ἱερατείου ἐτέλεσεν τὴν θείαν ἀκολουθίαν μετὰ πάσης ἐκκλησιαστικῆς κατανύξεως καὶ ἱερατικῆς τάξεως. Ὁ ἁγ. Ἀρχιερεὺς ἠύλογησε καὶ τούς ἄρτους προσδώσας ἰδιαίτεράν κατάνυξιν εἰς ὅλο τὸ ἐκκλησίασμα.

Κατὰ τὸ κοινωνικὸν ὁμίλησεν ὁ ἀρχ/της κ. Χρυσόστομος Βάρκας εἰπὼν ὅτι σήμερον εἶναι ἡμέρα καθ' ἣν ἄρχεται νὰ συντελεῖται τὸ μυστήριον τῆς ἐνανθρωπίσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν παρετέθη πλοῦσια τράπεζα ἀγάπης ἐν μέσῳ χριστιανικῆς εὐθυμίας καὶ χαρᾶς.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ Πανήγυρις Γενεθλίου Θεοτόκου Ἱ. Μονῆς Μενδενίτης

Ὁ ἁγ. Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλίνικος κατὰ τὴν Κυριώνυμον ἡμέραν ἐχοροστάτησεν εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Μενδενίτης καὶ ὠμίλησεν καταλλήλως διὰ τ' ἄπειρα τ' ἀγαθὰ τ' ὅποια μᾶς παρέχει ἡ κυρία Θεοτόκος.

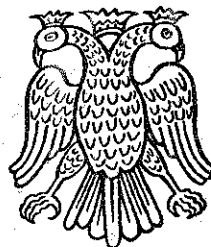
Ἐκτός τοῦ ἱερατείου τῆς Μητροπόλεως πλῆθος κόσμου ἐκ Λαμίας καὶ περιχώρων παρευρίσκετο εἰς τὸν Ἱ. Ναόν τοῦ Γενεθλίου. Εὐχόμεθα εἰς τὴν μονάζουσαν ἀδελφότητα ὅπως πάντα ἡ Ἱ. Μονὴ ἀποτελεῖ Φάρον ἐλξεως τοῦ Γνησίως ἐορτάζοντος χριστιανικοῦ κόσμου.

Ἑγκαίνια Μητροπολιτικοῦ Παρεκκλησίου Τιμίου Σταυροῦ

Τὴν 14ην Σεπτεμβρίου ἡμέραν Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ὁ ἁγ. Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ ἐνεκαίνιασε τὸ Μητροπολιτικὸν Ναὸν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὸ χωρίον Σταυρός. Κατὰ τὰ ἐγκαίνια πλῆθος κόσμου ἐξ ὅλης τῆς ἐπαρχίας εὐρίσκετο συνεορτάζων, τὴν δὲ κυριώνυμον ἡμέραν λειτουργοῦντος τοῦ ἁγ. Θαυμακοῦ κ. Καλλίνικου, ὁ γέρων Μακάριος Πρωτοσύγγελος Ἱ. Μητροπόλεως Θεσ/νίκης ὠμίλησεν κατὰ τρόπον ἀξιόλογον καὶ θεολογικόν. Ἐπίσης παρευρίσκετο καὶ ὁ π. Ἀθανάσιος Καμπάνης.

Κοίμησις τῆς Θεοτόκου 15ῃ Αὐγούστου

Κατὰ τὴν 15ην Αὐγούστου ἡμέραν τῆς μεταστάσεως τῆς Κυρίας Θεοτόκου ἐπανηγύρισε μεγαλοπρεπῶς ὁ Μητροπολιτικὸς Ναὸς τῆς Λαμίας μέ πλῆθος κόσμου ἐξ ὅλης τῆς περιχώρου. Κατὰ τὴν Κυριώνυμον ἡμέραν ὁ Μητροπολίτης κ. Καλλίνικος πλαισιούμενος ἀπὸ πλῆθος ἱερατείου ὠμίλησεν καταλλήλως διὰ τὴν Παντάνασσαν Θεοτόκον ἡ ὅποια παρίσταται πλησίον μᾶς καὶ μᾶς ἐνισχύει εἰς τὸ δύσκολον ἔργον τοῦ ἐκ νέου χριστιανισμοῦ, τοῦ Ἑλλαδικοῦ χώρου, διότι ἡ ἀποστασία καὶ ἡ ταυτόσημος μ' αὐτὴν ἁμαρτία ἔχει πλεονάσει ἐν τῷ κόσμῳ.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΑ

Υπό του καθ. τῆς Μουσικῆς κ. Μιχαήλ Μακρῆ

Ἡ μουσική χειρονομία ἐπαρουσιάσθη κατὰ τὰ πρῶτα χριστιανικά χρόνια καὶ διήρκεσε ἕως τὸ 1650, ἀφοῦ προηγουμένως κατὰ 13ον αἰ., τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ Σταυροφόροι κατέλαβον τὸ Βυζάντιο, ἐχαλαρώθη κάπως. Ἀκόμη καὶ σήμερον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας διασώζεται ὡς μία μακρινὴ ἀνάμνησις. Ἡ χειρονομία εἶναι κληρονομία τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς μουσικῆς καὶ τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ θεάτρου. Ὁ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ ἐποίει διαφόρους κινήσεις μέ τὴν χεῖρα τοῦ ἢ ἐκίνει καὶ τὸ σῶμα τοῦ διὰ τὴν δώση περισσοτέραν ἔμφασιν εἰς τὸν ρυθμὸν καὶ διὰ τὴν διευθύνῃ σταθερότερον τὸν χορὸν καὶ τὴν ὀρχήστραν. Συχνὰ ἐκτύπα τὸν πόδα τοῦ εἰς τὸ πάτωμα καὶ διὰ τοῦτο ἐκαλεῖτο ποδοψόφος, χειρονόμος κ.λ.π., ἐκράτει δὲ καὶ σιδηρὰ κρόταλα διὰ τὴν κρατὰ τὸν χρόνον καὶ τὸν ρυθμὸν τοῦ μέλους ἰσχυρότερον.

Ὁ Κων/νος ὁ Πορφυρογέννητος λέγει «Καὶ σὺν τῇ ἐπινεύσει καὶ εὐλογίᾳ τοῦ ἀγιωτάτου ἡμῶν Πατριάρχου ἀπάρχεσθαι αὐτοὺς (τοὺς τέσσαρας δομεστικούς τῆς Μ. Ἐκκλησίας) τὴν τιμὴν καὶ θεάρεστον αἶνεσιν.... καὶ ἅμα τῇ αὐτῇ ἐκφωνήσῃ καὶ πολυτέχνῳ τῆς χειρονομίας κινήσει ὁμοθυμαδὸν ἅπαντας τοὺς ἀνακειμένους ἄδῃν καὶ συμπάλλειν τὸ ρηθὲν ἱερὸν ἄσμα».

Τὴν μεγαλυτέραν αὐτῆς δόξαν ἡ χειρονομία ἐγγνώρισεν εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, τότε ὅπου οἱ εἰκονομάχοι αὐτοκράτορες ἐδίδον πλουσίας ἀμοιβὰς εἰς τοὺς ψάλτας καὶ ἐχειονόμουν μετ' αὐτῶν.

Ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων διετήρουν μουσικὰς σχολὰς εἰς τὰς ὁποίας ἐδιδάσκετο ἡ τέχνη τῆς χειρονομίας. Πλὴν ὅμως ἐντὸς τῶν βυζαντινῶν κειμένων δέν εὐρέθησαν σημεία τὰ ὁποῖα δεικνύουν πῶς ἐδιδάσκετο αὐτὴ ἡ τέχνη. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἐδιδάσκετο μέ πρακτικὸν τρόπον ὅπως ἡ ἀπαγγελία, τὰ ρητορικά σχήματα καὶ ἡ διεύθυνσις τῆς ὀρχήστρας.

Μίαν ἰδέαν περὶ τῆς πολυτέχνου χειροτονικῆς ἐπιστήμης παρέχει πῖναξ, ἔργο ἐνός μουσικοῦ τῆς 14' ἑκατονταετηρίδος. Μέρος τοῦ πίνακος θὰ ἀναγνώσωμεν κατωτέρω «Κείμενον τοῦ μεγάλου Ἰσοῦ. Ἰσον, Ὀλίγον, Ὁξεῖα, Πεταστή καὶ Διπλῇ, Κράτημα, Κρατημοκατάβασμα, Τρομικόν, Στρεπτόν, Θές καὶ Ἀπόθες, Θεματισμός, Ὁρθιον· σὺν

τούτοις Οὐράνισμα, Σεῖσμα, Τρίχισμα, Σύνναγμα, Κύλισμα, Στραγγίσματα, Κρούσμα, Ἄλλον, Ἀνάβασμα, καὶ Κατάβασμα, Παρακάλεσμα, Ἀπορροή, Ἀντικένωμα, Ἀντικενωκύλισμα, Ἀργοσύνθετον κ.τ.λ.

Καὶ εἰς τὴν Δύσιν ἐνεφανίσθη γραφὴ κατὰ τὸν Μεσαίωνα ἡ ὁποία ἐκαλεῖτο χειρονομία (ἢ διὰ νευμάτων) περὶ τῆς υπάρξεως τῆς ὁποίας οὐδεὶς ἀμφιβάλλει. Εἶναι ὅμως δύσκολον νὰ προσδιορίσωμεν τὴν καταγωγὴν αὐτῆς. Πολλοὶ λέγουν ὅτι ἡ καταγωγὴ τῆς Εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς χειρονομίας εἶναι ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους. Παρουσιάζεται δὲ αὕτη διὰ τεσσάρων σχημάτων α) τῆς στιγμῆς β) τοῦ κόμματος γ) τῆς βαρείας δ) τῆς περισπωμένης. Τὰ πρῶτα Εὐρωπαϊκά χειρόγραφα, εἰς τὰ ὁποῖα εὐρίσκομεν τὰ νεύματα ἀνάγονται εἰς τὸν 9' αἰῶνα.

Διὰ τὴν καλλιέργειαν καὶ ἀνάπτυξιν τῆς χειρονομίας κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους ἀναφέρεται ἐν ἐκτάσει καὶ ὁ Χρύσανθος Ἀρχιεπίσκοπος Δυρραχίου ὁ ἐκ Μαδύτων, ὁ ὁποῖος λέγει: «Χειρονομία ἐστὶ νόμος παραδεδομένος τῶν ἁγίων πατέρων. Ἦνίκα γάρ ἡ φωνὴ ἐκ τοῦ ψάλτου ἐξέρχεται, παραυτίκα καὶ τὴν χειρονομίαν ἀπάρχεται, ἵνα ἐκ τῆς χειρονομίας ἐπιδείξῃ τὸ μέλος τὸ ἀρχόμενον. Ὡς γάρ βοηθῶ χρώμενος ὁ ψάλτης, γνωρίζουσι τὸν ἐκάστου λόγον, ἀρμοζόντως μελωδεῖ καὶ οὐκ ἀδιαφόρως.

Ἡ χειρονομία ἦτον ἀναγκαία, λέγουσιν, εἰς τὸν ψάλτην, διότι δι' αὐτῆς ἐδύνατο νὰ διακρίνῃ τὰς συνθέσεις τῶν χαρακτήρων τῆς ποσότητος, καὶ ποιότητος, δι' ὧν ἐγράφετο πᾶσα μελωδία καὶ ὁποῖος ἐγίνωσκε καλῶς τὴν χειρονομίαν, ἔπαλλε μετὰ ἀρμονίας, καὶ ρυθμοῦ καὶ τάξεως. Εἰς ἡμᾶς ὅμως κατὰ τὸ παρὸν δέν χρησιμεύει εἰς ἄλλο, παρὰ εἰς τὸ νὰ μάθωμεν τὴν ἐτυμολογίαν τινῶν χαρακτήρων, οἵτινες ἔλαβον τὴν ὀνομασίαν ἀπὸ τῆς χειρονομίας.

1. Τὸ μὲν Ἰσον ὠνομάσθη οὕτω ὠνομάσθη οὕτω, διότι κρατεῖ τὴν φωνὴν ἀλίγυστον. Ἐχειρονομεῖτο δὲ διὰ τριῶν δακτύλων εἰς τύπον τῆς ἁγίας Τριάδος, ὡς Τυποῦται ὁ Σταυρός.

2. Τὸ δὲ Ὀλίγον ὠνομάσθη οὕτω, διότι δι' αὐτοῦ ἀναβαίνομεν κατ' ὀλίγον, ἡγουν μέ διάστημα τόνου ἐνός, ἐν ᾧ διὰ μὲν τοῦ Κεντήματος ἀναβαί-

νομεν ὑπερβατῶς δύο τόνους· διά δέ τῆς Ὑψηλῆς τέσσαρας. Συγκρίνεται δέ τό Ὀλίγον μέ τό Κέντημα καί μέ τήν Ὑψηλήν, ἐπειδὴ οἱ πρῶτοι εὐρέται τῶν χαρακτήρων αὐτοὺς μόνους τοὺς τρεῖς χαρακτήρας μετεχειρίσθησαν διά τήν ἀνάβασιν. Ἐχερονομεῖτο δέ τό ὀλίγον εἰς τόν τύπον τῆς ἀγίας χειρός τοῦ Κυρίου, εἰπόντος «Βάλλετε εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τοῦ πλοίου τό δίκτυον, καί εὐρήσετε».

3. Ἡ δέ Πεταστή ἔλαβε τήν ὀνομασίαν ἀπό τῆς χειρονομίας· διότι ὅταν ἐχειρονομεῖτο, ἡ χεὶρ ὡς πτερόν ἀνίετο καί ἐπετάτο. Ἐχειρονομεῖτο δέ μετὰ τῶν πέντε δακτύλων ἀθροισμένων, καί ἐδείκνυε τήν χεῖρα ὡς πετώσαν, εἰς τύπον τῆς χειρός τοῦ Κυρίου εἰπόντος εἰς τόν παράλυτον· «Ἄρον τόν κράββατόν σου καί περιπάτει».

4. Τό κέντημα ἐτυμολογεῖται ἀπό τῆς χειρονομίας· διότι ὁ χειρονομῶν τό Κέντημα, ἐσχημάτιζε τόν δάκτυλον τόν λιχανόν, ὡσεὶ κεντῶντα. Τήν αὐτὴν χειρονομίαν εἶχον καί τὰ δύο Κεντήματα· ἐχειρονομοῦντο δέ εἰς τύπον τῆς θεότητος, καί ἀνθρωπότητος.

5. Ἡ μέν Ὑψηλή οὕτως ὠνομάσθη, διότι οὐδεὶς ἄλλος χαρακτήρ ὑψοῖ τοσοῦτον τήν φωνήν. Ἡ δέ χαμηλή, διότι οὐδεὶς ἄλλος χαρακτήρ καταβιβά-

ζει τοσοῦτον τήν φωνήν. Τό δέ κάτω κείμενον λέγεται Χαμηλόν. Δέν ἐχειρονομοῦντο δέ αὐταί, καθὼς καί τό Κέντημα μοναχόν, ἐπειδὴ τέσσαρες χαρακτήρες, τό Κέντημα, ἡ Ὑψηλή, τό Ἐλαφρόν, καί ἡ Χαμηλή, ἐλέγοντο πνεύματα καί συνεχειρονομοῦντο μέ τὰ σώματα, τὰ ὅποια ἦσαν ὅλοι οἱ λοιποὶ χαρακτήρες, πλην τῆς Ὑπορροῆς, ἥτις οὔτε σῶμα ἐλέγετο, οὔτε πνεῦμα.

6. Ἡ μέν Ἀπόστροφος ὠνομάσθη οὕτω, διότι ἀποστρέφει τήν φωνήν ἀπὸ τοῦ ὀξέως ἐπὶ τό βαρύν, καί ἀντίκειται τῷ ὀλίγῳ. Τό δέ Ἐλαφρόν ὠνομάσθη οὕτω, διότι κατεβίβασε δύο φθόγγους μέ Ἐλαφρότητα, καί ὄχι καθὼς κατέβαινον διὰ δύο ἀποστροφῶν. Ἡ δέ Ὑπορροή ἔλαβε ταύτην τήν ὀνομασίαν, διότι ῥέει, λέγουσι, δι' αὐτὴν ἡ φωνὴ διὰ τοῦ λάρυγγος, καθὼς τό ὕδωρ ἐν ταῖς μικραῖς πέτραις.

7. Ἀπὸ τήν ἔμφασιν φαίνεται, ὅτι ἡ χειρονομία εἶχε γένος ρυθμοῦ δακτυλικόν καί ἐπράττετο κατὰ τόν διπλοῦν προκελευσματικόν πόδα· ἡ κατὰ τό μέτρον 4, ὅπερ πληροῦται μέ δύο θέσεις καί μέ δύο ἄρσεις. Διότι ὅλα τὰ παλαιὰ μέλη, ἅτινα ἐμελιζοντο, ἐν ᾧ ὑπῆρχεν εἰς πράξιν ἡ χειρονομία, μέ τοῦτο τό μέτρον μετρούμενα, εὐρίσκονται, ὅτι φυλάττουσιν ἔμφασιν.

Πατερικά - Ερημικά

“Αγ. Συμεών τοῦ νέου Θεολόγου

Λόγος Εἰκοστός Α’

2.

Τί δέ θαυμάζομεν ὅλως ἀναισθητοῦντες,
Καί προτιμῶμεν ὡς τυφλοὶ τό βαρύν τοῦ σιδήρου,
Καί μάξης τούτου μέγεθος, ὑπέρ μικρόν χρυσίον;
Ἡ μαργαρίτην τίμιον, ὡς ἀτίμητον χρῆμα;
Καί οὐ ζητοῦμεν τόν μικρόν τοῦ συνάπεως κόκκον;
Ὁ τιμιώτερον ἐστὶ πάντων τῶν ὀρωμένων,
Μεῖζον τῶν ἀοράτων τε, πραγμάτων καί κτισμάτων.
Τί οὐ διδοῦμεν ἅπαντα, κι λαμβάνομεν τοῦτον;
Τί δέ καί ζῆν βουλόμεθα μὴ κεκτημένοι τοῦτον;
Κρεῖσσον θανεῖν πιστεύσατε πολλάκις, εἰ οἶόν τε,
Καί μόνον τοῦτον κτήσασθαι τόν μικρόν λέγω κόκκον,
Οὐαὶ δέ τοῖς μὴ ἔχουσιν αὐτόν πεφυτευμένον
Ἐν κόλπῳ τῆς ψυχῆς αὐτῶν, λιμῶξουσιν σφοδρῶς γάρ.
Οὐαὶ τοῖς μὴ βλαστήσαντα αὐτόν θεασαμένοις,
Ὅτι γυμνοὶ τε στήσονται, ὡς δένδρα φύλλων δίχα.

Οὐαὶ τοῖς μὴ πιστεύουσιν τῷ λόγῳ τοῦ Κυρίου,
Ὡς τοῦτον δένδρον γίνεσθαι, καί κλάδους ἀπομέμειν.

Καί ἐκζητοῦσιν ἐν σπουδῇ, καί νοός τῇ τηρήσει
Τὴν καθ’ ἡμέραν αὔξησιν τοῦ μικροῦ τούτου κόκκου,
Ὅτι ζημιωθήσονται τούτου τὴν ἐργασίαν,
ὡς δούλος ὁ τό τάλαντον κατορύξας ἀφρόνως.
Ὡς εἰς ὑπάρχω δὴ καγὼ ἀμελῶν καθ’ ἐκάστην.
Ἀλλ’ ὦ Τριάς ἀμέριστε, ὦ Μονάς ἀσυγχύτως.
ὦ φῶς τό τρισυπόστατον· Πάτερ, υἱέ κι Πνεῦμα.
ὦ φῶς τῆς ἀρχῆς ἡ ἀναρχος, ἀρχή κι ἐξουσία.
ὦ φῶς ἀκατανόμαστον, ὡς ἐνώνυμον πάντη
ὦ πολυώνυμον αὐθις ὡς ἐνεργοῦν τὰ πάντα.
ὦ δόξα μία, κι ἀρχή, κράτος κι βασιλεία.
ὦ φῶς ὡς ἐν κι θέλημα, γνώμη, βουλή ἰσχύς τέ
Ἐλέησον οἰκτεῖρησον ἐμέ τόν τεθλιμμένον.

Πῶς γάρ ἵνα μὴ θλίβωμαι; πῶς ἵνα μὴ λυπῶμαι;
 Τοσαύτης σου χρηστότητος· ἐλέους σου τοσοούτου,
 Καταφρονῶν κι ραθυμῶν, ὁ ἀγνώμων κι τάλας,
 Καί χαύνως πορευόμενος, ὁδῶ τῶν ἐντολῶν σου.
 Ἀλλά κι νῦν σπλαγχνίστητι, καί νῦν ἐλέησόν με
 Καί θέρμην τῆς καρδίας μου ἐξάναψον Θεέ μου,
 Ἦν ἔσβεσεν ἡ ἀνεσις σαρκός μου τῆς ἀθλίας,
 Ὑπνος κι κόρος τῆς γαστρός, κι οἴνου πολλοῦ πόσις.
 Ταῦτα κι φλόγα ἔσβεσαν εἰσάπαν τῆς ψυχῆς μου,
 Καί τήν πηγὴν ἐξήρανον τὴν βρύσιν τῶν δακρῶν.
 Καί γάρ ἡ θέρμη πῦρ γεννᾷ, τό δέ πῦρ αὐθις θέρμην.
 Καί ἐξ ἀμφοῖν ἀνάπτειται φλόξ πηγῇ τῶν δακρῶν.
 Ἡ φλόξ βλαστάνει νάματα, τὰ νάματα δέ φλόγα.
 Ἐν οἷς ἀδολεσχία μέ ἀνήγαγε τῶν θείων,
 Μελέτη σου τῶν ἐντολῶν, αὐθις κι προσταγμάτων,
 Ἡ τήρησις μετάνοιαν ὡς συνεργόν λαβοῦσα.
 Καί ἔστησαν ἐν μέσῳ με τῶν ὄντων, κι μελλόντων.
 Ὅθεν ἐκ τῶν ὀρωμένων γεγονώς αἴφνης ἔξω.
 Εἰς φόβον περιέπεσον, βλέπων ὅθεν ἐρρύσθη.
 Τά μέλλοντα μακρόθεν δέ ὄντα πάντως ἐώρων,
 Κάκεινα μοι καταλαβεῖν ποθοῦντι πῦρ ἀνήφθη
 Τοῦ πόθου καί κατά μικρόν φλόξ ἀρρήτως ὠράθη
 Ἐν τῷ νοί μου πρότερον· ὕστερον δ' ἐν καρδίᾳ,
 Καί ἐβλυζε τὰ δάκρυα ἡ φλόξ τοῦ θείου πόθου,
 Καί ἀφθεγκον τὸν γλυκασμόν σὺν αὐτοῖς μοι παρῆ-
 χε.
 Θαρρήσας οὖν ἐν ἑαυτῷ, ὡς οὐ σβέννυται ὅλως.
 Καλῶς γάρ κι ἐκκαίεται εἶπον, καί ραθυμῆσας
 Ὑπνω κι κόρῳ τῆς γαστρός ἐδουλώθην ἀφρόνως,
 ὑποχαλάσας οἴνῳ τέ πλειόνως ἐχρησάμην,
 Οὐ μεθυσθεὶς, πλήν κορεσθεὶς, κι εὐθύς ἀπεσβέσθη
 Τό θαῦμα τοῦτο τό φρικτόν, ὁ ἐγκάρδιος πόθος.
 Ἡ φλόξ ἡ μέχρις οὐρανοῦ, φθάνουσα καί ἐντός μου
 Ἐκκαιομένη μέν σφοδρῶς, οὐ κατακαίουσά δε
 τὴν ἐν τοῖς σπλάγχνοις οὐσάν μου οὐσίαν τὴν χορτῶ-
 δη,
 Ἀλλ' ὄλην, ὡ τοῦ θαύματος, εἰς φλόγα μετεποίει,
 Καί Χόρτος ψαύων τοῦ πυρός οὐκ ἐκκαίετο ὅλως.
 Μᾶλλον δέ πῦρ ἐν ἑαυτῷ περιλαμβάνον χόρτον.
 Ἡ νοῦτο, κι ἀνάλωτον αὐτόν ὅλον ἐτήρει.
 ὡ θείου δύναμις πυρός· ὡ ἐνέργειας ξένης.
 Ὁ λύων πέτρας κι βουνούς ἀπό μόνου τοῦ φόβου,
 Καί ἀπό τοῦ προσώπου σου, ὡ Χριστέ ὁ Θεός μου,
 Πῶς χόρτῳ, ἀναμίγνυται θεία ὅλως οὐσία
 Φωτὶ ὅλως ἀστέκτω ὁ ἐνοικῶν Θεός μου;
 Πῶς μένων ἀναλλοίωτος, ἀπρόσιτος εἰσάπαν.
 Φυλάττεις ἀκατάφλεκτον τοῦ χόρτου τὴν οὐσίαν;
 Καί ἀναλλοίωτον τηρῶν, ἄλλοις ὅλον τοῦτον;
 Καί μένων χόρτος, ἔστι φῶς, οὐχί τό φῶς δέ χόρτος.
 Ἀλλά τῷ χόρτῳ σύ τό φῶς, μεταβληθεὶς ἀτρέπτως.
 Οὐ φέρω σου τὰ θαύματα τῇ σιωπῇ καλύπτειν,
 Οὐ δύναμαι τοῦ μὴ λαλεῖν τὴν σὴν οἰκονομίαν,
 Ἦν μετ' ἐμοῦ ἐποίησας τοῦ ἀσώτου, καί πόρνου,
 Καί τῆς φιλανθρωπίας σου, τόν ἀκένωτον πλοῦτον

Μὴ διηγείσθαι ἅπασιν οὐ στέγω λυτρωτά μου.
 Βούλομαι γάρ τόν σύμπαντα κόσμον λαβεῖν ἐκ τού-
 του,
 Καί μὴ κενόν τούτου τινὰ ὅλως καταλειφθῆναι
 Πλήν πρῶτον, ὡ παμβασιλεῦ, ἐν ἐμοὶ πάλιν λάμψον,
 Ἐνοίκησον κι φώτισον τὴν ταπεινὴν ψυχὴν μοι.
 Δεῖξον θεότητος τῆς σῆς τρανῶς τό πρόσωπόν μοι
 Καί ἀοράτως ὅλος μοι φάνηθι ὡ Θεέ μου.
 Οὐδ' ὅλος γάρ ὁράσαι μοι, ὅλος δε φαίνεσαι μοι,
 Ἀλληπτος ὢν ὅλος ληπτός θέλεις κι γίνεσαι μοι,
 Ἀχώριτος ὢν τῷ παντί, μικρός οὖν ὄντως γίνῃ,
 Καί ἐν χερσὶ μου οἶονεῖ, κι ἐν τοῖς χεῖλεσί μου,
 ὥσπερ μαζός φωτοειδής, καί γλυκαστός ὁράσαι
 Ἀστράπτων κι στρεφόμενος, ὡ μυστηρίου ξένου.
 Δός μοι ἑαυτόν οὕτῳ κι νῦν, ὅπως ἐμφορηθῶ σου,
 Ὅπως καταφιλήσω σου, καί κατασπιάσομαί σου
 τὴν δόξαν τὴν ἀπόρρητον, τό φῶς τοῦ σοῦ προσώ-
 που,
 Καί ἐμπλησθῶ, κι μεταδῶ τότε τοῖς ἄλλοις πᾶσι,
 Καί μετὰστάς ἔλθω πρὸς σέ ὅλος δεδοξασμένος.
 Ἐκ τοῦ φωτός σου φῶς καὶ γὰρ γεγονώς παραστῶ σοι,
 Καί τότε τούτων τῶν πολλῶν κακῶν ἀμεριμνήσω.
 Φόβου ἀπαλλαγῆσομαι τοῦ μὴ πάλιν τραπήναι.
 Naί τοῦτο δός μοι Δέσποτα, ναί τοῦτο χάρισαί μοι,
 Ὅ τ' ἄλλα πάντα δωρεάν δός μοι τῷ ἀναξίῳ.
 Τοῦτο γάρ χρεῖα μάλιστα, τοῦτο τό πᾶν κί ἔστιν.
 Εἰ γάρ κί νῦν ὁράσαι μοι, εἰ γάρ κί νῦν σπλαγχνίξης.
 Εἰ γάρ κί νῦν φωτίζεις μέ κί μυστικῶς διδάσκεις,
 Καί σκέπεις, κί φυλάττεις με τῇ κραταῖᾳ χειρὶ σου,
 Καί συμπαρῆς κί δαίμονας τρέπεις, κί ἀφανίζεις,
 Καί πάντα ὑποτάσσεις μοι, κί πάντα μοι παρέχεις
 Καί ἐμπιπλᾷς τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων ὡ Θεέ μου.
 Ἀλλά οὐδέν μοι τούτων ὄφελος, εἰ μὴ μοι δώσεις Ἀ-
 νειπαισχύντως παρελθεῖν τοῦ θανάτου τὰς πύλας.
 Εἰμή ὁ ἄρχων ἔλθοιε τοῦ σκότους, καί τὴν δόξαν.
 Ἴδοι συνοῦσάν μοι, κί αἰσχυνθῇ εἰσάπαν
 Ὁ φωτεινός καταφλεχθεὶς ἀπροσίτῳ φωτὶ σου,
 Καί αἱ δυνάμεις ἅπασαι σὺν αὐτῷ ἐναντίαι
 Τραπήπονται, σημείωσιν τῆς σφραγίδος ἰδοῦσαι,
 Καὶ γὰρ δέ διελεύσομαι θαρρῶν τῇ χάριτί σου,
 Ἀτρέμας ὅλος κί προσπέσω, κί παραθραύσω τοὺς δε.
 Τί μοι τῶν νῦν τό ὄφελος ἐν ἐμοὶ γινομένων,
 Ὦντως οὐδέν, ἀλλὰ τό πῦρ ἀνάψουσί μοι πλέον;
 Ὅγάρ ἐλπίζων ἀγαθῷ, κί αἰωνίου δόξης.
 Ἐν μετοχῇ ὑπάρχειν με, κί δοῦλον σου, καί φίλον,
 Εἰ στερηθῶ πάντων ὁμοῦ, κί σοῦ Χριστέ μου
 Πῶς οὐχί χείρων ἔσται μοι τῶν ἀπίστων ἡ θλίψις;
 Τῶν μὴ ἐπεγνωκότων σε, τῶν μὴ τό φῶς σου λάμψαν,
 Ἰδόντων κί γλυκύτητος τῆς σῆς ἐμφορηθέντων;
 Εἰ δέ τυχὲν μοι γένηται τῶν ἀρραβῶνων τούτων.
 Τά τέλη κί τὰ ἔπαθλα ἀπολήψεσθαι, ὥτερ,
 Ἀ ἐπηγγείλω τοῖς εἰς σέ Χριστέ πεπιστευκόσι.
 Τότε καὶ γὰρ μακάριος ἔσομαι, καί αἰνέσω
 Σέ τόν Υἱόν σὺν τῷ Πατρί, κί τό Ἅγιον Πνεῦμα.
 Θεόν τόν ἕνα ἀληθῶς εἰς αἰῶνας αἰῶνων. Ἀμήν.

"Ας ένωτισθῶμεν τί άναγράφει θεολόγος μας: ΤΟ Ζ' ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

Ἡ σύναξις καί ἡ σύσκεψις τῶν θεραπόντων τῆς Θεολογικῆς Ἐπιστήμης, ὄχι μόνον δέν εἶναι ἐπιτρεπτόν ἀλλά καί ἐπιβάλλεται λόγῳ τῆς δεινῆς καταστάσεως πού διέρχεται ἡ ἀνθρωπότης, καί ὁ λαός τῆς γηραιᾶς Ἠπείρου, τῆς Εὐρώπης.

Τό θέμα τοῦ Συνεδρίου ἦτο ὄχι μόνον ἐπίκαιρον ἀλλά καί τό πλέον ἐνδεδειγμένον: «Ὁρθοδοξία καί ΕΟΚ».

Θά μᾶς ἐπιτρέψει μόνον ἡ Ἐνωσις τῶν θεολόγων νά κάμωμεν ὀρισμένας παρατηρήσεις: Τούς ἐρωτῶμεν: Ἀπαγορεύεται ναί ἢ ὄχι ἡ συμπροσευχή μέ τούς Αἰρετικούς καί ὁ Πάπα, τόν μεγαλύτερον ἐχθρόν τῆς Ὁρθοδοξίας καί τοῦ Ἑθνους.

Μήπως μέ τούς διαλόγους ἔδειξε σημεῖα μετανοίας; Μήπως κατήργησε τήν Οὐνίαν ἢ τās συμπροσευχάς ἀκόμη; καί μέ τούς Σατανιστάς; Μήπως ὕψωσε τό ἀνάστημά του ἐναντίον τῶν Ἀθέων καί Ἀγαρηνῶν διά τὰ ζητήματα τῆς δουλείας καί τῶν διωγμῶν τῶν ἀδελφῶν μας Βοροῦ-πειρωτῶν καί Κυπρίων; Ἡ ἐναντίον τοῦ ἀνύπαρκτου Μακεδονικοῦ ζητήματος καί τῆς Μακεδονικῆς ἀνυπάρκτου γλώσσης; Εἶναι γνωστά τὰ τελευταῖα γεγονότα τῆς ἀδελφῆς Οὐκρανικῆς Ἐκκλησίας.

Δέν τούς βοηθεῖ ἡ γνῶσις τῆς Θεολογικῆς Ἐπιστήμης τῶν νά γνωρίζουν ὅτι ὁ Πάπας μέ τό Σόλτ μόνον ὑποταγή θέλει τῆς Ὁρθοδοξίας καί οὐχί διάλογον; Ἡ περιμένουν βοήθεια ἀπό τούς ὀλιγοπίστους Φαναριώτας καί ἀπό τούς παρευρεθέντας εἰς τό Συνέδριόν τους Πατριάρχας Ἀλεξανδρείας καί Ἀντιοχείας. Θά ἔπρεπε νά γνωρίζουν ὅτι οἱ ἱεροί κανόνες ἐκδικοῦνται: «διότι κάθε παράβασις καί παρακοή εὐρίσκει ἐνδικόν μισθοποδοσίαν».

Εἶναι παράβασις ἡ κατάλυσις τῆς νηστείας Τετάρτης καί Παρασκευῆς, ναί ἢ ὄχι. Ὑπάρχει ἱερὸς κανὼν πού τίς διατάσσει;

Δέν τόν γνωρίζουν φαίνεται, μέ ὅλην τήν γνώσιν τῆς Ἐπιστήμης των;

Διότι ἐάν τόν ἐγνώριζον, δέν θά προσέφερον βουτήματα καί μπισκοτάκια βουτύρου εἰς τό Συνέδριόν τους.

Δέν γνωρίζον ὅτι σύμφωνα μέ τήν ἐγκύκλιον τῶν τεσσάρων Πατριαρχῶν ἐν ἔτει 1948 φύλαξ τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ὁ λαός καί στούς ἀγῶνες τούτου πρέπει νά προΐσταται ἡ Ἐκκλησία καί οἱ δάσκαλοι (οἱ σημερινοὶ Θεολόγοι) καί οὐχί ὅπως πολὺ ὀρθῶς ἀνέφερε ὁ καθηγητής Θεολόγος κ. Σταῦρος Καραμήτσος, δέν θά ψηφίζετο ὁ νόμος περί ἀμβλώσεων, περί Πολιτικοῦ Γάμου κ.λ.π. ἐάν ἡ Ἐκκλησία καί οἱ θεολόγοι ἐτίθεντο ἐπικεφαλῆς τοῦ ἀγωνιζομένου Ὁρθοδόξου Λαοῦ. Δυστυχῶς ὁμως ὁ Πρόεδρος τήν διέκοψε. Ἐγραψαν τότε οἱ ἐφημερίδες ὅτι ἠρώτησε ἡ Κυβέρνησις πόσοι συνήλθον εἰς τό Συλλαλητήριον διά τās ἀμβλώσεις καί ἐκεῖνοι εἶπον τρεῖς χιλιάδες, ἔ τότε λέει προχωρήσατε εἰς τόν Νόμον. Ἐάν ὁμως ἦτο ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καί πέντε χιλιάδες Θεολόγοι ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀγωνιζομένου Ὁρθοδόξου Λαοῦ δέν θά ἐψηφίζετο ὁ Νόμος.

Αὐτή λοιπόν τήν Ὁρθοδοξίαν θά μεταφέρουν στήν ΕΟΚ. Ἀλλά καί ὅταν διακομωδεῖτο τό πρόσωπον τοῦ Σωτῆρος καί τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ὅταν ἀκόμη καί εἰς τήν Αἰρετικὴν Γαλλίαν ἔκαψαν τούς κινηματογράφους πού τὰ ἐπρόβαλον. Τόν «Τελευταῖο Πειρασμό», κ.λ.π. Ποῦ ἦτο ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἢ ἡ Ἐνωσις Θεολόγων;

Ἀλλά ἡ διεύθυνσις τῶν Θεολόγων μετά μεγάλης δυσαρέσκειας ἐπέτρεψαν εἰς τόν κ. Καραμήτσον νά εἴπῃ τήν ἀλήθειαν καί νά διαμαρτυρηθεῖ, μέ τήν δικαιολογίαν ὅτι ἦτο ἐκτός θέματος.

Ἄς παύσουν λοιπόν τούς ἐναγκαλισμούς μέ τούς Αἰρετικούς καί ὕλιστάς διότι ἡ πιστεύομεν εἰς τόν Παντοδύναμον Θεόν ἢ μέ τήν ὀλιγοπιστίαν μας καί μέ τήν θεωρίαν τῆς ἀγάπης νά τὰ ἔχωμεν καλά μέ ὅλους, προδίδωμεν τήν Ὁρθοδοξίαν, τῆς ὁποίας ὅπως εἶπεν ὁ κ. Καραμήτσος ὅτι: «τό δένδρον τῆς Ὁρθοδοξίας μόνον μέ αἷμα καί θυσίας ποτίζεται». Ἄς μιμηθῶμεν, τέλος, τόν Πατριάρχην Ἱεροσολήμων Διόδωρον, ὁ ὁποῖος διέκοψε κάθε ἐπικοινωνίαν μέ τούς Οἰκουμενιστάς καί οὐχί τούς Φαναριώτας τούς ἀκόμη ἀκολουθοῦντας τήν «γραμμὴν» τοῦ Ἐπισήμου Μασόνου, ὅπως ἔγραψε καί ὁ Ο.Τ. Ἀθηναγόρου, ὅστις ὡς μέλος τῆς Στοᾶς, ἐπλήρωνεν καί μηνιαίαν συνδρομήν, εἰς τήν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν 19 Στοᾶς.

Ἐν Ἀγίῳ Ὁρει τῇ 1/8/1990

Ἡμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι Ἀγιοποιταί, οἱ διὰ τοῦ κληρῶσαντες τὸν ἐπίσκοπον ἡμῶν
 θιον ἐν τῷ Ἀγίῳ πνεύματι Ὅρισι τοῦ Ἀθῶνος, τοῦ καὶ Περιβολίου τῆς Παναχρόντου
 Μητροῦ τοῦ Θεοῦ κακοῦμενοι, κατὰ τοῦτον ἐπιληροφορημένοι ὅτι τὸν προσεχὲς
 Σεπτέμβριον, πρὸς τὴν πόλιν Δελφῶν Ἀ' πρόκειται νὰ ἐπισκεφθῇ ἐπισκοπῶν
 τοῦτο, ὡς πνευματικῆς Ἀσπῆ.

Ἐχόντες ὑπὸ θῆναι τὸ εἶδος τῆς ἀνωμότητος ἡμῶν Ὁρθοδόξου Πίστews προ-
χέοντα καὶ γυμνῇ τῇ κεφαλῇ κεκρυμμένον ἵστο καὶ «ψηφίᾳ ἐπισκεπτόμεν» ὡς
καὶ τὸν προκατέχον τὸν, ἀπὸ τοῦ 1920 καὶ ἐντεύχον ἀπορόδοτον καὶ ἀν-
ταρδόδοξα, λόγῳ καὶ ἔργῳ πεπραγμένα, ὑπὲρ τῶν ὁποίων οὐ μὴ ὤφεικεν ἐπισκο-
δοῦναι ἐνῷ ἔδει διὰ κρίσιν καὶ κατακρίσιν ὅσα τῇ ἀναρροσί τοι εἰς τὸν θρόνον,
δὲ ἐ σημερινὸν συνειννοῦνται.

Διακεκρίσμενος στεντοριολῇ τῇ φωνῇ ὅτι ἀποδοκιμάζομεν τὴν ἐπιτοκίαν τοῦ πατριάρχου εἰς τὰ βίαια γένητα τοῦ Ἀβραάμ, ἕως οὗ ἀνστήσῃ καὶ ἀποστή τῶν κατωτέρω ἐνδεικτικῶς ἀναφερομένων ἀνταρθεσθῶν καὶ στρατικῶν αὐτοῦ κληρυ-
 οῦτων καὶ πρῶτων.

Ἀποδύμεν διὰ σεσσημέθου καὶ πύρριν τὸν ἱερὸν βερνὴν τοῦ Πατριάρχου. Ἀποδύμεν δὲ τοὺς φερόμεν διὰ εὐπειθεύμεν εἰς ἐλα τὸν Ὁρθόδοξον αὐτοῦ ἐντάχματα. Ἡ διαφορά μας ἐν προκειμένῳ εἶναι τὸ συγκεκριμένον πρόσωπον τοῦ «πατριάρχου» Δημητρίου καὶ τοῦ ἐπισκόπου αὐτοῦ. Πιστεύομεν διὰ, ἡ Πίστις μας δὲν βεβαιύται ἐκ τῶν προσώπων καὶ τῶν τίτλων, ἀλλὰ τὸ πρόσωπον καὶ ἐκ τίτλου ἐκ τῆς πίστεως. Πιστεύομεν ὡς ὅτι, ἐὰν ἡ διακρίσις τῆς ἀπὸ παροδοθείσης ὑπὸ τὸν Ἀποστόλων καὶ ἐρημηνεύσεως παρὰ τὸν ἁγίον Πατριάρχον καθολικῆς Πίστεως συνιστᾷ τὸν Ὁρθόδοξον, ἐνῶ ἡ ἀρνήσις, τὸν αἰρετικόν. (βλ. Δωδεκάβιβλον Δοσθηδὸν Βιβλ. 1. κεφ. 18^η παρ. 3^η). Ἐπομένως, πιστεύομεν διὰ ὑπὲρ τὸν ἐκαστὸν Δοσθηδὸν λέγειν: Ἡ Ἄγία Γραφή, ὁ Οἰκουμένη καὶ Τοπικαὶ Σύνοδοι, οἱ ἱεροὶ Κανόνες καὶ οἱ ἅγιοι Πατέρες. Κατὰ συνέπειναι πιστεύομεν διὰ ὁ Πατριάρχης δὲν εἶναι ἀπολυσμένος, ἀλλὰ ὑποταγμένος ἐκ τῆς καὶ ἐλπίται ἐξουσίας. Ἀποδείξετε μῦθος ἔχομεν περὶ τοῦτου. Ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐν τῇ Ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ ἀναφερθέντες καταβίβω τὸν ἀποστόλον πωτρίρχον, ἀφ' ἑτέρου τὸς ἐν τοῖς ἀναγινωσκόμενοις συσφαιρίσις μῦθος τῶν ἁγίων δόσθηδων Ὁρθογυτῶν ἡ Μωρτύριν, οἵτινες, ἐκτρέφουσιν πρὸ τῶν ἀλλοτρῶν δαυμάτιων (ὡς ὅτι) ἐκ παρονομοῦντο πατριάρχῃ ἡ ἐκ τῶν ἱερῶν Γραφῶν, Συνόδων, ἱερῶν Κανόνων καὶ ἁγίοις Πατέρας) παρρησιάζον ἐκ τῶν «πατριάρχων» καὶ ἀπῆκουσαν ἐκ τῶν ἁγίων Πατέρας, τὰς Συνόδους καὶ τοὺς ἱεροὺς Κανόνες.

Τοῦτοις στοιχείοις, καλοῦμεν τὸν «ἄκακον», «πρῶτον», «ἐξηρτημένον», «ἀκτῆ-
μονα», καὶ «ταπεινόν» «πατριάρχην» νὰ ταμίσωι τὰς ἀρετὰς τοῦτοσδε εἰς ἑαυτὸν,
ἐπειδὴ ἡρεῖ εἰς αὐτὸν δὲν ἔχοντι νὰ κεράσωμεν τίποτε, καθ' ὅσον καὶ κατὰ τὰ
ἔργα του. Καὶ βὰν ἀπαντήσῃ εὐθαρσῶς περὶ τὴν ἀποδοσεγγυήμενην ἀρετήν του
τὴς ἀπὸ τὴν παραδοθείσης καθολικῆς Ρώμης. Καθ' ὅσον ἡ ἀρετὴς καὶ ἡ πῶσις
περὶ τὴν Πίστιν τοῦ πατριάρχου, συνεπάγεται καὶ τὴν ἡμετέραν πῶσιν, ἐάν
δὲν τὸν ἀποκηρύττωμεν. Αἱ δὲ ἀρετὴ τοῦ Πατριάρχου, δὲν ἀποκαλύπτονται διὰ
τὴν σωτηρίαν ἑκαστοῦ πιστοῦ. Ἡ πίστις ὅμως τοῦ πατριάρχου, ὅταν δὲν εἶναι Ὁ-
ρθόδοξος, ἐμποδίζει τὴν σωτηρίαν. Τοῦτο εἶναι ἀπόλογος ὅλων τῶν ὀντων Πατέ-
ρων.

«Πενταγώνισμα».

1. Το "Πρόν Ευαγγέλιον (Μαρκ. Κεφ. 8 παρ. 24 λέγει: «Οὐδεὶς δύναται διὰ κυρίου δοκεῖν...»). Ἡ Μάρσαν εἶπαι: ἡ εὐαφορικὴ θρησκεία! Ἡ ἐπιστήμη ἀντιπρὸς τοὺς Σατανῶν! Ἀπὸ τῆς ἐκλογῆς Σας ὁδεῶν, ὡς Πρωτοπύργου Κωνσταντῆως, μαρσινὸν περιποδὸν ἑδρεοῦσεν τὴν φωτογραφίαν Σας μετὰ τὸ ἐμβλημα τοῦ τριγώνου καὶ τοῦ δεσπότη καὶ σὺς δευτερεῖ ἡμέτερον, ἡμεῖς μάρσων. Ἐχέτε ἡγορημέναν βιβλιώσεν ἐπιστήμης καὶ εὐθεροῦς περὶ τοῦτον. Καὶ ἐν δὲν εἶς εἶς μαρσὼς, ὅπου κηρύξατε διὰ διδῆλλον Σας τὴν Σατανικὴν αὐτὴν θρησκείαν! Ἰνὸν ὁμῶς πᾶν κύριον δοκεῖν... Ἀ διδασκῶν τοῦ γραμματέως τοῦ Παιτριχείου δὲν ἔρκοιν. Ἐν πάτριονεῖσι ὁ γραμματέως, ἀλλὰ ὕμεις. Ἀ ὕμπεραι διδασκῶσι πρὸς τὸν νομικὸν Σοκρᾶτελ, ὁ γραμματέως δὲν ἐνοχοποιεῖσιν.

2. Είς τό 'Ιερών Συμβόλιον τῆς Πιστὸς ἀνὰ πένθ' ἡμερολογούμεν· Ἄβελ, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν· Ἡ· Παναγιότης· Σας, ἔφη, καὶ ἡμεῖς καὶ μὲν τὴν δόξαν καὶ καὶ αἰρετικὴν ἐγκύκλιον τοῦ ἔτους 1920, ἢ ἀποδέχασθαι, ἀρνεῖσθαι τοὺς ὁδούς τοῦ τοῦ 'Ιεροῦ Συμβόλιου, καθ' ὅσον ἦ ἐν τῇ ἐγκύκλιος – τὴν ὁποίαν ἔχετε καταστήσαντες χάριτον τοῦ οἰκουμένης δικαίου Σας προγράμματος καὶ καθ' ἡμερῶν ὑποπέποιτε, «μὴν τὴ κεφαλῇ», «πλάτει στόματι» καὶ «ὅπως ἐν γραφῇ» κηρύττει τὴν δόξαν θεωροῦν τὴν «κλάδον»

3. Η Ορθόδοξη Ανατολική Εκκλησία κατ' Αποστολικήν διαταγήν επιβύζει τὰς ἐκείστας ἀνεφάνιστους διαφορὰς Συνοδικὰς κατὰ τὸ πρότυπον τῆς Ἀποστολικῆς Συνόδου διὰ τὴν ἀνεφάνιστον διαφορὰν περὶ τὴν περιτομήν. Ἡ «μετανοήτης» Σὺς ἀνέχεσθε τὰς ἀποφάσεις τοῦ βλοσφήμου Συνεδρίου, ὅπερ ἐπὶ πρῶτον τοποήσων περὶ πόσων ἐνίωνον κανονικοῦ δικαίου ὁ ἀπαίσιος μνήμων μεσόνος πατριάρχης Μελάνης. Μεταλόγηε.

4. Η 'Ορθόδοξος 'Εκκλησία από το έτος 1582 - μεταρρυθμίσας 'Ιουλιανού ημερολογίου υπό της Δύσεως - μέχρι και το έτος 1920 κατεδίκαζε την εορτολογικήν ταύτην άλλωγήν. Η «Παναγιότης» Σας, εύρουσα ταύτην, παρά Κανόνας και εν τη καθ' ύμους Εκκλησία πραγματοποιήσας, ήνέχθητε την παρονομίαν, ενώ έδει νά ένεργήσχη άναφιλόφρονι της υποθέσεως και νά έπαναφέρτε τα πόλοι και πρόπολοι θεσπιθέντα υπό των 'Αγίων Πατέρων.

5. Ο ΜΕ 'Αποστολικός Κανών και οι συναφείς προς αυτόν, επί ποιή καθαιρέσεως απαγορεύουν πόσαν συμπτροευχήν μετά αιρετικών, σχισματικών ή άκοινωνήτων. Η ύμετέρα «Παναγιότης» καθείλατε τό μερότερον των 'Ιερών Κανόνων και άνοιδώς και άουστόλως 'Υμείς και οι σόν 'Υμίν, συμπτροεύχεσθε ού μόνον μετά αιρετικών, σχισματικών και άκοινωνήτων, αλλά και μετά ειδωλολατρών, ως εις την σατανικήν συνάθροισην της 'Ασίκης.

6. Ο ΜΣΤ 'Αποστολικός Κανών καθαιρεί τούς δεχομένους αιρετικών βάπτισμα ή θυσίαν, (σ.α. δηλ. την ΜΕΤΑΛΗΨΙΝ), λέγων: «Επίσκοπος ή Πρεσβύτερος αιρετικών δεχόμενος βάπτισμα ή θυσίαν, καθαιρείσθαι προστάσσομεν, τίς γάρ συμφώνησιν Χριστώ προς βελίον, ή τίς μερίς πιστώ μετά άπιστου;».

Η ύμετέρα «Παναγιότης» δέχεσθε ως βάπτισμα τό μίσμα του ποπικού ραντισματος και ουδόλως βαπτίζετε τούς επιστρέφοντας από της ποπικής αίρέσεως. Δέχεσθε και την ψευδοθυσίαν, έφόσον έδηλώσατε ότι «έν άνάγκη» δύναται έσως 'Ορθόδοξος νά «μεταμερδώνη» την ποπικήν άδικτιαν και ούτέ είναι... =θ. μετάληψις».

Όπως θάέπομεν εις τόν άνωτέρω 'Αποστολικόν ΜΣΤ Κανόνα, τόν Α' του Μεγ. Βασιλείου, τόν έν Κερκηδόνι του Αγ. Κυπριανού, τόν ΙΕ' της ΑΒ Συνόδου και πολλοχού έτι, ή 'Εκκλησία του Χριστού τό μυστήριον των αιρετικών θεωρεί άκυρον. Η «Παναγιότης» Σας, την 6/3/1988, εις δηλώσεις Σας δημοσιευθείσας εις τόν τύπον - «Καθημερινή», «Μακεδονία» κλπ. παρεδέχθητε την έγκυρότητα των και συνιστάτε «θεϊον μετάληψιν» από αιρετικούς... «έν άνάγκη»!!!

7. Η 'Ανατολική 'Εκκλησία, συνοδικώς, τό έτος 1554, άναθεματίσκη την άδικτην διά τός έν τη πράξει του άναθεματισμού άναφερομένης κακοδοξίας της. Ο προκάτοχος Σας 'Αθηνάγορος - του όποιου την γραμμήν έδηλώσατε ότι έκολουθείτε, «ήρην» τό άναθέματα των άμετανοήτων λατίνων, καθ' ήν στιγμήν επρεπε νά επιβάλή και άλλα, διά τός έν συνεχείη διακηρυχθείσας νέας αιρετικές αύτών φωνάς. 'Υμείς, ό διάδοχος αύτού, ού μόνον δέν άκυρώσατε την παρά Κανόνας παράλογον πράξιν του προκάτοχου Σας, αλλά την 5/12/1987, έωρτάσατε μέ τόν «πρεσβυτέρν Σας άδελφόν» αιρετικόν πάπαν προκαθήμενον της Ρώμης, την έπέτειον της 22ετίας από της έπισκοπύντου «άρεσεως», έν Ρώμη «συλλειτουργήσαντες».

8. Η 'Εκκλησία του Χριστού, κατά μέν την Κυριακήν φωνήν, πιστεύει ότι «ό πιστεύσας και βαπτισθείς σωθήσεται» ό δέ άπιστήσας κατακριθήσεται (Μαρ. ΙΣΤ'-16), κατά δέ την 'Αποστολικήν φωνήν, πιστεύει ότι «έν τή όνόματι 'Ιησού Χριστού του Ναζωραίου... ούκ έστιν έν άλλω ούδενί ή σωτηρία» ούδέ γάρ άνομό έστιν έτερον από τόν ούρανόν τό έσσωμένον έν τή όρώματι έν τή βασιλεία της δόξης... (Πρξ. Δ', 10-12).

Η «Παναγιότης» Σας, άναιδεί γραφή προς τούς Τούρκους διακηρύττετε τας φιλαρτίας του φιλοσόφου 'Αραβος 'Αβερρόη - «όλα κατά τό ίδιον σέβας άναβοποιούντες σωζονται» (όρα «Εκκλ. 'Αγών», ύπ' όρ. 70/1972).

9. Η 'Ορθόδοξος 'Εκκλησία ούδέποτε ύπήρξε μέλος άνθρωπίνου όργανισμοϋ, άτε θέλιον Κεθίδριον. Οι προκάτοχοι Σας και 'Υμείς ύπεδουλόσατε έαυτούς εις τό «Παγκόσμιον Συμβούλιον 'Εκκλησιών» και ως τεθλιμμένοι συγγενείς έρευνάτε κατ' αύτών νά εύρητε την άπωλεσθείσαν 'Αλήθειαν! Όποιον κατόντημα! Οι «όρθόδοξοι» νά ουκοκίπωνται μετά των πόσης φύσεως αιρετικών διά την ένωσην και την... άνευρεσιν της... άγνώστου εις αύτούς 'Αλήθειας!...

10. Οι 'Αγιοι 318 Θεοφόροι Πατέρες της Οικουμενικής Α' Συνόδου, συνέταξαν Όρον διά την εορτήν του 'Αγίου Πάσχα και έταίον αυτόν σιωπώως τηρητόν παρά τοίς Χριστιανοίς. 'Υμείς τόν 'Απρίλιον του έτους 1974 έκηρύξατε ότι προτείνετε την καθέρισιν κοινής ήμέρας εορτής του Πάσχα ύφ' όλων των Χριστιανών! (όρα έκτακτον φύλλον «Επίσκοψις» 12 'Απριλίου 1974).

«Παναγιώτατε», οι ένδεικτικώς προειρημένοι δεινοί πτώσεις σας, άποτελαών στοχυολόγημα έκ μέσου πολλών έτέρων. Ού μόνον τό σύνολον των κατά καιρούς άντορθόδοξων κηρυγμάτων Σας, αλλά και έννοίνα μόνον, καθ' έκαστον λαμβανόμενον, καθιστά ύπό αιρετικών και άλλότριον της Χριστιανικής κλήσεως (= όνόματος) κατά τόν Δοσίοθεν 'Ιεροσολύμων (αυτίδη ως άνω). Παλλάκις έκφράζετε την θαθείαν Σας λύπην διά τό άδόξιμον των κατά καιρούς έκτολειουμένων εις όθρορ Σας κατηγοριών. Ίδοϋ και αύθις ή έπινόλη ής των κατηγοριών αύτών. Δέν έχετε παρά, όποι και διαπαντός, νά τός άνοίρεσ ητε διά τεκμηριωμένης δημοσίως άπονήσεως, ίνα ίδωμεν και πιστεύσωμεν.

Ημείς, «Παναγιώτατε», έντός των κανονικών όρίων κινούμενοι, δέν συνευδοκούμεν εις τό προειρημένο δημοσίως ύφ' 'Υμίν αύτών έγγράφως και προφορικώς διακηρυχθέντα κακόδοξα φρονήματά Σας και, κατά τας διατάξεις του ΙΕ' Κανόνας της Α' Β' Συνόδου αλλά και τό πρό του Κινόνος τούτου καθέστως της 'Εκκλησίας, έχομεν ύπό άκοινωνήτων, άμνημόνευτον και, κατά την όρολογίαν του 'Ι. Κανόνας, «ψευδοπατριάρχην» και «ψευδεπίσκοπον».

Δηλούμεν ότι έν λόγφ και έργφ έπαναφέρητε την πρό του έτους 1920 'Ορθόδοξον παρείαν του Πατριαρχείου, έκόπτοντες κατά τούς 'Ιερούς Κανόνας την άντορθόδοξον προσθήκην όπου αύτη προστίθη και προσβέτοντες τό άφαιρεθέν 'Ορθόδοξον φρόνημα όπου άφηρέθη, τότε και ήμείς, της έπερκειμένης ήμών τε και 'Υμών 'Ιερούς Κανόνι χρώμενοι, άποκαθιστάμεν 'Υμάς 'Ορθόδοξον Πατριάρχην ήρών και Οικουμενικόν διδασκαλον, άλλως είμεθα έτοιμοι όπέρ των 'Ι. Κανόνων νά άγωνισθώμεν, μέχρις έσχάτης ήμψι δέ άσπνοίς. Έάν δέ τό καλέση και ή άνάγκη, και τό αίμα μας βοηθεία Θεού χύομεν, μιμούμενοι τούς άειμνήστους Πατέρας ήμών.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΑΓΙΟΡΕΙΤΑΙ